

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

**NORA ROBERTS**

**J. D.**

WRITING AS

**ROBB**

**NAKED IN DEATH**

THE FIRST BOOK IN THE SERIES



#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

**NORA ROBERTS**

**J. D.**

WRITING AS

**ROBB**

**NAKED IN DEATH**



# Capitolul 1

Se trezi in intuneric. Primele semne ale unei dimineti mohorate se strecurau printre stinghiile jaluzelelor din fereastră, aruncand umbre strambe peste pat. Ca si cum s-ar fi trezit intr-o celula de inchisoare.

Cateva clipe ramase, pur si simplu, nemiscata, tremurand, ostatica, pana ce visul se imprastie. Dupa zece ani in cadrul Tortelor speciale, Eve inca mai avea vise.

Cu sase ore inainte omorase un om, vazuse cum moartea pusese stapanire pe

privirea lui. Nu era prima data cand isi exercita forta maxima sau cand visa. invatase sa accepte actiunea si consecintele ei.

Dar era urmarita de amintirea copilului. Copilul pentru salvare caruia nu ajunsese la timp. Copilul ale carui urlete ii rasunasera in vis impreuna cu ale ei.

Tot sangele ala, gandii Eve, in timp ce isi stergea fata de sudoare cu palmele. O fetita atat de mica sa aiba atata sange in ea. Stiuse ca era necesar sa se detaseze de acea imagine.

Procedura standard a departamentului insenina ca trebuia sa-si petreaca dimineata la Testare. Orice

ofiter, care tragea cu arma si lua o viata, trebuia sa treaca prin teste psihologice si emotionale ale caror rezultate sa-i permita intoarcerea la datorie. Eve considera testele o usoara inconvenienta.

Le va trece, asa cum le trecuse si altadata.

Cand se ridica din pat, luminile aflate deasupra capului trecura automat pe iluminatul discret, aratandu-i drumul spre baie. Se cutremura usor uitandu-se la imaginea proprie din oglinda.

Ochii ii erau umflati din lipsa de somn, iar pielea era aproape la fel de palida ca a cadavrelor pe care le trimisese la ME.

Nevrand sa se mai gandeasca la asta, intra sub dus, cascand.

- Da-mi treizeci si opt de grade, presiune maxima, zise ea si se aseza in asa fel, incat apa o izbi direct in fata.

Lasa jetul sa faca abur si se sapuni nervoasa in timp ce se gandea la evenimentele petrecute noaptea trecuta. Trebuia sa ajunga la Testare abia la ora noua, si avea sa foloseasca urmatoarele trei ore ca sa se calmeze si sa lase visul sa se destrame complet.

Micile indoieli si regretele puteau insemna o a doua si mult mai intensa runda cu masinariile si cu tehnicianul cu ochi de bufnita care le manevra.

Eve nu avea de gand sa stea departe

de actiunea strazii mai mult de douazeci si patru de ore.

Dupa ce isi puse un halat pe ea, se indrepta spre bucatarie si isi programa AutoBucatarul pentru o cafea neagra si o felie de paine usor prajita. Prin fereastrauzea zumzetul greu al traficului aerian care ii ducea pe navetisti catre birouri, iar pe cei din schimbul de noapte ii aducea acasa. isi alesese apartamentul cu ani in urma, pentru ca se afla intr-o zona de trafic terestru si aerian foarte intens, iar ei ii placeau zgomotul si multimea de oameni. Cascand din nou, privi pe fereastradupa un aerobus vechi si zgomotos care ii transporta pe muncitorii care nu aveau norocul sa



lucreze in centru sau de la computerele de acasa.

Ii aduse pe monitor ziarul New York Times si trecu in revista titlurile in timp ce cafeina sintetica ii impulsiona sistemul nervos. AutoBucatarul ii arsese din nou painea, dar o manca asa, gandindu-se vag ca ar trebui sa-l inlocuiasca curand.

Tocmai citea incrunzata un articol despre retragerea in masa de pe piata a unui lot de cocker spaniel droizi cand tele-linkul incepu sa sune. Eve trecu pe telecomunicatie si privi cum comandantul ei apare pe ecran.

- Comandante.

- Locotenente. El isi inclina putin

capul, asa ca ii observa parul inca ud si ochii carpiti de somn. Un incident la douazeci si sapte Vest Broadway, etajul optsprezece. Esti desemnata ca sef de ancheta.

Eve ridica dintr-o spranceana.

- Sunt programata la Testare. Subiect terminat la douazeci si doua treizeci si cinci.

- A fost respinsa, zise el fara nicio inflexiune a vocii. Ia-ti legitimatia si arma cand pleci spre incident. Cod Cinci, locotenente.

- Da, domnule. Fata lui disparu de pe ecran. Cod Cinci insemna ca va trebui sa raporteze direct comandantului si ca nu vor exista rapoarte interdepartamentale nesigilate si nici cooperare cu presa.

In esenta, insemna ca era singura.

Broadway-ul era zgomotos si aglomerat, arata ca un fel de petrecere de la care oaspetii scandalagii nu plecau niciodata. Traficul stradal, pietonal si cel aerian era mizerabil, stranguland

mediul inconjurator cu oameni si vehicule. Si-l amintea de pe vremea cand purta uniforma, ca fiind un loc fierbinte pentru accidente si turistii striviti, prea ocupati sa caste gura la spectacol ca sa se mai si fereasca.

Chiar si la ora asta, aburul se ridica de pe tarabele de mancare portabile sau stationare, care ofereau multumii orice, de la taietei din orez la crenvursti din soia. Trebui sa ocoleasca brusc ca sa poata evita un comerciant nerabdator si Gratarul Plutitor, si il privi nepasatoare cum acesta ii arata degetul mijlociu.

Eve parca si, ocolind un barbat care mirosea mai rau decat sticla de bautura pe care o avea, pasi pe trotuar.

Trecu, mai intai, cu privirea peste cladire, cincizeci de etaje din metal stralucitor care taiau cerul plecand dintr-o fundatie din ciment. Fu acostata de doua ori inainte de a ajunge la usa.

Din moment ce aceasta zona de cinci blocuri a Broadway-ului era cu afectiune numita Aleea Prostituatelor, nu se arata deloc surprinsa. Ii arata legitimatia gardianului in uniforma de la intrare.

- Locotenent Dallas.

- Da, sa traiti. Isi trecu compsigiliul oficial peste usa ca sa-i indeparteze pe curiosi, apoi se indrepta spre bateria de lifturi. Etajul optsprezece, zise el dupa ce usile se

inchisera in urma lor.

- Pune-ma la curent, domnule ofiter.  
Eve isi deschise reportofonul si astepta.

- N-am fost eu primul la locul faptei, locotenente. Ce s-a intamplat sus, a ramas sus. E un politist inaintu care te asteapta. Avem o Omucidere si un Cod Cinci in optsprezece- zero trei.

- Cine a raportat?

- Nu am informatia asta.

Cand usile liftului se deschisera, el ramase acolo unde era. Eve iesi si se trezi singura intr-un hol ingust. Camerele de luat vederi se inclina in jos, spre ea si picioarele ei, aproape nefacand niciun zgomot pe traversa uzata, in timp ce ea se apropia de camera 1803.

Ignorand placa de identificare palmara, se anunta vocal, tinand legitimatia la nivelul ochilor pentru camera de luat vederi, pana cand usa se deschise.

- Dallas.

- Feeney. Zambii, bucuroasa sa vada o fata familiara. Ryan Feeney era un vechi prieten si fost partener, care schimbase munca in strada pe cea de birou si o pozitie de varf in Divizia de Detectare Electronica.

- Deci, in ziua de azi, trimit mulgatori de computere.

- Au vrut un ofiter si pe cel mai bun. Buzele ii zambira pe fata lata si ridata, dar privirea ii ramase serioasa. Era un barbat mic de statura, robust, cu maini

puternice si parul de culoarea ruginii.  
Arati obosita.

- Noapte grea.

- Asa am auzit si eu. Ii oferi o nuca invelita in zahar din pungă pe care o avea la el, ca de obicei, si o masura din priviri ca si cum ar fi vrut sa se asigure ca putea face fata situatiei care ii astepta in dormitorul din spate.

Era tanara pentru gradul pe care il avea, abia daca implinise treizeci de ani, iar ochii mari, caprui, nu avusesera niciodata sansa sa fie naivi. Parul castaniu deschis era tuns scurt, mai degraba din motive de confort decat de stil, dar se potrivea cu fata ei triunghiulara, cu pometii ascutiti si cu



usoara gropita din barbie.

Era inalta, subtire, cu tendinta de a parea prea slaba, dar Feeney stia ca sub jacheta de piele se aflau muschi puternici. Mai mult, existau un creier si o inima.

- Cazul asta o sa fie delicat, Dallas.

- Am inteles asta deja. Cine-i victima?

- Sharon DeBlass, nepoata senatorului DeBlass. Numele nu-i spunea nimic.

- Politica nu este partea mea tare, Feeney.

- Senator de Virginia, extrema dreapta, bani mosteniti. Nepoata s-a indreptat brusc spre stanga acum cativa

ani, s-a mutat la New York, si a devenit dama de companie cu licenta.

- Era prostituata. Dallas trecu in revista apartamentul. Era mobilat in stilul obsesiv modern - sticla si crom delicat, pe pereti holograme semnate, bar de un rosu puternic, asezat intr-onisa. Ecranul ambiental lat, din spatele barului, era plin de forme si culori reci, pastelate, care se amestecau si se uneau.

Ordonat ca o fata mare, gandi Eve, si rece ca o curva.

- Nu e surprinzator, avand in vedere zona.

- Politica face ca situatia sa fie delicata. Victima avea douazeci si patru de ani, femeie, alba. Si-a gasit moartea

in pat.

Eve ridica o spranceana.

- Pare poetic, din moment ce acolo a fost platita. Cum a murit?

- Asta-i o alta problema. Vreau sa vezi tu insati.

In timp ce se indreptau spre dormitor, fiecare dintre ei scoase un mic container si isi pulveriza o solutie pe fata si pe dosul mainilor, pentru a sigila grasimile si amprentele. La usa, Eve pulveriza solutia si pe talpile ghetelor pentru a le face sa nu se lipeasca de ele fibre, fire de par sau piele.

Eve era deja prudenta. in circumstante normale, la locul crimei ar fi trebuit sa fie inca doi investigatori,

dotati cu recordere de sunet si imagine. Cei de la medicina legala ar fi asteptat cu obisnuita lor nerabdare sfidatoare ca sa treaca locul prin sita.

Faptul ca doar Feeney fusese desemnat sa lucreze cu ea insemna ca era o gramada de oua pe care trebuia sa pasasca.

- Camere de luat vederi la parter, in lifturi si pe coridoare, comenta Eve.

- Am marcat deja discurile. Feeney deschise usa dormitorului si o lasa pe ea sa intre prima.

Nu era o scena placuta. In mintea lui Eve, moartea era foarte rar o experienta calma, religioasa. Era sfarsitul tragic, indiferent fata de sfant

sau pacatos. Dar ceea ce vedea acum era socant, ca o scena aranjata deliberat sa ofenseze.

Patul era enorm, acoperit cu ceea ce parea a fi satin adevarat, de culoarea piersicilor coapte. Spoturi mici, ce luminau delicat, erau indreptate spre centrul patului, acolo unde femeia goala era cuprinsa in adancitura blanda a saltelei plutitoare.

Salteaua se misca cu ondulatii obscen de gratioase pe ritmul muzicii programate care se revarsa din tabla patului.

Era inca frumoasa, o fata ca de camee, cu o cascada de par rosu ca

focul, ochi de smarald care priveau sticlosi spre tavanul acoperit de oglinzi, brate si picioare albe ca laptele, care te duceau cu gandul la scene din Lacul Lebedelor, in timp ce patul le legana usor.

Nu erau aranjate artistic, ci intinse lasciv, in asa fel incat corpul femeii moarte forma un X, exact in mijlocul patului.

Avea o gaura in frunte, una in piept, iar o alta se casca oribil intre coapsele desfacute. Sangele sarise pe cearceafurile lucioase, baltise, se scursese si patase.

Erau pete pe peretii lacuiti, ca niste picturi morbide scrijelite de un copil

diabolic.

Atat de mult sange era un lucru rar, iar ea vazuse mult prea mult in noaptea care trecuse, ca sa poata privi scena cu calmul pe care ar fi preferat sa-l aiba.

Trebui sa inghita o data, cu putere, si sa se forteze sa blocheze imaginea unui copil mic.

- Ai inregistrat imaginea?

- Da.

- Atunci inchide chestia aia nenorocita. Expira profund in timp ce Feeney gasi comenzile care opreau muzica. Patul isi opri si el miscarea. Ranile, murmura Eve, apropiindu-se ca sa le poata examina. Prea curate ca sa fi fost provocate de un cutit. Prea

neregulate pentru un laser. O imagine îi trecu prin fata ochilor -filme vechi din timpul pregatirii, video casete vechi, rautate veche.

- Hristoase, Feeney, astea arata ca niste rani de gloante. Feeney isi vari mana in buzunar si scoase o punga sigilata.

- Cine a facut-o, a lasat un suvenir. ii dadu punga lui Eve. Un obiect antic de felul astuia, probabil, se poate vinde pentru opt sau zece mii unui colectionar legal, dublu pe piata neagra.

Fascinata, Eve rasuci in palma revolverul sigilat.

- E greu, zise ea mai mult pentru sine..



- Calibrul 38, ii spuse el. Primul pe care il vad in afara unui muzeu. Asta-i un Smith & Wesson, Model Zece, otel albastru. Privi spre arma cu afectiune. O piesa cu adevarat clasica, a fost arma standard a politiei pana catre sfarsitul secolului douazeci. Au oprit fabricatia lor prin secolele douazeci si doi, douazeci si trei, cand a fost adoptata legea care interzice armele de foc.

- Esti un iubitor al istoriei. Ceea ce explica motivul pentru care se afla cu ea. Pare a fi nou. Adulmeca prin pungă si simti mirosul de ulei si de ars. Cineva a avut foarte mare grija de chestia asta. Otel impuscat in carne, gandi ea cu voce tare, in timp ce-i dadea inapoi lui

Feeney punga. Urata moarte si prima de felul asta pe care o vad in zece ani de cand lucrez in departament.

- A doua pentru mine. Acum vreo cincisprezece ani, o petrecere in partea de jos a East Side care a degenerat. Un individ a impuscat cinci oameni cu o arma de calibrul douazeci si doi inainte de a-si da seama ca nu era o jucarie. Cumplita mizerie.

- Jocuri si distractie, murmura Eve. O sa-i verificam pe colectionari, sa vedem cati dintre ei au o arma ca asta. Poate ca cineva a raportat un furt.

- S-ar putea.

- Mai degraba, cred ca a aparut de pe piata neagra. Eve privi inapoi spre

cadavru. Daca face meseria asta de cativa ani, ar trebui sa aiba discuri, liste de clienti, agende. Se incrunta. Din cauza situatiei de Cod Cinci va trebui sa merg eu insami din usa in usa sa pun intrebari oamenilor. Nu e o simpla crima sexuala, ofta ea. Cel care a facut-o s-a pregatit. Arma de colectie, ranile incesi, aproape perfect aliniate de sus in jos, luminile, pozitia corpului. Cine a anuntat crima, Feeney?

- Ucigasul. Astepta pana cand ea isi intoarse din nou privirea spre el. Chiar de aici. A sunat la statia de politie. Vezi cum camera video este indreptata spre fata ei? Asta s-a primit. Video, nu audio.

- Ii plac spectacolele. Eve expira cu

putere. Un nenorocit inteligent si arogant. intai, a facut sex cu ea. Pun pariu pe legitimatia mea. Apoi, s-a ridicat si a facut-o. isi ridica bratul, ochii lasandu-l in jos in timp ce numara: unu, doi, trei.

- Cata raceala, sopti Feeney.

- E un tip rece. Dupa asta, a netezit cearceafurile in jurul ei. Vezi cat de bine intinse sunt? O aranjaza, ii desface picioarele in asa fel, incat nimeni sa nu aiba niciun dubiu in privinta felului in care isi castiga existenta. O face cu grija, practic, masurand in asa fel, incat sa fie perfect aliniata. Centrul patului, brate si picioare indeparatate la distante egale. Nu opreste patul pentru ca face

parte din spectacol. Lasa arma pentru ca vrea ca noi sa stim imediat ca nu este un om obisnuit. Are o personalitate puternica. Nu vrea sa piarda timpul, lasand cadavrul sa fie descoperit intamplator. Vrea sa se afle imediat. Satisfactie imediata.

- Ea avea licenta si pentru barbati si pentru femei, observa Feeney, dar Eve clatina din cap.

- Nu e o femeie. O femeie nu ar fi lasat-o aratand si frumoasa si obscena. Nu, nu cred ca este o femeie. Hai sa vedem ce reusim sa gasim. Ai intrat pe computerul ei?

- Nu. E cazul tau, Dallas. Sunt autorizat doar sa asist.

- Vezi daca poti accesa lista ei de clienti. Eve se indrepta spre dulap si incepu sa cerceteze cu grija prin sertare.

Gusturi scumpe, reflecta Eve. Erau acolo cateva articole din matase adevarata, genul care nu putea fi imitata. Sticla de parfum era exclusivista si mirosea, dupa un adulmecat rapid, ca sexul scump. Continutul sertarelor era aranjat meticulos, lenjeria impaturita perfect, puloverele aranjate pe culori si categorii de material. Sifonierul era la fel.

Era evident ca posesoarea lor avea o dragoste pentru haine si gust rafinat pentru ce era mai bun, avand grija de ele cu scrupu-lozitate.

Totusi, murise dezbracata.

- Tinea o evidenta foarte buna, ii striga Feeney. Sunt toate aici. Lista de clienti, programari - inclusiv examenul medical lunar pe care era obligata sa-l faca, si vizitele saptamanale la salonul de frumuseti. Pentru examenul medical se ducea la Trident Clinic, iar pentru frumuseti, la Paradise.

- Amandoua sunt printre cele mai bune. Am o prietena care a economisit bani timp de un an ca sa poata beneficia de o zi de tratamentele de la Paradise. Tot felul de oameni.

- Sora nevasti-mii s-a dus acolo la aniversarea celor douazeci si cinci de ani de casatorie. A costat-o aproape la

fel de mult cat nunta copilului meu. Hopa, avem si agenda cu adrese personale.

- Bun, copiaza tot, Feeney, te rog. Auzindu-l fluierand usor, privi peste umar si zari computerul cu margini de aur din mana lui. Ce-i?

- Avem aici o multime de nume rasunatoare. Politica, spectacole, bani, bani, bani. Interesant, fata noastra are numarul privat al lui Roarke,

- Care Roarke?

- Doar Roarke, din cate stiu eu. Bani multi. Genul de barbat care face din nimic caramizi de aur. Ar trebui sa mai citesti si altceva in afara de paginile de sport, Dallas.



- Hei, citesc titlurile. Ai auzit de retragerea cockerilor spaniel?

- Roarke inseamna intotdeauna stiri senzationale, zise Feeney cu rabdare. Are una dintre cele mai bune colectii de arta din lume. Arta si antichitati, continua el, observand cum Eve intelege si se intoarce spre el. E colectionar autorizat de arme. Se spune ca stie si cum sa le foloseasca.

- O sa-i fac o vizita.

- Ai sa fii foarte norocoasa daca vei reusi sa ajungi la o mila departare de el.

- Ma simt norocoasa. Eve se indrepta spre cadavru si isi strecura mainile sub cearceafuri.

- Omul asta are prieteni puternici,

Dallas. Nu-ti poti permite nici macar sa  
soptesti ca ar putea fi legat de chestia  
asta pana cand nu ai ceva solid.

- Feeney, stii ca e o greseala sa-mi  
spui asta. Dar chiar in timp ce incepea  
sa zambeasca, degetele ii atinsera ceva  
aflat intre trupul rece si cearceafurile  
insangerate. E ceva sub ea.

Cu grija, Eve ii ridica umarul si isi  
strecura degetele.

- Hartie, sopti ea. Sigilata. Sterse  
cu degetul protejat de substanta  
pulverizata la intrare pata de sange pana  
cand reusi sa citeasca ce scria pe foaia  
de hartie.

## **UNA DIN SASE**

- Pare a fi scrisa de mana, zise ea

catre Feeney si ii intinse hartia. Baiatul nostru e mai mult decat inteligent, mai mult decat arogant. Si nu a terminat inca.

Eve isi petrecu restul zilei facand ceea ce in mod normal ar fi fost treaba dronelor. Intervieva personal vecinii victimei, inregistrand declaratii, impresii.

Reusi sa isi ia un sandvici din mers, de la acelasi Gratar Plutitor pe care aproape ca-l lovise mai devreme. Dupa noaptea si dimineata prin care trecuse, nu putea sa-i reproseze receptionerei de la salonul Paradise ca o privea de parca ar fi fost adunata cu tarasul de pe trotuar.

Cascade muzicale susurau prin

verdeata din jurul receptiei celui mai exclusivist salon din oras. Cesti minuscule de cafea veritabila si pahare delicate cu apa minerala sau sampanie erau servite celor care se relaxau in fotolii confortabile sau pe canapele. Castile si discurile cu reviste de moda completau atmosfera eleganta.

Receptionera avea niste sani magnifici, dovada a tehnicilor de sculptura corporala ale salonului. Purta o rochie scurta si stramta de culoare rosie, care era marca salonului, si o coafura incredibila din parul negru rasucit ca niste serpi.

Eve nu putea fi mai incantata de atat.

- Imi pare rau, zise femeia cu o voce grijuliu modulata si lipsita de orice expresie, ca a unui computer. Va stam la dispozitie numai cu programare.

- Nu-i nimic. Eve zambi si aproape ca-i paru rau ca avea sa aplice o intepatura dispretului afisat. Aproape. Asta ar trebui sa-i obtina una. Isi arata legitimatia. Cine se ocupa de Sharon DeBlass?

Privirea oripilata a receptionerei fugi spre aria de asteptare.

- Problemele clientilor nostri sunt strict confidentiale.

- Sunt sigura. Distrandu-se grozav, Eve se apleca prietenoasa peste

tejgheaua in forma de U. Pot sa vorbesc frumos si linistit, ca acum, in asa fel, incat sa ne intelegem, Denise? Arunca o privire discreta ecusonului aflat pe pieptul femeii. Sau pot sa vorbesc tare, in asa fel, incat sa inteleaga toata lumea. Daca preferi prima varianta, du-ma intr-o camera linistita unde nu vom deranja niciun client, si trimite-mi-l pe operatorul lui Sharon DeBlass. Sau cum il numiti voi.

- Consultant, zise Denise pierduta.

Te rog sa ma urmezi.

- Cu placere.

Numai in filme sau pe casete video vazuse Eve un loc la fel de luxos. Covorul rosu era atat de gros si moale,

incat picioarele se afundau in el. Turturi de cristal atarnau din tavan si emiteau lumina. Aerul mirosea a flori si a corpuri rasfatate.

Poate ca nu reusea sa se imagineze pe sine acolo, infasurata in creme si uleiuri, masata si sculptata, dar daca ar fi avut de gand sa-si piarda timpul pentru propria vanitate, cu siguranta ar fi fost interesant sa o faca in conditii atat de civilizate.

Receptionera o conduse intr-o camera mica, cu o holograma care reprezenta o pajiste in plina vara, dominand un perete intreg. Sunetul domol al cantecului de pasari si briza placuta indulceau aerul.

- Va rog sa asteptati aici.

- Nicio problema. Eve astepta ca usa sa se inchida, apoi, cu un oftat indulgent, se aseza intr-un scaun extrem de confortabil. In momentul in care se aseza, monitorul de langa ea se deschise si o fata prietenoasa si placuta, care nu putea fi decat a unui droid, incepu sa-i zambeasca.

- Buna ziua. Bun venit la Paradise. Problemele tale cosmetice si confortul tau sunt singura noastra prioritate. Doresti sa bei ceva in timp ce-ti astepti consultantul?

- Sigur. Cafea neagra, cafea.

- Desigur. Ce ai prefera? Apasa litera C pe tastatura pentru a consulta



lista sortimentelor.

Inabusindu-si un chicotit, Eve urma instructiunile. Isi petrecu urmatoarele doua minute cantarind optiunile, apoi ramase sa se decida intre French Riviera si Caribbean Cream.

Usa se deschise inainte de a se decide. Resemnata, se ridica si dadu cu ochii de o sperietoare imbracata foarte elaborat.

Peste camasa de un roz aprins si pantalonii de culoarea prunelor, el purta un halat descheiat, lung, in culoarea rosie a salonului Paradise. Parul, care ii atarna pe spate, pornind dintr- o fata dureros de emaciata, imita culoarea

pantaloniilor. Ii intinse lui Eve o mana, o stranse usor, si o privi cu ochi blanzi, ca de caprioara.

- Imi pare teribil de rau, doamna ofiter. Ma simt confuz.

- Doresc informatii despre Sharon DeBlass. Din nou, Eve isi scoase legitimatia si i-o oferi spre inspectie.

-Da, ah... Locotenent Dallas. Asa intelesesem si eu. Trebuie sa stiti, desigur, ca informatiile despre clientii nostri sunt strict confidentiale. Paradise are o reputatie excelenta atat in ceea ce priveste discretia, cat si calitatea serviciilor.

- Iar tu trebuie sa stii, desigur, ca pot aduce un mandat, domnule...

- Oh, Sebastian. Doar Sebastian. Flutura o mana subtire care sclipea de inele. Nu-ti pun la indoiala autoritatea, locotenente. Dar, daca ma poti ajuta, care este motivul acestei anchete?

- Anchetez motivele pentru care DeBlass a fost ucisa. Astepta o secunda, analiza socul care i se citea in priviri si care ii stersese culoarea de pe fata. In afara de asta, informatiile mele sunt strict confidentiale.

- Ucisa. Doamne, Dumnezeuule, frumoasa noastra Sharon e moarta? Trebuie sa fie o greseala. Aproape ca alunecase din scaun, cu capul lasat pe spatari si cu ochii inchisi. Cand monitorul ii oferi o bautura, dadu din

nou din mana. Lumina sclipi de pe degetele lui impodobite cu bijuterii. Dumnezeu, da. Am nevoie de un coniac, draga. Un pahar de Trevalli.

Eve se aseza langa el si isi scoase reportofonul.

- Povesteste-mi despre Sharon.

- O creatura minunata. Uimitoare din punct de vedere fizic, desigur, dar era ceva mai profund. Coniacul lui sosi in camera pe o tava automata, silentioasa. Sebastian ridica paharul si lua o inghititura zdravana.

- Avea un gust impecabil, o inima generoasa, o ironie fina. Isi intoarse ochii de caprioara spre Eve.

- Am vazut-o chiar acum doua zile.

- Profesional?

- Avea o programare permanenta saptamanal, pentru o jumatate de zi. La fiecare doua saptamani avea o zi intreaga. Scoase o esarfa de culoarea untului si isi tampona ochii cu ea.

Sharon avea grija de ea, credea cu tarie in felul in care se prezenta.

- A fost un atu in meseria ei.

- Natural. Lucra doar ca sa se amuze. Banii nu reprezentau o nevoie deosebita, daca ne gandim la familia din care provenea. Ii placea sexul.

- Cu tine?

Fata lui sofisticata tresari, buzele trandafirii se tuguiera indicand ceva ce ar fi putut fi bosumflare sau durere.

- Eram consultantul, confidentul si prietenul ei, zise Sebastian intepat si isi arunca esarfa peste umarul stang cu un gest elegant. Ar fi fost indiscret si neprofesionist sa devenim parteneri de sex.

- Deci nu erai atras de ea sexual?

- Era imposibil pentru oricine sa nu se simta atras de ea sexual. Ea... Facu un gest larg cu mana. Emana a sex asa cum altii ar putea raspandi a un parfum foarte scump. Dumnezeu! Mai lua o inghititura tremurata de bautura. Totul e la trecut. Nu pot sa cred. Moarta. Omorata. Isi intoarse privirea catre Eve. Ai zis ca a fost omorata.

- Asa este.

- Cartierul ala in care locuia, zise el incrunat. Nimeni nu a reusit sa o convinga sa se mute intr-un loc mai acceptabil. Ii placea sa traiasca periculos si sa arunce totul sub nasul aristocratic al familiei.

- Nu se intelegea cu familia?

- Oh, categoric. Ii facea placere sa-i socheze. Era un spirit atat de liber, iar ei atat de... comuni. O spuse pe un ton care lasa sa se inteleaga faptul ca a fi comun era un pacat de moarte mai mare decat crima insasi. Bunicul ei continua sa promoveze proiecte de lege care sa interzica prostitutia. Ca si cum secolul trecut nu ar fi dovedit ca asemenea lucruri trebuie reglementate atat pentru

sanatate, cat si pentru scaderea ratei criminalitatii. El este si impotriva reglementarilor privind procrearea, schimbarea sexului, echilibrarea chimica si interzicerea armelor.

Eve ciuli urechile.

- Senatorul se opune interzicerii armelor?

- E unul dintre proiectele lui dragi. Sharon mi-a spus ca are o colectie imensa de antichitati si vorbeste tot timpul despre dreptul demodat de a purta arme. Daca ar fi dupa el, ne-am intoarce cu totii in secolul douazeci, omorandu-ne unii pe altii.

- Crime inca se mai intampla, sopti Eve. Ti-a povestit vreodata despre



prieteni sau clienti care au fost nesatisfacuti sau deosebit de agresivi?

- Sharon avea o multime de prieteni. Atragea oamenii ca... incerca sa gaseasca o metafora cat mai potrivita si isi sterse din nou ochii cu un colt al esarfei. Era ca o floare exotica parfumata. De aceea, clientii ei, din cate stiu eu, erau cu totii incantati de ea. Ii verifica cu foarte multa grija. Toti partenerii ei sexuali trebuiau sa indeplineasca anumite criterii. Felul cum aratau, capacitatea intelectuala, buna crestere si performanta. Cum spuneam, ii placea sexul sub toate formele lui. Era... aventuroasa.

Asta se potrivea cu jucariile pe

care Eve le descoperise in apartament. Catusile de catifea si bicele, uleiurile parfumate si halucinogenele. Oferta gasita pe cele doua seturi de casti conectate impreuna la o realitate virtuala, fusese un soc chiar si pentru experienta ei mult incercata.

- Avea vreo legatura mai personala cu cineva?

- Au fost unii barbati, ocazional, dar isi pierdea repede interesul pentru ei. In ultimul timp, vorbea de Roarke. Il intalnise la o petrecere si o atragea. De fapt, urma sa se intalneasca cu el chiar in seara zilei cand venise pentru consultatie. Voia ceva exotic, pentru ca urmau sa ia cina in Mexico.

- In Mexico. Asta ar fi fost alaltaieri-seara.

- Da. Era foarte incantata de el. I-am aranjat parul in stil gitan, i-am facut pielea mai aurie... intreg corpul. I-am aplicat un rosu obraznic pe unghii si un incantator tatuaj temporar pe fesa stanga, reprezentand un fluture cu aripi rosii. Farduri faciale cu durata de douazeci si patru de ore ca sa nu se deterioreze. Arata spectaculos, zise el dandu-i lacrimile. M-a sarutat si mi-a spus ca s-ar putea ca de data asta sa fie indragostita. Ureaza-mi noroc, Sebastian. Asta mi-a spus si a plecat. A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus.

## Capitolul 2

Nici urma de sperma. Eve injura in timp ce citea raportul de autopsie. Daca avusese contact sexual cu ucigasul, anticonceptionalele folosite de victima distrusesera imediat micii soldati, eliminand orice urma a lor in treizeci de minute de la ejaculare.

Intinderea plagilor facea ca testele pentru depistarea activitatii sexuale sa fie neconcludente. Ucigasul o desfigurase fie dintr-un motiv simbolic, fie pentru a se proteja pe sine.

Nici urma de sperma, nici de sange, decat cel al victimei. Nici ADN.

Cercetarea facuta la locul crimei nu depistase nicio amprenta, niciuna: nici a victimei, nici a persoanei care facea

curatenie ce venea saptamanal si, cu siguranta, nici a ucigasului.

Fiecare suprafata fusese stearsa cu meticulozitate, inclusiv arma crimei.

Proba cea mai importanta, dupa cum credea Eve, erau discurile camerelor de luat vederi.

Inca o data, introduse discurile de supraveghere din lifturi in monitorul de birou.

Discurile fura initiate.

Complexul Gorham. Liftul A. 12-2-2058. 06:00.

Eve derula rapid, urmarind trecerea orelor. Usile liftului se deschisesera pentru prima data la pranz. Reduse viteza si lovi unitatea cu podul palmei

acolo unde imaginea tremura, apoi studie barbatul scund si nervos care intrase si ceruse etajul cinci.

Un client nervos, decise ea, amuzata sa-l vada aranjandu- si parul si strecurandu-si in gura o bomboana de menta. Probabil, avea nevasta si doi copii si un loc de munca stabil care ii permitea sa plece o ora pe saptamana pentru intalnirea de la pranz. Iesise din lift la etajul cinci.

Activitatea in urmatoarele ore era slaba, cate o prostituata ocazionala care cobora in hol, apoi unele care se intorceau de la cumparaturi cu fete plictisite. Cativa clienti venira si plecara.

Activitatea crescuse pe la opt seara. Unii locatari iesira, imbracati elegant pentru cina, altii veneau ca sa-si tina programarele.

La ora zece, un cuplu elegant intra in lift. Femeia ii permise barbatului sa-i desfacă haina de blana, sub care nu purta nimic, lasand vederii doar niste pantofi cu toc cui si un boboc de trandafir tatuat cu tulpina incepand din zona pubiana ce se termina cu floarea ce inconjura artistic sfarcul stang. El incepu sa o pipai, un lucru ilegal intr-o zona securizata. Cand liftul se opri la etajul optsprezece, femeia isi inchise paltonul, si iesira discutand despre

piesa de teatru pe care tocmai o vazusera.

Eve nota sa stea de vorba cu barbatul in ziua urmatoare. El era vecinul si asociatul victimei.

Problema intervenise exact la ora 12:05. Imaginea se schimbase aproape fara cusur, doar cu un usor bip, si se intorcea la supraveghere la ora 02:46.

Doua ore si patruzeci si unu de minute erau pierdute.

Discul din holul etajului opt era la fel. Aproape trei ore sterse. Eve isi lua cafeaua care se racea si se gandi la lucrul asta. Barbatul cunostea sistemul de securitate, gandi ea, era familiarizat cu cladirea si stia unde si cum sa



modifice discurile. Nu se grabise, gandi ea. Autopsia plasase moartea victimei la ora doua dimineata.

El isi petrecuse aproape doua ore cu ea inainte de a o omori, apoi aproape o ora in plus dupa ce ea murise. Si totusi nu lasase nicio urma.

Istet baiat.

Daca Sharon DeBlass inregistrase o intalnire, personala sau profesionala, la miezul noptii, si aceea fusese stearsa.

Prin urmare, el o cunostea destul de intim ca sa stie sigur unde isi tineau ea inregistrarile si cum sa le acceseze.

Impulsionata de o intuitie, Eve se apleca din nou in fata.

- Complexul Gorham, Broadway,

New York. Proprietar. Ochii ei se mijira in timp ce informatia ii aparea pe ecran. Complexul Gorham, proprietar Roarke Industries, sediul la 500 Fifth Avenuc. Roarke, presedinte si sef executiv. Rezident in New York, la 222 Central Park West.

- Roarke, murmura Eve. Continui sa apari, nu-i asa? Roarke, repeta ea. Toate informatiile pe ecran si printeaza-le.

Ignorand apelul de pe linkul de langa ea, Eve sorbi din cafea si citi:

Roarke, nu se cunoaste numele de botez, nascut la 06.10.2023, Dublin, Irlanda. Numarul CI 33492-ABR-50. Parintii necunoscuti. Necasatorit. Presedinte si sef executiv al Roarke Industries, infiintata in 2042. Sucursale principale in New York, Chicago, New Los Angeles, Dublin, Londra, Bonn, Paris, Frankfurt, Paris, Tokyo, Milano, Sydney. Sucursale in afara planetei, Statia 45, Colonia Bridgestone, Vegas II, FreeStar One. Afaceri in imobiliare, import-export, transport marfuri, distractii, manufactura, farmaceutice,

transport de persoane. Valoarea bruta estimata, trei miliarde opt sute de milioane.

Un baiat ocupat, gandii Eve ridicand o spranceana in timp ce lista companiilor lui se derula pe ecran.

-

Educatie,  
ceru ea.

Necunoscuta.

- Cazier?

Nu exista informatia.

- Acceseaza

Roarke, Dublin.

Nu sunt  
informatii in  
plus.

- Ei, rahat! Domnul Mister. Descrie si imaginea.

Roarke, par negru, ochi albastri, 1,87 m, 80 kg.

Eve genu in timp ce computerul lista descrierea. Trebuia sa admita ca in cazul lui Roarke, poza valora cateva sute de cuvinte.

Imaginea lui o privi de pe ecran. Era aproape ridicol de bine facut: fata ingusta, estetica, pometi ascutiti, o gura ca sculptata. Da, avea parul negru, dar computerul nu spune cat este de gros si des, pieptanat spre spate, deasupra unei frunti puternice, si lung pana aproape de umeri. Avea ochii albastri, dar cuvantul era prea simplu ca sa descrie

intensitatea culorii sau puterea lor.

Chiar si dintr-o fotografie, Eve putea vedea ca era un barbat care urmarea ceea ce, sau pe cine, voia, il punea la pastrare, il folosea, si nu se ocupa de frivolitati, ca pe trofee.

- Si, da, gandi ea, era un barbat care ar fi putut ucide daca si cand i-ar fi convenit. Ar face-o cu sange rece, metodic si fara efort.

Adunand informatiile, se decise sa aiba o discutie cu Roarke. Foarte curand.

\* \* \*

La ora la care Eve parasi statia ca sa se duca acasa, cerul scuipa mizerabil cu zapada. Isi verifica fara speranta buzunarele si afla ca, intr-adevar, isi uitase manusile acasa. Fara caciula, fara manusi, doar cu o jacheta din piele ca protectie impotriva vantului belicos, conduse de-a lungul orasului.

Avusese de gand sa-si dea vehiculul la reparat. Doar ca nu avusese timp. Acum insa avea destul timp sa regrete, in timp ce se lupta cu traficul,

tremurand de frig, datorita sistemului de incalzire stricat.

Se jura ca, daca reusea sa ajunga acasa fara sa se transforme intr-un bloc de gheata, isi va face o programare la mecanic.

Dar cand ajunse acasa, primul ei gand se indrepta spre mancare. Chiar in timp ce descuia usa, visa la un castron cu supa fierbinte, poate si o gramada de cartofi prajiti, daca mai avea prin casa, si la o cafea fara gust de canal.

Vazu pachetul imediat, patratul subtire aflat in dreptul usii. Scoase arma inainte de a respira. Cerceta cu arma si cu privirea perimetrul si inchise usa cu piciorul. Lasa pachetul acolo unde se



afla si trecu dintr-o camera in alta pana se convinse ca era singura.

Dupa ce isi puse arma la loc in toc si isi scoase jacheta, se apleca si ridica de margini discul sigilat. Nu avea nicio eticheta, nici un mesaj.

Eve il duse in bucatarie, il scoase cu grija din ambalajul sigiliat, si il introduse in computer, uitand cu totul de mancare.

Filmul avea o rezolutie foarte buna precum si sunetul. Se aseza incet, in timp ce scenele se derulau pe monitor.

Dezbracata, Sharon DeBlass statea intinsa pe patul enorm, fosnind cearceafurile de satin. Ridica o mana, trecand-o prin parul acela de un rosu

extraordinar, in timp ce patul o legana.

- Vrei sa fac ceva deosebit, dragule? rase ea si se ridica pe genunchi cuprinzandu-si sanii in palme. De ce nu vii inapoi aici... Varful limbii i se ivi printre buze, umezindu-le. Sa o mai facem o data. Isi lasa privirea in jos si zambi ca o pisica. Se pare ca esti pregatit. Rase din nou si isi scutura parul. Oh, vrem sa ne jucam, inca zambind, Sharon isi ridica mainile. Nu ma rani. Se smiorcai tremurand, in timp ce ochii ii sclipeau de excitare. Fac tot ce vrei. Orice. Vino aici si forteaza-ma. Vreau s-o faci. Coborandu-si mainile, incepu sa se mangaie. Ameninta-ma cu

arma aia mare si rea in timp ce ma violezi. Vreau s-o faci. Vreau sa...

Explozia o facu pe Eve sa tresara cu putere. Stomacul i se stranse cand vazu cum femeia se prabuseste pe spate ca o papusa stricata, cu sangele tasnindu-i din frunte. A doua impuscatura nu-i mai produse un soc la fel de mare, dar Eve trebui sa se forteze sa priveasca ecranul. Dupa ultima impuscatura, se instala linistea, cu exceptia muzicii in surdina si a respratiei precipitate. Respiratia ucigasului.

Camera de luat vederi se muta, se apropie de cadavru aratand detaliile ingrozitoare. Apoi, prin magia video,

DeBlass aparut asa cum o vazuse Eve prima data, rastignita intr-un X perfect peste cearceafurile insangerate. Imaginea se termina cu o suprapunere grafica.

## UNA DIN SASE

Era mai usor de privit a doua oara. Cel putin asa isi spuse Eve. De data asta observa un usor tremur al camerei dupa prima impuscatura, un gafait scurt, rapid. Revazu discul din nou ascultand fiecare cuvint, studiind fiecare miscare, sperand sa gaseasca vreun indiciu. Dar el era prea destept ca sa lase vreo urma. Si asta o stiau amandoi.

Voia ca ea sa stie exact cat de

priceput era el. Cat sange rece avea. Si voia ca ea sa stie ca el cunostea exact locul unde s-o gaseasca. De fiecare data cand ar fi vrut.

Furioasa ca mainile ii tremurau, se ridica. In loc de cafeaua pe care intentionase sa o bea, Eve lua o sticla de vin de la racitor si isi turna o jumătate de pahar.

Il bau repede, promitandu-si si cealalta jumătate curand, apoi forma codul comandantului ei.

Raspunse sotia comandantului si, judecand dupa cerceii sclipitori care ii atarnau in urechi si coafura perfecta, Eve deduse ca intrerupsese una dintre petrecerile faimoase ale femeii.

- Locotenent Dallas, doamna Whitney. Imi cer scuze ca va deranjez, dar trebuie sa vorbesc cu comandantul.

- Avem oaspeti, locotenente.

- Da, doamna, imi cer scuze. Nenorocita de politica, gandi Eve si se forta sa zambeasca. E urgent.

- Nu-i oare asa, intotdeauna?

Masinaria zumzai pusa pe asteptare, din fericire fara muzica proasta ca fundal sau cu ultimele stiri,

aproape trei minute pana rand comandantul raspunse.

- Dallas.

- Comandante, trebuie sa va vorbesc pe o linie codificata.

- Ar fi bine sa fie ceva urgent, Dallas. Nevasta-mea o sa ma faca sa platesc pentru chestia asta.

- Da, domnule. Politistii, gandi ea pregatindu-se sa trimita imaginile pe monitorul lui, ar trebui sa ramana necasatoriti.

Astepta strangandu-si mainile nelinistite peste masa. In timp ce imaginile se derulau din nou, privi si ea, ignorand nodul pe care il simtea in stomac. Cand se termina, Whitney aparu

din nou pe ecran. Privirea lui era intunecata.

- De unde ai asta?

- Mi-a trimis-o el. Am gasit discul aici, in apartament, cand m-am intors de la sediu. Vocea ei era fara inflexiuni. Stie cine sunt, unde sunt si ce fac.

Whitney ramase tacut un timp.

- Biroul meu, orele sapte dimineata.

Adu si discul, locotenente.

- Da, domnule.

Cand transmisiunea se incheie, facu cele doua lucruri pe care i le dicta instinctul. Isi facu o copie a discului si isi mai

turna un pahar de vin.

\* \* \*



Se trezi la trei dimineata, transpirata, luptandu-se sa-si recapete respiratia ca sa poata urla. Scancetele i se innodau in gat cand sopti comanda care aprindea luminile. Visele erau intotdeauna mai inspaimantatoare pe intuneric.

Tremurand, se intinse pe spate. Asta fusese mai rau, mult mai rau decat oricare altul de pana atunci.

Il omorase pe barbatul acela. Ce altceva ar fi putut sa faca? Era prea plin de chimicale ca sa poata fi paralizat. Hristoase, incercase, dar el continua sa vina, si venea, si tot venea, cu privirea aceea nebuna, tinand in mana cutitul

deja plin de sange.

Fetita era deja moarta. Eve nu mai putuse sa faca nimic. Te rog, Doamne, nu lasa sa fie ceva ce ar fi putut sa faca.

Trupul micut taiat in bucati, omul turbat, cu cutitul picurand de sange. Apoi, privirea din ochii lui cand ea trasese, si viata scurgandu-se din ei.

Dar asta nu fusese tot. Nu de data asta. De data asta, el continuase sa se apropie. Iar ea era goala, ingenuncheata intr-o gramada de cearceafuri de satin. Cutitul devenise un pistol tinut de un barbat, a carui fata o studiase cu cateva ore inainte. Un barbat cu numele de Roarke.

Zambise, iar ea il dorise. Trupul ii

tremurase de teroare si disperare sexuala chiar in timp ce el o impusca. Cap, inima, coapse. Si undeva, printre toate acestea, fetita, biata fetita, uriase dupa ajutor.

Prea obosita ca sa se lupte cu visul, Eve, pur si simplu, se rasuci pe o parte, isi infunda fata in perna si planse.

- Locotenente. La ora sapte fix dimineata, comandantul Whitney ii facu semn lui Eve sa se aseze pe unul din scaunele dintre biroul lui. In ciuda faptului sau poate tocmai din cauza faptului ca facea munca de birou de doisprezece ani, avea ochi buni.

Putea vedea ca dormise prost si se muncise sa ascunda semnele unei nopti

proaste. In liniste, el intinse o mana.

Ea pusese discul si invelitoarea intr-o pungă pentru probe. Whitney o privi, apoi o aseza in mijlocul biroului.

- Dupa cum o cere protocolul, sunt obligat sa te intreb daca vrei sa ti se ia cazul asta. Astepta un moment. Vom pretinde ca am facut-o.

- Da, domnule.

- Locuinta ta e sigura, Dallas?

- Asa am crezut. Scoase un disc din servieta. Am verificat discurile de la camerele de securitate dupa ce v-am contactat. Lipsesc zece minute. Dupa cum veti vedea in raportul meu, are capabilitatea de a eschiva securitatea, cunoaste modul de lucru cu video, de

editare si, desigur, de a folosi armele vechi.

Whitney lua raportul si-l puse deoparte.

- Asta nu ne restrange prea mult aria de lucru.

- Nu, domnule. Mai sunt cativa oameni pe care trebuie sa-i intervievez. Cu acest criminal, investigatia electronica nu este de baza, desi ajutorul dat de capitanul Feeney este nepretuit. Tipul asta isi acopera urmele. Nu avem nicio alta proba fizica in afara de arma pe care a decis sa o lase la locul crimei. Feeney nu a reusit sa-i dea de urma prin canalele obisnuite. Trebuie sa presupunem ca vine de pe piata neagra.

Am inceput sa verific lista clientilor ei si agenda personala, dar ea era o persoana foarte activa. O sa-mi ia ceva timp.

- Timpul este o parte a problemei. Una din sase, locotenente. Ce-ti spune asta?

- Ca se mai gandeste la inca cinci, si vrea ca noi sa stim. Ii place ceea ce face si vrea sa fie in centrul atentiei noastre. Eve inspira cu grija. Nu avem date suficiente pentru a crea un profil psihiatric complet. Nu putem spune cat timp va fi satisfacut cu emotia provocata de crima sau cand va avea nevoie sa ucida din nou. Ar putea fi azi. Ar putea fi peste un an. Nu putem conta pe

neglijenta lui.

Whitney dadu din cap.

- Ai probleme cu eliminarea indreptatita?

Cutitul luci plin de sange. Trupul mic si mutilat la picioarele ei.

- Nimic cu care sa nu ma pot descurca.

- Sa fii sigura, Dallas. N-am nevoie intr-un caz atat de sensibil ca asta de un ofiter care sa-si faca griji daca trebuia sau nu sa-si foloseasca arma.

- Sunt sigura.

Ea era cea mai buna, iar el nu isi putea permite sa-i puna cuvantul la indoiala.

- Esti gata sa intri in jocul politic?

zambi el subtire. Senatorul DeBlass e in drum spre noi. A venit la New York cu avionul, noaptea trecuta.

- Nu prea ma pricep la diplomatie.

- Sunt constient de asta. Dar va trebuie sa te straduiesti. Vrea sa stea de vorba cu ofiterul care investigheaza cazul si a trecut peste mine pentru a aranja intalnirea. Ordinele au venit de la seful cel mare. Trebuie sa-i oferi cooperarea ta deplina.

- Asta este o investigatie Cod Cinci, zise Eve cu raceala. Nu-mi pasa nici daca ordinele vin de la Bunul Dumnezeu, nu dau informatii confidentiale unui civil.

Zambetul lui Whitney se lati. Avea



o fata buna, obisnuita, probabil ca era cea cu care se nascuse. Dar cand zambea pe bune, sclipirea dintilor albi, contrastand cu pielea ca de ciocolata, ii transforma trasaturile comune in ceva deosebit.

- N-am auzit ce-ai zis. Iar tu nu m-ai auzit sa-ti fi spus sa nu-i oferi mai mult decat faptele evidente. Dar ce ma auzi spunand, locotenente Dallas, este ca senatorul de Virginia e un gaozar arogant. Din nefericire, gaozarul are putere. Asa ca ai grija pe unde calci.

- Da, domnule.

El isi privi ceasul, apoi vari dosarul si discul in serarul securizat.

-Ai timp pentru o cana de cafea...

si, locotenente, adauga el ridicandu-se. Daca ai probleme cu somnul, ia sedativele autorizate. Vreau ca ofiterii mei sa fie ageri.

- Sunt destul de agera.

Senatorul Gerald DeBlass era cu siguranta pompos. Era fara indoiala arogant. Dupa un singur minut petrecut in compania lui, Eve a fost de acord ca era un gaozar de netagaduit.

Era un barbat puternic ca un taur, de peste un metru si optzeci probabil, si cam de o suta de kilograme. Parul alb era tuns scurt si subtire, asa incat capul parea enorm si lucios ca un glont. Ochii ii erau aproape negri, ca si sprancenele grele de deasupra lor. Erau mari ca

nasul si gura.

Avea maini enorme, totusi, atunci cand o stranse scurt pe a lui Eve cand se prezentara, ca observa ca erau catifelate si moi ca ale unui copil.

Isi adusese cu el si adjunctul; Derrick Rockman era un barbat subtire ca un bat, in jurul varstei de patruzeci de ani. Desi avea peste un metru nouazeci, Eve era sigura ca DeBlass cantarea cu zece kilograme mai mult ca el. Ordonat, ingrijit, costumul lui in dungulite si cravata de un albastru de ardezie nu aveau nici o cuta. Fata ii era solemna, cu trasaturi egale, placute, miscarile retinute si controlate, in timp ce il ajuta pe flamboiantul senator sa-si scoata

paltonul de casmir.

- Ce dracu' ai facut ca sa-l gasesti pe monstrul care mi-a omorat nepoata? ceru sa stie DeBlass.

- Tot ce a fost posibil, domnule senator. Comandantul Whitney ramase in picioare. Desi ii oferise lui DeBlass un scaun, omul prefera sa se plimbe prin camera, asa cum obisnuia sa se plimbe prin Galeria Noului Senat din East Washington.

- Ai avut la dispozitie mai mult de douazeci si patru de ore, replica DeBlass cu o voce profunda si bubuitoare. Am inteles ca ai desemnat doar doi ofiteri ca sa ancheteze cazul.

- Din motive de securitate, da. Doi

dintre cei mai buni ofiteri ai mei, adauga comandantul. Locotenentul Dallas conduce ancheta si imi raporteaza numai mie.

DeBlass isi intoarse ochii negri si duri catre Eve.

- Ce progrese ai facut pana acum?

- Am identificat arma, am stabilit ora decesului. Adunam probe, intervievam locatarii din cladirea unde locuia domnisoara DeBlass si identificam numele inscrise in agenda ei personala si de afaceri. Lucrez la reconstituirea ultimelor douazeci si patru de ore din viata ei.

- Ar trebui sa fie evident si pentru cea mai inceata minte, ca a fost omorata

de unul dintre clientii ei. Rosti cuvântul cu un suier.

- Nu exista nicio programare listata in orele premergatoare mortii. Ultimul ei client are alibi pentru ora crimei.

- Desfiinteaza-l, ceru DeBlass. Un barbat care plateste pentru favoruri sexuale nu are niciun scrupul despre crima.

Desi Eve nu reusea sa vada legatura, isi aminti ce trebuia sa faca si incuviinta dand din cap.

- Lucrez la asta, domnule senator.

- Vreau copii dupa agendele ei.

- Asta nu este posibil, domnule senator, zise Whitney pe un ton moale. Fiind probe in comiterea unei crime,

sunt confidentiale. DeBlass pufni.

- Comandante! Rockman scoase din buzunarul stang de la piept o foaie de hartie cu un sigiliu holografic. Acest document primit de la seful politiei autorizeaza accesul senatorului la orice si la toate probele si informatiile referitoare la ancheta asupra uciderii domnisoarei DeBlass.

Whitney abia daca arunca o privire documentului inainte de a-l pune deoparte. Considerase intotdeauna politica un joc al lasilor si ura faptul ca era fortat sa-l joace.

- Voi vorbi personal cu seful. Daca autorizatia tine, va vom trimite copii in dupa-amiaza asta. Terminand discutia cu

Rockman, privi inapoi spre DeBlass. Confidentialitatea dovezilor este o unealta extrem de importanta in procesul de investigare. Daca insistati cu problema asta, riscati sa subminati cazul.

- Cazul, asa cum il numesti, comandante, a fost carne din carnea mea.

- Si din acest motiv, as spera ca prioritatea dumneavoastra sa fie ajutarea noastra in aducerea ucigasului ei in fata justitiei.

- Am servit justitia mai bine de cincizeci de ani. Vreau informatiile alea pana la pranz. Isi lua paltonul si il arunca peste bratul gros. Daca nu sunt



convins ca faci tot ce iti sta in putere ca sa-l gasesti pe maniacul asta, voi avea grija sa fii indepartat din biroul asta. Se intoarse catre Eve. Si urmatorul lucru pe care il vei ancheta, tu, locotenente, vor fi adolescentii care fura din magazine.

Dupa ce pleca furios, Rockman isi folosi ochii lui calmi si solemni sa-si ceara scuze.

- Trebuie sa-l scuzati pe senator. E foarte suparat. Oricat de multe disensiuni au existat intre el si nepoata, facea totusi parte din familie. Nimic nu este mai important pentru senator decat familia. Moartea ei, genul asta de moarte violenta, fara sens, e

devastatoare pentru el.

- Da, murmura Eve. Parea total inecat de suparare. Rockman zambi. Reusi sa se arate amuzat si trist in acelasi timp.

- Oamenii mandri isi ascund adesea durerea in spatele agresivitatii. Avem toata increderea in abilitatea si tenacitatea voastra, locotenente, comandante, inclina el din cap. Asteptam informatiile in dupa-amiaza asta. Va multumesc pentru timpul acordat.

- E un diplomat, sopti Eve dupa ce Rockman inchise usa in urma lui. Doar n-ai de gand sa te supui, comandante.

- O sa le dau ceea ce sunt obligat sa

le dau. Vocea lui era ascutita si plina de o furie retinuta. Acum du-te si adu-mi mai multe probe.

Munca in politie era adesea neplacuta. Dupa cinci ore de privit in monitor in timp ce verifica numele din agendele lui DeBlass, Eve era mai obosita decat daca ar fi alergat maratonul. Chiar daca Feeney preluase o parte din lista de nume cu talentul si echipamentul lui superior, erau mult prea multe date pentru ca o echipa de ancheta atat de mica sa le poata verifica repede.

Sharon fusese o fata foarte populara.

Simtind ca discretia ar fi mai

nimerita decat agresivitatea, Eve ii contacta pe clienti prin link si se explica. Cei care se impotravisera ideii unui interviu fusesera invitati la Sediul Central si acuzati de obstructionarea justitiei.

Pe la mijlocul dupa-amiezii, vorbise personal cu doisprezece dintre cei aflati pe lista clientilor si facu un ocol pe la Gorham.

Vecinul lui DeBlass, barbatul elegant din lift, era Charles Monroe. Eve il gasi acasa, intretinand o clienta.

Barbat frumos, imbracat intr-un halat din matase neagra si mirosind seducator a sex, Charles zambi incantator.

- Imi pare teribil de rau, locotenente. Programarea de la ora trei mai are inca cincisprezece minute.

- Astept. Fara nicio invitatie, Eve pasi inaintu. Diferit de apartamentul lui DeBlass, acesta era mobilat cu fotolii confortabile din piele si covoare groase.

- Ah... Evident amuzat, Charles arunca o privire in spatele lui, catre capatul holului, unde se afla o usa inchisa discret. Intimitatea si confidentialitatea sunt, intelegeti, vitale in profesia mea. S-ar putea ca clienta sa fie tulburata de prezenta politiei la usa mea.

- Nicio problema. Ai bucatarie? El ofta din greu.

- Sigur. Prin usa aceea. Faceti-va comoda. Nu voi intarzia prea mult.

- Nu va grabiti. Eve se indrepta spre bucatarie. Contrastand cu camera de zi elaborat mobilata, aceasta era spartana. Se parea ca Charles isi

petrecea foarte puțin timp mancând acasă. Totuși, avea un frigider mare și nu un răcoritor, iar ea descoperi încântată o cutie de Pepsi pusă la rece. Satisfăcută pentru moment, se așeză să o savureze, în timp ce Charles își termina programarea de la ora trei.

Destul de curând, auzi murmurul vocilor, al unui bărbat, al unei femei, apoi un râs ușor. Câteva momente mai târziu, el intră în bucatărie cu același zâmbet degajat pe față.

- Scuze că v-am făcut să așteptați.

- Nicio problemă. Mai așteptați și pe altcineva?

- Nu, abia mai spre seară. Își lua și el un Pepsi, rupse sigiliul și-l turna într-

un pahar inalt. Arunca recipientul gol in reciclator. Cina, un spectacol la opera si la sfarsit o intalnire romantica.

- Va place chestia asta? Opera? intreba ea atunci cand el ii arunca un zambet.

- O urasc. Iti poti imagina ceva mai obositor decat o femeie cu pieptul mare care zbiara in nemteste jumătate din noapte?

Eve se gandi.

- Nu.

- Dar, ce poti sa faci. Gusturile sunt diferite. Zambetul i se sterse atunci cand veni langa ea in mica nisa de sub fereastra bucatariei. Am aflat despre Sharon la stirile de dimineata. Ma



asteptam sa vina cineva pe aici. E  
oribil. Nu pot sa cred ca e moarta.

- O cunosteati bine?

- Am fost vecini mai bine de trei ani si, uneori, lucram impreuna. Din cand in cand, cate unul dintre clientii nostri solicita un trio, iar noi imparteam afacerea.

- Iar atunci cand nu era vorba de afaceri, mai imparteați?

- Era o femeie frumoasa si ma gasea atragator. Isi misca umerii acoperiti de matase si isi muta privirea catre sticla fumurie a ferestrei, in timp ce un tramvai cu turisti trecea prin dreptul ei. Daca unul dintre noi avea chef sa se recreeze facand acelasi lucru ca in restul saptamanii, celalalt ii facea pe plac, de obicei. Zambi din nou. Asta se intampla

rar. E ca si cum ai lucra intr-o fabrica de bomboane, dupa un timp iti pierzi interesul pentru ciocolata. Mi-a fost prietena, locotenente. Iar eu tineam foarte mult la ea.

- Puteti sa-mi spuneti unde erati in noaptea mortii ei intre miezul noptii si trei dimineata? Sprancenele lui se ridicara mirate. Daca nu se gandise abia in acel moment ca putea fi un suspect, insemna ca era un actor foarte bun. Dar, gandi Eve, oamenii cu meseria lui, trebuiau sa fie.

- Am fost aici, cu o clienta. A ramas peste noapte.

- Este ceva obisnuit?

- Clienta asta prefera un astfel de

aranjament, locotenente, va voi da numele ei daca este absolut necesar, dar as prefera sa nu o fac. Cel putin nu inainte de a-i explica circumstantele.

- E vorba de o crima, domnule Monroe, asa ca este necesar. La ce ora v-ati adus clienta aici?

- Pe la zece. Am luat masa la Miranda, cafeneaua suspendata de pe a sasea.

- Zece. Eve incuviinta dand din cap si prinse clipa cand el intelese.

- Camera de securitate din lift. Zambetul lui era din nou absolut fermecator. E o lege invechita. Presupun ca m-ati putea aresta, dar nu cred ca merita sa va pierdeti timpul.

- Orice act sexual comis intr-o zona securizata este o incalcare a legii, domnule Monroe.

- Charles, va rog.

- E ca un nod in papura, Charles, dar ar putea sa-ti suspende licenta timp de sase luni. Da-mi numele ei si vom rezolva totul cat mai discret posibil.

- Din cauza asta o sa-mi pierd una dintre cele mai bune cliente, murmura el. Darleen Howe. Va aduc si adresa. Se ridica sa-si aduca agenda electronica, apoi ii citi informatia.

- Multumesc. Iti povestea Sharon despre clientii ei?

- Eram prieteni, zise el obosit. Da, vorbeam despre munca noastra, desi nu este etic. Ea avea niste povestiri amuzante. Eu am un stil mult mai conventional. Sharon era... deschisa la lucruri neobisnuite. Uneori, ne intalneam sa bem ceva, iar ea povestea. Fara sa dea nume. Avea termenii ei, cu care ii botezase, imparatul, dihorul, laptareasa,

genul asta de nume.

- A pomenit de cineva care o îngrijora, ce o făcea să se simtă în nesiguranta? Cineva care ar fi putut fi violent?

- Nu o deranja violenta și, nu, nu o îngrijora nimeni. Era ceva specific ei, simtea totdeauna că avea controlul situației. Așa voia ca să fie, pentru că zicea că a fost sub controlul altcuiva în cea mai mare parte a vieții ei. Avea foarte mult resentiment față de familia ei. Mi-a spus odată că nu planuise să își facă o carieră din sexul profesionist. Se apucase de asta doar ca să-și înnebunească familia. Dar, după ce s-a apucat de meseria asta, a decis că îi

place.

El isi misca din nou umerii si sorbi din pahar.

- Asa ca a continuat sa faca asta si a omorat doua pasari cu un singur futai. Expresia ii apartine. Isi ridica din nou privirea. Se pare ca una dintre acestea a omorat-o.

- Da. Eve se ridica si isi stranse reportofonul. Sa nu faci vreo calatorie in afara orasului, Charles. Pastram legatura.

- Asta-i tot?

- Deocamdata.

Se ridica si el, zambind din nou.

- Imi este foarte usor sa-ti vorbesc, desi esti politista... Eve. Explorand-o,



isi trecu un deget de-a lungul bratului ei. Cand ea ridica sprancenele, isi muta degetul pe barbier. Te grabesti?

- De ce?

- Pai, am vreo doua ore libere, iar tu esti foarte atractiva. Ochi mari, aurii, sopti el. Gropita asta mica chiar in barbier. De ce sa nu luam amandoi o pauza?

Ea astepta pana ce el isi lasa capul in jos, in timp buzele i se apropiau de-ale ei.

- Este mita asta, Charles? Pentru ca daca este, iar tu esti doar pe jumatate atat de bun pe cat cred eu ca esti...

- Sunt chiar mai bun. O prinse usor cu dintii de buza de jos, iar mana ii

aluneca peste unul dintre sani, jucandu-se cu el. Sunt mult mai bun.

- In cazul asta... Va trebui sa te acuz de incalcare a legii. Zambi cand el sari un pas inapoi. Si asta ne-ar intrista teribil pe amandoi. Amuzata, il batuse usurel pe obraz. Dar, multumesc ca te-ai gandit.

El isi freca barbia in timp ce o urma spre usa.

- Eve.

Ea se opri cu mana pe clanta si privi inapoi spre el.

- Da?

- Lasand mita deoparte, daca te razgandesti, as fi interesat sa ne vedem.

- O sa-ti comunic. Inchise usa si se

indrepta spre lift.

N-ar fi fost dificil, se gandi ea, ca Charles Monroe sa se strecoare afara din apartament, lasandu-si clienta sa doarma, si sa intre in apartamentul lui Sharon. Putin sex, putina crima...

Ganditoare, pasi in lift.

Sa modifice discurile. Ca locatar al cladirii, i-ar fi fost simplu sa acceseze sistemul de securitate. Apoi, s-ar fi putut intoarce inapoi in pat, langa clienta lui.

Pacat ca scenariul era plauzibil, gandi Eve in timp ce liftul ajungea la parter. Il placea. Dar pana cand nu-i verifica in detaliu alibiul, Charles

Monroe era primul suspect al unei liste scurte.

## Capitolul 3

Eve ura funeraliile. Ura ritualul pe care oamenii insistau sa il aplice mortii. Florile, muzica, vorbele nesfarsite si plansul.

Ar putea exista un Dumnezeu. Nu renuntase complet la ideea asta. Si daca exista, gandi ea, probabil, radea la ritualurile de trecere pe care le duceau la indeplinire creatiile Lui.

Totusi, se dusesese pana in Virginia sa participe la funeraliile lui Sharon DeBlass. Voia sa vada familia moartei si prietenii ei stransi laolalta, sa

observe, sa analizeze si sa judece.

Senatorul avea fata intunecata si ochii uscati, cu Rockman, umbra lui, aflat un rand mai in spate. Langa DeBlass se aflau fiul si nora lui.

Parintii lui Sharon erau tineri, aratosi, avocati de succes care isi conduceau propria firma de avocatura.

Richard DeBlass statea cu capul aplecat si cu ochii ascunsi, o versiune mai subtire si, cumva, mai putin dinamica a tatalui sau. Era o coincidenta, se intreba Eve, sau o intentie in faptul ca statea la distanta egala intre tatal si sotia lui?

Elizabeth Barrister era eleganta in costumul ei negru, cu parul castaniu

stralucitor si ondulat, avand o postura rigida. Si, observa Eve, avea ochii inrositi si permanent plini de lacrimi.

Ce simtea o mama, se intreba Eve, asa cum se intrebase toata viata, atunci cand pierdea un copil?

Senatorul DeBlass mai avea si o fiica, si ea statea in dreapta lui, Catherine DeBlass, care urmase cariera politica a tatalui ei, fiind membra al Congresului. Dureros de subtire, abordand o rigiditate militara, bratele ei pareau niste crengi fragile in rochia neagra. Langa ea, sotul ei, Justin Summit, statea cu privirile atintite asupra cosciugului lucios, inconjurat de trandafiri, asezat in fata altarului. Langa

el, fiul lor, Franklin, inca aflat in perioada neindemanatica a adolescentei, se framanta fara incetare.

La capatul sirului, cumva separata de restul familiei, se afla sotia lui DeBlass, Anna.

Ea nici nu se misca si nici nu plangea. Nici macar o data Eve n-o vazuse sa arunce chiar si o singura privire cutiei inconjurate de flori, in care se afla ceea ce mai ramasese din unica ei nepoata.

Mai erau si altii, desigur. Parintii lui Elizabeth stateau impreuna, tinandu-se de mana si plangand fara sa se ascunda. Veri, cunostinte si prieteni isi stergeau ochii sau, pur si simplu,

priveau in jur cu fascinatie sau oroare. Presedintele isi trimisese un reprezentant, iar biserica era plina cu mai multi politicieni decat sala de mese a senatului.



Desi erau acolo mai mult de o suta de persoane, Eve nu avu nicio problema sa-l gaseasca pe Roarke in multime. Era singur. Mai erau si altii in aceeaasi strana cu el, dar Eve recunoscu aerul de solitudine care il inconjura. Ar fi putut fi zece mii de oameni in cladire, iar el ar fi ramas detasat de ei.

Pe fata lui extraordinara nu se citea nimic: nici vina, nici durere, nici interes. Ca si cum ar fi urmarit o piesa de teatru usurica. Eve nu se putea gandi la o descriere mai buna a unor funeralii.

Mai multe capete se intorsesera in directia lui ca sa-l studieze rapid sau, ca in cazul brunetei cu forme frumoase, sa

flirteze fara prea multa discretie. Roarke raspundea tuturor la fel: ii ignora.

La prima vedere, l-ar fi judecat ca fiind rece, un barbat ca o fortareata de gheata care se pazea de toti si de orice. Dar trebuie ca acolo exista si caldura. Era nevoie de ceva mai mult decat disciplina si inteligenta ca sa se ridice atat de sus la o varsta atat de tanara. Era nevoie de ambitie si, in mintea lui Eve, ambitia era un combustibil inflamabil.

Privea doar in fata lui in timp ce imnul se intetea, apoi, fara niciun avertisment, intoarse capul si privi cinci randuri inapoi, direct in ochii lui Eve.

Surpriza o facu sa se lupte ea sa nu tresara la lovitura brusca si neasteptat

de puternica. Vointa o ajuta sa nu clipeasca sau sa-si mute privirea. Timp de un minut, se privira unul pe celalalt. Apoi, aparu miscarea, iar indoliatii trecura printre ei in timp ce paraseau biserica.

Cand Eve iese pe culoarul dintre strane sa-l caute, el diparuse.

\* \* \*

Se pozitiona in sirul lung de masini si limuzine care mergeau catre cimitir. Deasupra, dricul si vehiculele familiei zburau solemn. Numai cei foarte bogati isi puteau permite ingroparea trupului. Numai cei ultratraditionalisti isi mai ingropau mortii in pamant.

Incruntandu-se, cu degetele lovind volanul, isi inregistra observatiile pe reportofon. Cand ajunse la Roarke, ezita, iar cutele de pe frunte i se adancira.

- De ce s-ar deranja sa vina la funeraliile unei cunostinte atat de oarecare? sopti ea in reportofonul aflat in buzunar. Din informatiile detinute, s-au cunoscut abia de curand, intalnindu-se doar o data. Comportamentul lui pare ciudat si de pus sub semnul intrebarii.

Se scutura o data, bucuroasa ca era singura in timp ce intra pe portile arcuite ale cimitirului. Din punctul ei de vedere, ar fi trebuit sa existe o lege impotriva ingroparii.

Din nou mai multe vorbe si lacrimi, mai multe flori. Soarele era stralucitor ca o sabie, dar acrul era muscator ca un copil obraznic. In apropierea

mormantului, isi vari mainile in buzunare. Din nou isi uitase manusile. Paltonul lung si negru pe care il purta era de imprumut. Sub el, singurul costum gri pe care il avea, cu un nasture care atarna, parand sa o implore sa traga de el. Inauntrul cizmelor din piele subtire, degetele ii erau niste cuburi mici de gheata.

Disconfortul o ajuta sa nu se mai gandeasca la mizeria pe care i-o faceau monumentele funerare si mirosul de pamant proaspat si rece. Trase de timp, asteptand pana ce ultimul cuvint indoliat despre viata de apoi se stinse, apoi se apropie de senator.

- Condoleantele mele, senator

DeBlass, dumneavoastra si familiei.

Privirea lui era dura, ascutita si neagra ca marginea tocita a unei pietre.

- Pastreaza-ti condoleantele, locotenente. Vreau dreptate.

- Si eu, doamna DeBlass. Eve intinse mana spre sotia senatorului si vazu ca strangea in mana o gramajoara de crengute delicate.

- Multumesc ca ati venit.

Eve dadu din cap. O privire de aproape ii arata ca Anna DeBlass se afla intr-o stare emotiva extrema, sub un strat de droguri. Privirea ei trecu peste fata lui Eve si se opri deasupra umarului in timp ce isi retragea mana.

- Multumesc ca ati venit, zise ea

exact pe acelasi ton lipsit de inflexiuni, urmatoarei persoane care isi exprima condoleantele.

Inainte ca Eve sa poata vorbi din nou, bratul ii fu prins intr-o stransura ferma. Rockman ii zambi solemn.



- Locotenente Dallas, senatorul si familia lui apreciaza interesul si compasiunea pe care le-ati aratat venind la serviciile funerare. Cu maniera lui calma, o trase deoparte. Sunt sigur ca intelegeti ca in aceste circumstante ar fi dificil pentru parintii lui Sharon sa se intalneasca langa mormantul ei cu ofiterul care ancheteaza crima.

Eve ii permise sa o conduca cinci metri mai incolo inainte de a-si trage bratul.

- Ai meseria potrivita, Rockman. Asta-i un mod foarte delicat si diplomatic de a-mi spune sa-mi car fundul de aici.

- Deloc. El continua sa zambeasca bland si politicos. Pur si simplu, exista un moment si un loc. Ai completa noastra cooperare, locotenente. Daca doresti sa discuti cu familia senatorului, voi fi mai mult decat fericit sa fac aranjamentul.

- Imi aranjez singura interviurile, la momentul si locul decise de mine.

Pentru ca zambetul lui placid o enerva, decise sa vada daca reusea sa i-l stearga de pe fata. Dar tu, Rockman? Ai un alibi pentru noaptea respectiva?

Zambetul chiar ii sovai, asta ii aduse un pic de satisfactie. Dar isi reveni rapid.

- Imi displace cuvantul alibi.

- Si mie, replica ea, zambind. De aceea, imi place foarte mult sa le demontez. Nu ai raspuns la intrebare, Rockman.

- Eram in East Washington, in noaptea in care Sharon a fost omorata. Eu si senatorul lucram pana tarziu pregatind un proiect de lege pe care vrem sa-l prezentam luna viitoare.

- E o calatorie destul de lunga de la EW la New York, comenta ea.

- Este. Dar nu am facut-o in noaptea aceea. Am lucrat pana aproape de miezul noptii, apoi m-am retras in camera de oaspeti a senatorului. Am luat micul dejun impreuna la ora sapte, in dimineata urmatoare. Din moment ce

Sharon, dupa cum spune propriul tau raport, a fost omorata la ora doua, timpul de actiune a fost foarte scurt.

- Timpul scurt tot iti ofera accesul. Dar zisese asta doar ca sa-l irite si ii intoarse spatele. Nu-l informase pe DeBlass ca discul de securitate fusese modificat. Criminalul era deja in cladire la miezul noptii. Rockman nu l-ar fi folosit pe bunicul victimei ca alibi daca ceea ce sustine nu era adevarat. Faptul ca Rockman lucra in East Washington la miezul noptii, scurta de tot timpul de actiune.

Il vazu din nou pe Roarke si privi cu interes cum Elizabeth Barrister se

agata de el, in timp ce el isi aplecase capul soptindu-i ceva.

Nu era inasa obisnuitul schimb de prezentare de condoleante si de acceptare din partea unui strain. Eve ramase pe ganduri.

Isi ridica fruntea cand Roarke isi aseza o palma pe obrazul drept al lui Elizabeth, o saruta pe cel stang, apoi se retrase ca sa vorbeasca incet cu Richard DeBlass.

Se indrepta apoi spre senator, dar nu exista niciun fel de contact intre ei, iar conversatia fusese scurta. Singur, asa cum banuise Eve, Roarke se apuca sa traverseze iarba de iarna dintre monumentele ridicate de vii, pentru cei

morti.

- Roarke!

El se opri si, asa cum facuse in timpul slujbei, se intoarse si o privi direct in ochi. Ea crezu ca a prins ceva in privirea lui, o umbra de manie, de durere, sau nerabdare. Apoi acesta disparu, iar ochii lui ramasera doar reci, albastri si de nepatruns.

Nu se grabi sa ajunga la el. Ceva ii spunea ca era un barbat obisnuit ca oamenii, femeile, cu siguranta, sa se grabeasca spre el. Asa ca nu se grabi, facu pasi lungi, inceti, care faceau sa zboare in jurul picioarelor inghetate, paltonul de imprumut.

- As vrea sa-ti vorbesc, zise ea

cand ajunse in fata lui. Isi scoase legitimatia si il urmari cum arunca o privire scurta inainte de a-si intoarce ochii din nou spre ea. Investighez uciderea lui Sharon DeBlass.

- Ai obiceiul de a veni la funeraliile victimelor, locotenente Dallas?

Vocea lui era catifelata, cu o usoara urma de sarm irlandez, ca o crema bogata peste un whisky incalzit.

- Ai obiceiul sa te duci la funeraliile femeilor pe care abia le cunostei, Roarke?

- Sunt un prieten de familie, zise el simplu. Ai inghetat, locotenente.

Ea isi vari degetele congelate in buzunarele paltonului.

- Cat de bine cunosti familia victimei?

- Destul de bine. Isi inclina usor capul. In cateva momente, gandi el, o sa incepa sa-i clantane dintii. Vantul puternic ii ravasea tunsoarea proasta care inconjura o fata foarte interesanta. Inteligenta, incapatanata, sexy. Trei motive foarte bune in mintea lui ca sa se mai uite o data.

- N-ar fi mai convenabil sa stam de vorba intr-un loc calduros?

- N-am reusit pana acum sa te gasesc, incepu ea.



- Am calatorit. M-ai gasit acum. Presupun ca te intorci la New York. Azi?

- Da. Am cateva minute libere inainte de a pleca sa prind cursa. Asa ca...

- Asa ca ne vom intoarce impreuna. Asta iti va da timp destul sa ma interoghezi.

- Sa-ti pun intrebari, zise ea printre dinti, enervata ca el se intorsese si se indeparta de ea. Mari pasul ca sa-l ajunga din urma. Doar cateva raspunsuri simple acum Roarke si putem aranja un interviu mai oficial la New York.

- Urasc sa pierd timpul, zise el detasat. Imi lasi impresia ca esti o

persoana care simte la fel. Ai inchiriat o masina?

- Da.

- Aranjez eu sa fie returnata. Intinse mana, asteptand sa-i dea cardul-cheie.

- Nu e necesar.

- E mai simplu. Apreciez complicatiile, locotenente, si apreciez si simplitatea. Noi doi mergem spre aceeasi destinatie, la aproximativ aceeasi ora. Tu vrei sa stai de vorba cu mine, iar eu sunt de acord. Se opri langa o limuzina neagra, unde un sofer in uniforma astepta cu portiera deschisa. Transportorul meu este programat pentru New York. Poti, desigur, sa ma urmezi la aeroport, sa folosesti transportul in

comun, apoi sa suni la mine la birou si sa aranjezi o intalnire. Sau poti sa mergi cu mine, sa te bucuri de intimitatea unui avion particular si sa ai intreaga mea atentie in timpul calatoriei.

Ea ezita doar un moment, apoi scoase din buzunar cardul masinii de inchiriat si i-l puse in palma. Zambind, el ii facu semn sa urce in limuzina, unde se facu comoda in timp ce el ii dadea instructiuni soferului sa se ocupe de returnarea masinii inchiriate.

- Asa, deci. Roarke se aseza langa ea si intinse mana dupa decanter. Vrei un coniac sa te incalzesti?

- Nu. Simtea caldura din interiorul

masinii cum se ridica de la picioarele ei si se teme sa nu inceapa tremuraturul ca reactie.

- Ah. Esti la datorie. Poate o cafea?

- Grozav.

Aurul sclipi la incheietura mainii lui in timp ce presa cafeaua in AutoBucatarul aflat intr-un panou lateral.

- Lapte?

- Neagra.

- O femeie dupa inima mea. Cateva momente mai tarziu, deschise usa de protectie si ii oferi o ceasca de portelan pe o farfurioara delicata. In avion, avem mai multe sortimente, zise el, apoi se rezema de spatar ca sa savureze

cafeaua.

- Sunt sigura. Aburul care se ridica din ceasca mirosea extraordinar de bine. Eve lua o inghititura de incercare si aproape ca genu.

Era cafea adevarata. Nu inlocuitor facut din concentratul vegetal atat de obisnuit de cand padurile tropicale fusesera decimate, spre sfarsitul secolului douazeci. Asta era adevarata, macinata din boabe bogate, columbiene, pline de cafeina.

Sorbi din nou si aproape ca-i dadura lacrimile.

- Probleme? Ii facea o placere imensa reactia ei, fluturarea pleoapelor, usoara roseata, ochii care se

intunecaseră, ca o femeie aflată în  
brățele unui bărbat, observă el.

- Știi cât de mult timp a trecut de  
când am băut o cafea adevărată?

El zămbi.

- Nu.

- Nici eu. Fără jena, își închise  
pleoapele în timp ce ridică din nou  
ceasca. Trebuie să mă scuzi, este un  
moment intim pentru mine. Vorbim în  
avion.

- Cum dorești.

Își oferi plăcerea de a o privi în  
timp ce mașina înainta pe  
drum.

Ciudat, gândi el, nu o catalogase ca  
fiind politistă. Instinctele lui erau, de

obicei, foarte ascutite cand era vorba despre asemenea lucruri. In timpul funeraliilor, se gandise doar la ce pierdere era pentru cineva atat de tanar, nesabuit si plin de viata cum era Sharon, sa moara.

Apoi simtise ceva, ceva care ii incordase muschii, ii stransese stomacul. Ii simtise privirea, fizic, ca pe o lovitura. Cand se intorsese, cand o vazuse si primi o alta lovitura. O lovitura in doi timpi, aplicata cu incetinitorul, pe care nu putuse sa o evite.

Era fascinant.

Dar beculetul de alarma nu se stinsese. Era beculetul care ar fi trebuit

sa-i transmita mesajul politista. Vazuse o bruneta inalta, subtire, cu par scurt si ciufulit, ochi de culoarea fagurelui de miere si o gura facuta pentru sex.

Daca nu l-ar fi acostat ea, intentiona sa o caute el.

Pacat ca era politista.

Ea nu scoase nicio vorba pana ce nu ajunsera la aeroport si urcara in cabina JetStarului sau 6000.

Ea ura sa fie impresionata din nou. Cafeaua era una, si o slabiciune permisa, dar nu-i placu reactia ei de a casca ochii la cabina luxoasa, cu fotolii adanci, canapele, covor vechi si vase din cristal pline cu flori.

Exista si un ecran de vizionare,



retras in peretele din fata, si o insotitoare de bord in uniforma, care nu paru surprinsa sa-l vada pe Roarke urcand la bord cu o femeie straina.

- Coniac, domnule?

- Companioana mea prefera cafeaua, Diana, neagra. Ridica o spranceana pana cand Eve incuviinta din cap. Eu o sa iau un pic de coniac.

- Am auzit de JetStar. Eve isi scoase paltonul care ii fu luat impreuna cu cel al lui Roarke de catre insotitoare. E un mijloc de transport placut.

- Multumesc. Ne-a luat doi ani sa-l proiectam.

- Roarke Industries? intreba ea si se aseza.

- Exact. Prefer sa folosesc ce-i al meu de cate ori este posibil. Va trebui sa-ti pui centura de siguranta pentru decolare, ii spuse el, apoi se apleca sa deschida intercomul. Gata.

- Am primit aprobarea, li se spuse. Treizeci de secunde.

Aproape inainte ca Eve sa poata clipi, erau in aer, intr-o trecere atat de lina, incat aproape ca nu simti presiunea. Era un aparat net superior, gandii ea, celor comerciale care te impingeau in scaun in primele cinci minute de la decolare.

Li se adusera bauturi si un mic platou cu fructe si branza care o facura pe Eve sa saliveze. Era timpul, decisese

ea, sa treaca la treaba.

- De cand o cunosti pe Sharon DeBlass?

- Am cunoscut-o recent, in casa unei cunostinte comune.

- Ziceai ca esti prieten de familie.

- Al parintilor ei, zise Roarke simplu. Ii cunosc pe Beth si Richard de cativa ani. La inceput, la nivel de afaceri, apoi la unul personal. Sharon era plecata la scoala, apoi in Europa, iar drumurile noastre nu s-au incrucisat. Am intalnit-o pentru prima data acum cateva zile si am invitat-o la masa. Apoi, a murit.

Scoase din buzunar o caseta plata din aur. Eve miji ochii in timp ce il

privea cum isi aprinde o tigara.

- Tutunul este ilegal, Roarke.

- Nu si in spatiul aerian liber, in apele internationale sau pe o proprietate privata. Ii zambi printr-un nor de fum. Nu crezi, locotenente, ca politia are destule pe cap fara sa mai trebuiasca sa incerce legiferarea moralitatii noastre sau a stilului nostru de viata?

Nu-i placea sa recunoasca, chiar si fata de sine, ca mirosul de tutun era excitant.

- De asta colectionezi arme? Ca parte din stilul tau de viata?

- Le gasesc fascinante. Bunicii nostri considerau ca a poseda o arma

era un drept constitutional. Noi ne-am jucat destul de mult cu drepturile constitutionale pe masura ce ne-am civilizat.

- Iar crima si ranirea cu o astfel de arma este acum mai degraba o aberatie decat ceva normal.

- Iti plac regulile, locotenente?

Intrebarea era usoara, asa cum era si insulta ascunsa in ea. Umerii ei se incordara.

- Fara reguli, haos.

- Cu haos, viata.

Da-o dracului de filozofie, gandi ea enervata.

- Ai in proprietate o arma de calibru 38 Smith & Wesson, Model Zece, din anii '90?

El trase din nou din tigara incet, cu grija. Tutunul arse bogat intre degetele lui lungi, elegante.

- Cred ca am unul de acest fel. Cu asa ceva a fost Sharon impuscata?

- Esti dispus sa mi-l arati?

- Desigur, cand doresti.

Prea usor, gandi ea. I se parea suspect orice obtinea prea usor.

- Ai luat masa cu decedata in

noaptea dinaintea mortii ei. In Mexico.

- Asa este. Roarke strivi tigara si se rezema de spatar, cu paharul de coniacul in mana. Am o vila mica pe Coasta de Vest. M-am gandit ca i-ar face placere s-o vada. I-a placut.

- Ai avut o relatie fizica cu Sharon DeBlass?

Ochii lui sclipira o secunda, dar nu putea fi sigura daca era vorba de manie sau de amuzament.

- Prin asta, inteleg ca vrei sa spui daca am facut sex cu ea. Nu, locotenente, desi cu greu pare a fi relevant. Am luat masa impreuna.

- Ai dus o femeie frumoasa, o insotitoare profesionista, la vila ta din

Mexico, si tot ce ai avut de impartit cu ea a fost mancarea.

El intarzie alegand un strugure de un verde lucios.

- Apreciez femeile frumoase din mai multe motive si imi place sa-mi petrec timpul cu ele. Nu angajez profesioniste din doua motive. Primul, nu gasesc necesar sa platesc pentru sex. Sorbi din coniac, privind-o peste marginea paharului. Si al doilea, nu-mi place sa impart cu altii. Facu o scurta pauza. Tie iti place?

Stomacul ei flutura, dar ea il ignora.

- Nu vorbeam despre mine.

- Eu da. Esti o femeie frumoasa si suntem destul de singuri, cel putin pentru



urmatoarele cincisprezece minute. Totusi, tot ce-am impartit n-a fost decat cafea si coniac. Zambii la vederea maniei care ardea in ochii ei. Eroic, nu-i asa, de cata retinere dau dovada?

- Eu as zice ca relatia ta cu Sharon DeBlass era de alta natura.

- Oh, sunt total de acord. Alese un alt strugure si i-l oferi. Apetitul era o slabiciune, isi aminti Eve in timp ce accepta strugurele si-l musca prin pielita lui subtire si acrisoara.

- Te-ai mai vazut cu ea dupa ce ati luat masa in Mexico?

- Nu. Am adus-o inapoi in jurul orei trei dimineata, si m- am dus acasa... Singur.

- Poti sa-mi spui ce ai facut in urmatoarele patruzeci si opt de ore dupa ce le-ai dus acasa, singur?

- Am fost in pat in primele cinci.

Am avut o conferinta telefonica in timpul micului dejun. In jurul orei opt si cincisprezece. Poti verifica lista convorbirilor.

- Am s-o fac.

De data asta el zambi, o scanteie rapida de farmec care ii facu pulsul sa o ia razna.

- Nu am nicio indoiala. Ma fascinezi, locotenente Dallas.

- Si dupa conferinta telefonica?

- S-a incheiat pe la noua. Am exersat la sala pana pe la zece, mi-am petrecut urmatoarele cateva ore in biroul meu din oras in diverse intalniri. Scoase din buzunar un card subtire, pe care ea il recunoscu ca fiind o agenda

personala. Sa ti le listez?

- As prefera sa-mi trimiti la birou un hard-copy.

- O sa ma ocup de asta. Am ajuns acasa pe la sapte. Am avut o cina de afaceri cu cativa membri ai firmei mele de produse industriale, la mine acasa. Ne-am asezat la masa la opt. Sa-ti trimit un meniu?

- Nu fi sarcastic, Roarke.

- Doar detaliat, locotenente. Am incheiat seara devreme. Pe la unsprezece eram singur, cu o carte si un coniac, pana pe la sapte dimineata cand am baut prima ceasca de cafea. Mai vrei una?

Ar fi putut sa ucida pentru o ceasca

de cafea in plus, dar clatina din cap.

- Singur timp de opt ore, Roarke. Ai vorbit cu cineva, ai vazut pe cineva in timpul asta?

- Nu. Pe nimeni. Trebuia sa fiu la Paris in ziua urmatoare si voiam o seara linistita. Se pare ca n-am procedat bine. Pe de alta parte, daca aveam de gand sa omor pe cineva, ar fi fost de dorit sa ma protejez cu un alibi.

- Sau sa fii arogant si sa nu te deranjezi sa o faci, replica ea. Armele vechi, Roarke, doar le colectionezi, sau le folosesti?

- Sunt un tragator foarte bun. Isi puse paharul gol deoparte. As fi fericit sa-ti demonstrez cand vei veni sa-mi

vezi colectia. Maine iti convine?

- Perfect.

- Ora sapte? Presupun ca ai adresa.

Cand el se apleca usor spre ea, incremeni si aproape ca scoase un suierat cand el ii atinse bratul in treacat. El zambi doar, cu fata aproape de a ei, cu ochii la acelasi nivel cu ai ei. Trebuie sa-ti pui centura, zise el incet. Vom ateriza in curand.

Ii inchise chiar el centura, intrebandu-se daca o facuse nervoasa ca barbat sau ca suspect de crima, sau o combinatie din amandoua. In acel moment, oricare alegere avea propriul ei interes si propriile ei posibilitati.

- Eve, sopti el. Un nume atat de

simplu si de feminin. Ma intreb daca ti se potriveste.

Ea ramase tacuta, in timp ce insotitoarea de zbor veni sa stranga masa.

- Ai fost vreodata in apartamentul lui Sharon DeBlass?

Are coaja groasa, se gandi el, dar era sigur ca exista si ceva moale si fierbinte pe dinauntru. Se intreba daca, nu, cand, va avea ocazia sa descopere aceasta latura.

- Nu cat timp a fost ea locatara, zise Roarke in timp ce isi relua locul. Si nici nu-mi amintesc sa o fi facut vreodata, dar, cu siguranta exista posibilitatea asta. Zambi din nou si isi inchise centura

de siguranta. Sunt proprietarul Complexului Gorham, dupa cum sunt sigur ca stii deja.

Privi lenes prin hublou, in timp ce pamantul se repezea spre ei.

- Ai vreun mijloc de transport la aeroport, locotenente, sau pot sa-ti-l ofer eu?

## Capitolul 4

Eve se simtea foarte obosita atunci cand isi termina de intocmit raportul pentru Whitney si se intoarse acasa. Era furioasa. Dorise foarte mult sa-l deruteze pe Roarke cu faptul ca stia ca el este proprietarul Complexului



Gorham. Iar el ii raspunsese pe acelasi ton politicos pe care il folosea ca sa-i ofere cafea, ceea ce facuse ca primul lor interviu sa se incheie cu un punct in favoarea lui.

Nu-i placea scorul asta.

Era timpul sa echilibreze situatia. Singura in camera de zi si, tehnic vorbind, in afara orelor de serviciu, se aseza in fata computerului.

- Conecteaza, Dallas, acces Cod Cincinnati. ID 53478Q. Deschide dosarul DeBlass.

Amprenta vocala si ID recunoscute, Dallas. Poti incepe.

- Deschide subfisierul Roarke. Suspect Roarke, cunoscut victimei. Din

declaratia sursei C, Sebastian, victima il dorea pe suspect. Suspectul intrunea cerintele ei pentru a-i fi partener sexual. Posibilitate mare de implicare emotionala. Oportunitate de a comite crima. Suspectul este proprietarul cladirii in care se afla apartamentul victimei, asta insemnand acces usor si, probabil, cunoasterea sistemului de securitate de la locul crimei. Suspectul nu are alibi pentru perioada de opt ore din noaptea crimei, ceea ce include si perioada de timp stearsa de pe discurile de securitate. Suspectul are o colectie impresionanta de arme antice, inclusiv tipul de arma folosit asupra victimei. Suspectul recunoaste ca este un bun

tragator.

Factor in personalitatea suspectului. Detasat, sigur pe el, autoindulgent, foarte inteligent. Un echilibru interesant intre agresivitate si farmec.

Motiv.

Si aici ajunse in impas. Calculand, se ridica si se plimba prin camera in timp ce computerul astepta mai multe informatii. De ce ar fi ucis un om ca Roarke? Pentru castig, din pasiune? Nu credea asa ceva. Avere si statut social ar fi putut, si putea castiga, prin alte mijloace. Femeile, pentru sex sau altele, cu siguranta, le putea cuceri fara multa oboseala. Il suspecta ca putea fi capabil

de violenta, si ca ar fi putut sa o faca cu sange rece.

Uciderea lui Sharon DeBlass fusese dominata de sex. Avea un fond de grosolanie. Eve nu prea reusea sa impace acest aspect cu omul elegant cu care bause o cafea.

Poate ca asta era problema.

- Suspectul considera moralitatea o zona mai degraba personala decat legislativa, continua ea, plimbandu-se mai departe prin camera. Restrictiile referitoare la sex, arme, droguri, tutun, alcool si crima tin de o moralitate care a fost scoasa in afara legii sau reglementata. Uciderea unei insotitoare licentiate, singura fiica a prietenilor, singura nepoata a unuia dintre cei mai

vocali legislatori conservatori, cu o arma interzisa. Reprezinta asta o ilustrare a defectelor pe care suspectul le considera inerente in sistemul legal?

- Motivul, concluziona ea asezandu-se din nou. Auto indulgenta. Inspira adanc, satisfacuta. Tasteaza probabilitatea.

Sistemul incepu sa toarca, amintindu-i ca avea o piesa de echipament care trebuia inlocuita, apoi se potoli intr-un zumzait, cu unele intreruperi.

Probabilitatea ca Roarke sa fie faptasul, in conformitate cu informatiile si supozitiile existente, este de optzeci si doi virgula sase la suta.

Oh, era posibil, gandi Eve, sprijinindu-se de spatarul scaunului. Fusese o vreme, in trecutul nu foarte indepartat, cand un copil putea fi impuscat de un alt copil, pentru pantofii pe care ii avea in picioare.

Ce era asta daca nu era o autoindulgenta obscena?

El avusese ocazia. Avusese si mijloacele. Si daca putea fi luata in considerare propria lui aroganta, avea si motivul.

Atunci de ce, gandi Eve in timp ce isi privea propriile cuvinte clipind pe monitor, studiind analiza impersonala facuta de computer, nu reusea sa o faca plauzibila in propria ei minte?

Pur si simplu, nu reusea s-o vada, recunoscu ea. Nu-l putea vizualiza pe Roarke stand in spatele camerei de filmat, indreptand arma catre o femeie fara aparare, goala, care zambea, si sa vare in ea gloante de otel la, probabil, doar cateva momente dupa ce isi lasase samanta in ea.

Totusi, anumite fapte nu puteau fi trecute cu vederea. Daca putea aduna destule, ar fi putut obtine un mandat pentru o evaluare psihiatrica.



N-ar fi ceva interesant? Gandi ea, schitand o jumatate de zambet. Calatoria in mintea lui Roarke ar fi fost una fascinanta. Va face urmatorul pas la sapte, in seara urmatoare. Soneria de la intrare o facu sa se incrunte enervata.

- Salveaza si blocheaza pe voice print, Dallas. Cod Cinci. Deconecteaza.

Monitorul se stinse in timp ce ea se ridica sa vada cine o deranja. O privire aruncata ecranului de securitate facu sa dispara incruntarea.

- Hei, Mavis!

- Ai uitat, nu-i asa? Mavis Freestone intra inconjurata de clinchet de bratari si miros de parfum. Parul ei

era de un argintiu sclipitor, o culoare care avea sa se schimbe la urmatoarea ei stare de spirit. Si-l dadu pe spate, lasandu-l sa sclipeasca precum stelele, ajungand pana la talia ei imposibil de subtire.

- Nu, n-am uitat. Eve inchise usa si reconecta lacatele. Ce sa uit?

- Cina, dans si destrabalare. Oftand din greu, Mavis isi aseza corpul subtire, de numai patruzeci de kilograme, pe sofa, privind cu dispret costumul simplu, gri, cu care era imbracata Eve. Nu poti iesi in oras imbracata asa.

Simtindu-se sleampata, cum se intampla adesea cand se afla la o distanta de cativa metri de culorile de-a

dreptul scandaloase ale lui Mavis, Eve privi in jos, la costumul cu care era imbracata.

- Nu, cred ca nu.

- Deci. Mavis gesticula cu un deget a carui unghie era lacuita intr-un verde-smarald. Ai uitat.

Asa era, dar acum isi amintea. Facusera planuri sa mearga la un club nou, pe care Mavis il descoperise la docurile aeriene din Jersey. Dupa cum spunea Mavis, atletii aerului erau tot timpul avizi de sex. Ceva legat de perioadele lungi petrecute in imponderabilitate.

- Iarta-ma. Arati grozav.

Era adevarat, inevitabil. Cu opt ani

in urma, cand Eve o arestase pe Mavis pentru un furt minor, arata grozav. O strengarita imbracata in matase, cu degete agile si un zambet stralucitor.

In anii care trecusera de atunci, cumva, devenisera prietene. Pentru Eve, care isi putea numara prietenii nepolitisti pe degetele de la o singura mana, relatia era pretioasa.

- Arati obosita, zise Mavis, pe un ton mai mult acuzator decat unul intelegator. Si iti lipseste un nasture.

Degetele lui Eve se indreptara automat spre jacheta, pipaind atele care atarnau.

- Rahat. Stiam eu. Dezgustata, isi scoase jacheta si o arunca intr-o parte.

Uite ce-i, imi pare rau. Chiar am uitat. Am avut multe pe cap pe ziua de azi.

- Inclusiv motivul pentru care ai avut nevoie de paltonul meu negru?

- Da, multumesc. Mi-a fost de folos.

Mavis statu un moment, batand cu unghiile ei de smarald in bratul canapelei.

- Treburi de-ale politiei. Iar eu speram ca aveai o intalnire. Ar trebui sa incepi sa te vezi cu barbati care nu sunt criminali, Dallas

- M-am vazut cu consultantul acela de imagine cu care mi-ai aranjat tu. Nu era criminal. Era doar idiot.

- Esti prea mofturoasa si asta a fost acum sase luni.

Din moment ce individul incercase sa-i sara in pat oferindu-i gratis un tatuaj pentru buze, Eve se gandi ca nu trecuse destul timp, dar isi tinu parerea pentru sine.

- Ma duc sa ma schimb.

- Nu vrei sa iesi si sa te amesteci cu baietii spatiali. Mavis sari din nou in picioare, iar cristalele pe care le purta in urechi sclipira. Dar, oricum, iesi din fusta asta urata. O sa comand mancare chinezeasca.

Umerii lui Eve se relaxara de usurare. De dragul lui Mavis ar fi tolerat si o seara petrecuta intr-un club aglomerat, zgomotos si obraznic, dezlipidu-si de pe piept piloti grosolani

si tehnicieni de statie spatiala hamesiti dupa sex. Ideea de a savura mancarea chinezeasca cu picioarele proptite pe masuta de cafea, era una bine-venita.

- Nu te superi?

Mavis ii indeparta protestul cu o miscare a mainii si introduse in computer restaurantul pe care il dorea.

- Imi petrec toate noptile in club.

- Asta-i munca, raspunse Eve indreptandu-se spre dormitor.

- Mie-mi spui. Cu limba intre dintii, Mavis rasfoi meniul afisat pe ecran. Acum cativa ani, as fi zis ca a canta ca sa-mi castig painea, e cel mai grozav lucru, cea mai buna smecherie pe care o puteam folosi. Dar se pare ca acum

lucrez mai din greu decat atunci cand pacaleam turistii. Vrei si rulouri cu ou?

- Sigur. Te gandesti cumva sa renunti?

Mavis ramase tacuta un moment in timp ce alegea felurile de mancare de pe ecran.

- Nu. Sunt dependenta de aplauze. Simtindu-se generoasa, trecu nota de plata pe cardul ei. Si din moment ce imi renegociez contractul in asa fel, incat sa primesc zece la suta din plata intrarii in club, sunt o femeie de afaceri obisnuita.

- Nu exista nimic obisnuit la tine, o contrazise Eve. Se intorsese imbracata confortabil in jeansi si un tricou NYPD (New York Police Department -



Departamentul de Politie al New Yorkului).

- Adevarat. Mai ai din vinul ala pe care l-am adus ultima data?

- Mai mult de jumatate din cea de-a doua sticla. Pentru ca i se paru cea mai buna idee din acea zi, Eve se duse in bucatarie si turna vinul in pahare.

- Te mai vezi cu dentistul acela?

- Nu. Mavis se indrepta lenesa catre combina muzicala si programa o melodie. Devenise o relatie prea intensa. Nu m-a deranjat ca se indragostise de dintii mei, dar se decisese ca ma vrea cu totul. Voia sa ne casatorim.

- Nenorocitul.

- Nu poti avea incredere in nimeni, fu de acord Mavis. Cum merge treaba in departamentul de lege si ordine?

- E una putin cam intensa in momentul de fata. Se auzi soneria, iar ea isi ridica privirea de pe sticla din care tocmai turna vin. Nu poate sa fie deja comanda noastra. Chiar in timp ce spunea asta, auzi clancanitul vesel al tocurilor de cincisprezece centimetri ale lui Mavis care se indrepta spre usa.

- Verifica ecranul de securitate, zise Eve repede si ajunsese la jumatatea drumului cand Mavis deschise deja usa.

Ii trebui un moment ca sa injure si un altul sa duca mana dupa arma pe care nu o purta. Apoi rasul cochet al lui Mavis ii ridica din nou nivelul adrenalinci.

Eve recunoscu uniforma unei companii de livrari si vazu stanjeneala placerii de pe fata proaspata a baiatului care ii inmana pachetul lui Mavis.

- Ador cadourile, zise Mavis fluturandu-si genele cu varfuri argintii, in timp ce baiatul pasea inapoi inrosindu-se. Nu faci si tu parte din pachet?

- Lasa copilul in pace. Clatinand din cap, Eve lua pachetul de la Mavis si

inchise usa.

- Sunt asa de dulci la varsta asta. Sufla un sarut spre ecranul de securitate inainte de a se intoarce spre Eve. De ce esti asa nervoasa, Dallas?

- Cazul la care lucrez ma face foarte nervoasa, cred. Privi mai mult cu suspiciune decat cu placere la ambalajul auriu si funda complicata care trona pe pachet. Nu stiu cine mi-ar trimite mie ceva.

- Are si o nota, observa Mavis pe un ton sec. Ai putea s-o citesti. Poate gasesti vreun indiciu.

- Uite cine este ironica. Eve scoase biletul din plicul auriu.

Roarke

In timp ce citea peste umarul lui Eve, Mavis fluiera usor.

- Este acel Roarke? Roarke cel incredibil de bogat, fabulos de bine facut, misterios de sexy, proprietarul a aproximativ douazeci si opt la suta din glob si satelitia lui?

Eve se simtea iritata.

- E singurul pe care il cunosc.

- Il cunosti? Mavis isi dadu peste cap ochii fardati cu verde. Dallas, nu pot sa-mi iert, te-am subestimat. Povesteste- mi totul. Cum, unde, de ce? Te-ai culcat cu el? Spune-mi ca te- ai culcat cu el, apoi da-mi toate amanuntele.

- Am avut o relatie secreta si pasionanta cu el in ultimii trei ani, timp in care i-am nascut un fiu, care este crescut de catre niste calugari budisti de pe partea nevazuta a Lunii. Cu sprancenele incruntate, Eve scutura cutia. Revino-ti, Mavis. Trebuie sa fie ceva legat de cazul la care lucrez si, adauga ea inainte ca Mavis sa-si poata deschide gura, e secret.

Mavis nu se deranja sa-si dea din nou ochii peste cap. Atunci cand Eve spunea secret, indiferent cat de mult ar fi imboldit-o sau ar fi rugat-o, nu reusea sa o faca sa se razgandeasca.

- OK, dar poti sa-mi spui daca arata la fel de bine in realitate, asa cum arata

in poze.

- Chiar mai bine, zise Eve printre dinti.

- Iisuse, chiar? Mavis genu si se lasa sa cada pe sofa. Cred ca tocmai am avut un orgasm.

- Ar trebui sa stii. Eve puse pachetul jos si se incrunta la el. Si cum de a stiut unde locuiesc? Nu poti sa gasesti adresa unui politist in cartea de telefon. De unde a stiut? repeta ea incet. Si ce pune la cale?

- Pentru Dumnezeu, Dallas, deschide-l. Probabil i-a placut de tine. Unora dintre barbati le plac femeile stapane pe ele, dezinteresate si discret frumoase. Ii fac sa creda ca sunt

profunde. Pariez ca sunt diamante, zise Mavis, repezindu-se spre cutie, fiindca isi pierdu-se rabdarea. Un colier. Un colier de diamante. Poate rubine. Ai arata senzational in rubine.

Rupse fara mila hartia scumpa, arunca la o parte capacul cutiei, si isi vari mana in hartiile cu margine aurie.

- Ce dracu-i asta?

Dar Eve deja simtise mirosul, deja, fara sa vrea, incepuse sa zambeasca.

- E cafea, sopti ea, fara sa-si dea seama ca vocea i se inmuiase, si intinse mana dupa punga maro, simpla, pe care o tineau Mavis.

- Cafea. Mavis privi deziluzionata. Omul asta are mai multi bani decat



Dumnezeu, si iti trimite o punga de cafea?

- Cafea adevarata.

- Ah, asta-i altceva. Dezgustata, Mavis dadu din mana. Nu-mi pasa cat costa kilogramul de chestie de-asta, Dallas. O femeie vrea lucruri sclipitoare.

Eve apropie punga de nas si mirosi.

- Nu si femeia asta. Nenorocitul a stiut exact cum sa ajunga la mine. Ofta. Chiar din mai multe puncte de vedere.

& & &

In dimineata urmatoare, Eve se trata cu o ceasca adevarata de cafea. Nici macar temperamentul ei AutoBucatar nu reusise sa strice gustul negru si plin de savoare. Se duse la statie cu masina ei cu radiator defect, pe sub cerul plin de lapovita, pe o temperatura de minus sapte grade, dar cu un zambet pe fata.

Inca mai zambea cand intra in biroul ei si il gasi pe Feeney, asteptand-o.

- Mai, mai, o studie el. Ce-ai mancat la micul dejun, atuuri?

- Nimic, doar cafea. Ai ceva pentru mine?

- Am facut verificari complete asupra lui Richard DeBlass, a lui

Elizabeth Barrister si a restului clanului. Ii inmana un disc marcat cu rosu, Cod Cinci. Nicio surpriza. Nimic neobisnuit nici in legatura cu Rockman. Are douazeci si ceva de ani, a facut parte dintr-un grup paramilitar cunoscut sub numele de SafeNet (Plasa de Siguranta).

- SafeNet, repeta Eve incrunzata.

- Probabil, aveai vreo opt ani cand a fost desfiintat, copila, ii spuse Feeney ranjind. Ar fi trebuit sa afli despre ei la orele de istorie.

- Imi suna oarecum cunoscut. A fost unul dintre grupurile care s-au infuriat cand am avut altercatia aia cu China?

- A fost si, daca era dupa ei, ar fi fost mult mai mult decat o altercatie. O

neintelegere in ceea ce priveste spatiul international s-ar fi putut transforma in ceva urat. Dar diplomatii au reusit sa incheie acel razboi inaintea lor. Cativa ani mai tarziu, au fost desfiintati, desi exista zvonuri, din cand in cand, despre o factiune a SafeNetului care a intrat in ilegalitate.

- Am auzit, si inca mai aud despre ei. Crezi ca Rockman este implicat intr-o factiune fanatica de genul asta?

Lui Feeney nu-i trebui decat un moment ca sa clatine din cap.

- Cred ca este atent pe unde calca. Puterea reflecta putere, iar DeBlass are din plin. Daca va ajunge vreodata la

Casa Alba, Rockman va fi langa el.

- Te rog. Eve isi apasa stomacul cu mana. imi provoci cosmaruri.

- E greu de crezut, dar se bucura de sprijin in vederea urmatoarelor alegeri. Feeney ridica din umeri.

- Rockman, oricum, are alibi. Pe DeBlass. Erau amandoi in East Washington. Ea se aseza. Altceva?

- Charles Monroe. A avut o viata interesanta, nimic dubios care sa se vada. Lucrez la dosarele victimei. Stii, uneori, daca nu esti atent cand modifici documente, lasi urme. Parerea mea este ca cineva care tocmai a ucis o femeie, ar fi putut deveni neatent.

- Daca gasesti vreo umbra, Feeney,

sterge-i griul, iar eu iti voi cumpara o lada de whisky, din acela prost, care iti place tie.

- Ma prind. Inca mai lucrez la Roarke, adauga el. Asta-i un tip care nu este neatent. De cate ori cred ca am reusit sa trec de un zid de securitate, ma lovesc de altul. Indiferent ce informatii sunt acolo despre el, sunt bine pazite.

- Continua sa treci peste zidurile astea. Eu voi incerca sa sap pe sub ele.

Dupa ce Feeney pleca, Eve se aseza la terminalul ei. Nu dorise sa faca verificarea de fata cu Mavis, si preferase, in acest caz, sa-si foloseasca unitatea de la serviciu. Intrebarea era simpla.

Eve introduce numele si adresa complexului de apartamente in care locuia. intreba: Proprietar?

Iar raspunsul a fost unul simplu: Roarke.

Licenta Lolei Starr pentru practicarea sexului a era doar de numai trei luni. Facuse cerere pentru ea in ziua cand implinise optsprezece ani, cel mai devreme posibil. Ii placea sa le spuna prietenilor ei ca pana atunci fusese o amatoare.

In aceeași zi, isi parasise caminul din Toledo si isi schimbase numele ei adevarat de Alice Williams. Si caminul si numele fusesera mult prea plictisitoare pentru Lola.

Avea o fata draguta, ca de spiridus. Se rugase, plansese si isi batuse la cap parintii pana cand acestia consimtisera sa-i cumpere o barbie mai ascutita si un nas cu varful impins in sus, pentru ziua cand implinise saispnezece ani.

Lola voia sa arate ca un spiridus sexy si credea ca reusise. Parul ei era negru ca taciunile, taiat scurt, in tepi obraznici. Pielea ii era alba ca laptele si ferma. Economisea bani ca sa-si schimbe culoarea ochilor din caprui in verde smarald, ceea ce, credea ea, i s-ar fi potrivit mai bine. Da, fusese norocoasa ca se nascuse cu un corp mic si bine facut, care nu cerea nimic mai mult decat intretinerea de baza.



Toata viata ei isi dorise sa fie insotitoare licentiata. Alte fete poate ca visau la cariere in avocatura sau finante, invatau ca sa-si croiasca un drum in medicina sau in industrie. Dar Lola stiuse intotdeauna ca se nascuse pentru sex.

Si de ce sa nu isi castige existenta din ceva ce stia sa faca foarte bine.

Voia sa fie bogata, dorita si alintata. Partea cu doritul era usoara. Barbatii, mai ales, cei in varsta, erau gata sa plateasca pe cineva cu attributele Lolei. Dar cheltuielile profesiei erau mai mari decat anticipase ea atunci cand visa in camaruta ei din Toledo.

Costurile licentei, examenele

medicale obligatorii, chiria si taxa pe viciu ii mancau din profit. Dupa ce terminase de platit pentru pregatire, mai avea bani doar cat sa-si permita un apartament mic, de o singura camera, la periferia mai putin placuta a Aleii Prostituatelor.

Totusi, era mai bine decat sa lucreze pe strada, asa cum multe altele inca o faceau. Iar Lola avea planuri pentru lucruri mai mari si mai bune.

Intr-o zi, va locui intr-un penthouec si va primi doar crema clientilor. Va fi dusa sa manance si sa bea doar in cele mai bune restaurante, transportata cu avionul in cele mai exotice locuri, ca sa distreze aristocrati si bogatasi.

Era destul de buna si nu intentiona sa ramana la baza scarii pentru mult timp.

Bacsisurile o ajutau. O profesionista nu trebuia sa primeasca bonusuri in numerar sau credit. Nu in principiu. Dar toata lumea o facea. Era inca destul de fetiscana ca sa prefere darurile mici si dragute pe care i le ofereau clientii ei. Dar banii ii punea la banca cu religiozitate si visa la penthousul ei.

In seara asta, avea sa intretina un client nou, unul care ii ceruse sa ii spuna Tati. Ea fusese de acord si asteptase pana cand aranjamentul se incheiase si

abia dupa asta pe fata ei aparut un zambet obraznic. Tipul credea, probabil, ca el era primul care dorea ca ea sa-i fie fetita. De fapt, dupa numai cateva luni de lucru, pedofilia incepuse sa devina specialitatea ei.

Deci, ii va sta in poala, il va lasa sa o bata la fund, in timp ce avea sa-i spuna solemn ca trebuie sa fie pedepsita. Pe bune, era ca un joc, iar cei mai multi dintre barbati erau buni si draguti.

Cu aceste lucruri in minte, isi alege o rochie cocheta, cu un guler alb cu coltisor. Pe dedesubt nu purta decat ciorapi albi. Isi epilase pubisul si era la fel de goala si catifelata ca o fetita de

zece ani.

Dupa ce se studie in oglinda, isi mai aplica ceva culoare in obraji si glos transparent pe buzele carnoase.

Zambi cand auzi bataia in usa, iar fata ei tanara si inca inocenta ii zambi inapoi din oglinda.

Inca nu isi putea permite securitate video si folosi vizorul ca sa-si verifice oaspetele.

Era frumos, lucru care ii facu placere. Si, presupuse ea, destul de varstnic ca sa-i fie tata, ceea ce ii va face placere.

Deschise usa, si ii arunca un zambet timid.

- Buna, Tati. El nu voia sa piarda

timpul. Era singurul lucru de care cam ducea lipsa in acel moment. Ii zambi. Pentru o curva era draguta. Cand usa se inchise in spatele lui, isi vari mana sub fusta ei si ii facu placere sa constate ca nu avea nimic pe dedesubt. Lucrurile ar fi decurs mai rapid daca putea fi excitat repede.

- Tati! Jucandu-si rolul, Lola scoase un tipat usor si chicoti. Asta-i necuviincios.

- Am auzit ca si tu ai fost necuviincioasa. El isi scoase haina si o aseza cu grija alaturi, in timp ce ea se prefacea botoasa. Desi isi luase precautia de a-si acoperi mainile cu spray, nu va atinge nimic din camera, ci

doar pe ea.

- Am fost cuminte, Tati. Foarte cuminte.

- Ai fost foarte necuviincioasa, fetito. Din buzunar scoase o camera video mica, pe care o seta si o indrepta spre patul ingust pe care ea il acoperise cu perne si animale din plus.

- Ai de gand sa filmezi?

- Exact.

Ar fi trebuit sa-i spuna ca lucrul asta il va costa in plus, dar decise sa astepte pana cand treaba era facuta. Clientii nu voiau ca fanteziile lor sa fie intrerupte de realitate. Invatase asta la cursuri.

- Du-te si intinde-te pe pat.

- Da, Tati. Se intinse printre perne si animale zambitoare din plus.

- Am auzit ca te masturbezi.

- Nu, Tati.

- Nu e bine sa-i spui minciuni lui Tati. Va trebui sa te pedepsesc, dar pe urma te voi saruta ca sa-ti treaca. Cand ea zambi, el se apropie de pat. Ridica-ti rochia, fetito, si arata-mi cum te masturbezi.

Pe Lola nu o interesa partea asta. Ii placea sa fie atinsa, dar sa-si simta propriile maini o excita foarte putin. Totusi, isi ridica poalele, se atinse cu miscari timide si ezitante, asa cum voia el.

Miscarea degetelor ei mici il



excita. Doar pentru asta era facuta femeia. Sa se foloseasca singura de ea, sa-i foloseasca pe barbatii care o doreau.

- Cum se simte?

- Catifelat, sopti ea. Atinge si tu, Tati. Simte cat e de catifelat. Isi aseza mana peste a ei, simti cum devine satisfactor de tare in timp ce isi vara un deget inauintrul ei. Va fi rapid, pentru amandoi.

- Descheie-ti rochia, comanda el si continua sa o manevreze in timp ce ea isi descheia rochia incepand de la guler. Intoarce-te.

Atunci cand o facu, ii lovi cu palma fundul impertinent, pana cand pielea ei

alba se inrosi, in timp ce ea scancea in raspuns programat.

Nu conta daca ii producea sau nu durere. I se vanduse lui.

- Fata cuminte. Acum avea o erectie totala, care incepuse deja sa pulseze. Totusi, miscarile lui erau atente si precise in timp ce se dezbraca. Gol, se aseza calare pe ea si isi vari mainile sub ea pentru a putea sa-i stranga sanii. Atat de tanara, gandi el, si isi permise un tremur de placere la atingerea carnii care inca mai avea nevoie de rafinare.

- Tati o sa-ti arate cum sunt rasplatite fetele bune.

Ar fi vrut ca ea sa-l ia in gura, dar nu putea risca. Anticonceptionalul pe

care ea îl listase ca fiind cel pe care îl folosea, avea să elimine orice urmă de spermă din vaginul ei, dar nu și oral.

În schimb, îi ridică soldurile, mângâindu-i încet carnea tânără și tare în timp ce intra în ea.

Se comporta mai aspru decât se așteptasera amândoi. După acea primă împingere violentă, el se potoli. Nu avea niciun fel de dorință să o ranească până când ea ar fi tipat. Deși într-un asemenea loc, se îndoia că ar fi observat cineva sau că i-ar fi pasat.

Totuși, fata era fermecător de nepricepută și naivă. Își impuse un ritm mai lent, mai bland, care, descoperi el, îi provoca o mare plăcere.

Ea se misca bine, intampinandu-l, urmandu-l. Daca nu cumva gresea foarte tare, nu toate gemetele si tipetele ei erau simulate. O simti cum se tensioneaza, se cutremura, si zambi in sinea lui, satisfacut la gandul ca reusise sa-i provoace un orgasm adevarat unei curve.

Inchise ochii si isi dadu voie sa termine.

Ea ofta si se cuibari pe una dintre perne. Fusese bine, mult, mult mai bine decat se asteptase. Si spera ca isi gasise un alt client permanent.

- Am fost buna, Tati?

- O fetita foarte, foarte buna. Dar nu am terminat inca. Intoarce-te. in timp ce

ea se misca, el se ridica si iese din raza camerei de filmat.

- Ne

uitam la  
video, Tati?

El doar  
clatina din  
cap.

Amintindu-si rolul pe care il avea,  
ea facu bot.

- Imi plac videourile. Putem sa ne  
uitam, si pe urma poti sa-mi arati din  
nou cum sa fiu o fetita buna. Ii zambi  
sperand ca va primi un bonus. As putea  
sa te ating eu pe tine de data asta, imi  
place sa te ating.

El zambi si scoase din buzunarul

hainei un SIG 210 cu surdina. O privi cum clipeste curioasa in timp ce el tinea arma spre ea.

- Ce-i aia? E o jucarie pentru mine?

O impusca intai in frunte, arma abia scotand un zgomot usor in timp ce ea cadea pe spate. Cu raceala, trase din nou intre sanii aceia tineri si tari si, in sfarsit, in timp ce surdina se uza, in pubisul ei catifelat si gol.

Inchise camera de filmat, apoi o aranja pe fata printre pernele pline de sange si animalele din plus zambitoare, murdarite, in timp ce ea privea in sus la el, cu ochii mariti de surpriza.

- Asta nu era viata pentru o fata tanara, isi spuse el cu blandete, apoi se

indrepta din nou spre camera de luat vederi ca sa inregistreze ultima scena.

## Capitolul 5

Eve nu voia decat o ciocolata. Isi petrecuse cea mai mare parte a zilei depunand marturie la tribunal, iar timpul ei destinat mesei fusese ocupat de apelul unui informator care o costase cincizeci de dolari si ii adusese o informatie subtire despre un caz de contrabanda care se transformase in doua omucideri, cu care isi batea capul de doua luni.

Tot ce voia era o doza de inlocuitor de zahar, inainte de a se indrepta spre casa ca sa se pregateasca pentru intalnirea de la ora sapte cu Roarke.

Ar fi putut trece pe la oricare dintre Magazinele Instant din drumul ei, dar prefera micul magazin de delicatese de pe coltul strazii West 78, in ciuda, sau din cauza faptului ca era detinut de Francois, un refugiat grosolan, cu ochi ca de sarpe, care venise in America dupa ce Armata Reformei Sociale daduse jos guvernul francez cu vreo patruzeci de ani in urma.

El ura America si pe americani, iar ARS-ul fusese dezmembrata la sase luni dupa o lovitura de stat, dar Francois ramasese, carcotind si plangandu-se din spatele tejghelei magazinului de pe strada 78, de unde se distra improscand insulte si absurditati politice.



Eve îi spunea Frank, ca să-l enerveze, și trecea pe acolo cel puțin o dată pe săptămână ca să vadă ce plan mai visase ca să-o însele la credit.

Cu gândul la ciocolată, trecu prin usa automată. Abia dacă usa începuse să se închidă încet în spatele ei, când instinctul se trezi în ea.

Barbatul din fata teșghelei era cu spatele la ea, jacheta groasă cu gluga, mâncând totul în afara de statură masivă și impresionantă.

Un metru nouăzeci și cinci, estima ea, o sută douăzeci de kilograme pe puțin. Nu avu nevoie să vadă fata îngustă și înspăimântată a lui François ca să-și dea seama că avea necazuri

Putea sa miroasa, un miros la fel de copt si acru ca amestecul de legume de la oferta zilei. In secundele in care usa se inchise, con sidera si respinse ideea de a scoate arma.

- Vino aici, catea! Acum!

Barbatul se intoarse. Eve vazu ca avea o piele de un auriu deschis, mostenire a amestecului multirasial si ochii unui om foarte disperat. Chiar in timp ce inventaria descrierea, privi spre obiectul mic si rotund pe care barbatul il tinea in mana.

Dispozitivul explozibil artizanal era o problema. Faptul ca tremura in ritm cu mana care il tinea tensionata din cauza emotiei, era o problema cu mult

mai mare.

Bombele artizanale erau bine-cunoscute ca fiind instabile. Idiotul putea sa-i omoare pe toti doar daca transpira mai mult.

Ii arunca lui Francois o privire rapida, de avertisment. Daca ii spunea „locotenente", avea sa fie foarte curand carne tocata.

- Nu vreau necazuri, zise ea, lasandu-si vocea sa-i tremure la fel de nervoasa ca mana hotului. Te rog, am copii acasa.

- Gura. Tine-ti gura. La podea! Treci pe nenorocita aia de podea!

Eve ingenuche strecurandu-si o mana sub haina unde se afla arma.

- Totul, porunci barbatul, gesticuland cu mica bila mortala. Vreau tot ce ai. Bani, credit. Repede.

- A fost o zi proasta, se planse Francois. Trebuie sa intelegi ca afacerile nu mai sunt ca inainte. Voi americani...

- Vrei sa mananci asta? il invita barbatul, varand explozivul sub nasul lui Francois.

- Nu, nu. Panicat, Frajicois forma codul de siguranta cudegete tremurande. In timp ce casa se deschidea, Eve il vazu pe cum isi arunca privirea peste banii din sertar, apoi in sus, spre camera video care inregistra intreaga tranzactie.

Putea sa-i citeasca gandul pe fata.

El stia ca imaginea lui era fixata acolo si ca nici toti banii din New York nu o puteau sterge. Dar explozibilul ar fi putut s-o faca, daca l-ar fi aruncat neglijent peste umar in timp ce alerga spre strada ca sa se piarda in trafic.

Eve inspira adanc, ca un scufundator care plonja in apa. Se ridica brusc, cu putere, chiar sub bratul lui. Lovitura facu ca dispozitivul exploziv sa zboare liber din mana. Tipete, injuraturi, nigaciuni. Ea il prinse cu varful degetelor, facu o saritura inalta, greoaie si cu doi barbati scosi din joc. Chiar in timp ce strangea mana in jurul dispozitivului, hotul lovi.

Era mai mult o lovitura cu dosul

mainii decat un pumn, iar Eve se considera norocoasa. Vazu stele verzi cand lovi un stand de cipsuri din soia, dar tinu in mana bomba artizanala.

Mana care nu trebuia, fir-ar sa fie, mana care nu trebuia, mai avu timp sa gandeasca in timp ce standul se prabusea sub greutatea ei. Incercase sa-si foloseasca mana stanga ca sa apuce arma, dar o suta douazeci de kilograme de furie si disperare se prabusira peste ea.

- Apasa pe alarma, gaozarule, tipa ca la Francois care ramasese ca o statuie, in timp ce gura i se deschidea si se inchidea. Apasa nenorocita aia de alarma. Apoi genu cand lovitura din

coaste ii taie respiratia. De data asta o lovise cu pumnul.

Acum, incepuse sa planga in timp ce o tragea de brat si o zgaria incercand sa ajunga la explozibil.

- Am nevoie de bani. Trebuie sa-i iau. Te omor. Te omor. Ea reusi sa se ridice intr-un genunchi. Miscarea defensiva, veche de cand lumea, ii aduse un avantaj de cateva secunde, dar nu avu puterea sa-l scoata din lupta.

Vazu din nou stele verzi cand capul i se lovi puternic de marginea tejghelei. Zeci de ciocolate la care poftise, se prabusira peste ea.

- Nenorocitele. Nenorocitele. Se auzi ea zicand mereu, in timp ce il lovi

de trei ori scurt si indesat in fata. El o prinse de brat in timp ce sangele ii izbucnea din nas.

Iar ea stia ca avea sa-i fie rupt bratul. Stia ca va simti durerea acea ascutita si dulce, va auzi trosnetul subtire al osului care se rupea.

Dar chiar in momentul in care se pregatea sa urle, iar vederea i se incetosa in agonie, simti cum greutatea corpului agresorului se ridica de pe ea.

Cu bila inca stransa in mana, se rasuci pe o parte, incercand sa respire si luptandu-se cu nevoia de a vomita. Din pozitia asta vazu pantofii negri, luciosi, care insemneau intotdeauna „politist de strada”.



- Aresteaza-l. Ea tusi o data, dureros. Incercare de talharie, armata, posesie de exploziv, atac. Iar fi placut sa fi putut adauga si atac la ofiter si opunere de rezistenta la arest, dar nu se identificase, asa ca se afla la limita.

- Sunteti teafara, doamna? Doriti asistenta medicala?

Nu dorise asistenta medicala. Dorise o nenorocita de ciocolata.

- Locotenent, il corecta ea ridicandu-se si cautandu-si legitimatia. Observa ca talharul era deja incatusat, iar unul dintre cei doi politisti fusese destul de inteligent ca sa-si foloseasca spray-ul paralizant ca sa-l potoleasca.

- Avem nevoie de o cutie de

siguranta, repede. Urmari cum cei doi politisti se ingalbenisera cand vazura ce tinea ea in mana. Cu bomba asta mitica a avut multe de indurat. Haideti s- o neutralizam.

- Sa traiti. Primul politist iese in fuga din magazin. In cele nouazeci de secunde care ii trebuira sa se intoarca cu cutia neagra folosita la transportul si dezactivarea explozibililor, nimeni nu scoase o vorba.

Abia daca respirau.

- Aresteaza-l, zise din nou Eve. In momentul in care explozibilul era introdus in cutie, muschii stomacului incepura sa-i tremure. O sa transmit raportul meu: Voi, baieti, sunteti de la

„123“?

- Da, locotenente.

- Buna treaba. Se apleca, protejandu-si bratul ranit, si lua o ciocolata Galaxy care scapase nefaramitata. Eu ma duc acasa.

- N-ai platit ciocolata, striga Francois dupa ea.

- Du-te dracului, Frank, ii striga ea in replica si isi continua drumul.

Incidentul o facuse sa intarzie. Cand ajunse la conacul lui Roarke, era deja 7:10. Luase niste pastile care se vindeau fara reteta, ca sa-si domoleasca durerea din umar. Daca nu avea sa se simta mai bine in cateva zile, stia ca va trebui sa mearga la doctor. Ura doctorii.

Parca masina si petrecu cateva

momente contempland casa lui Roarke. Fortareata, mai degraba, gandi ea. Cele patru etaje se ridicau deasupra coroanei copacilor plini de bruma din Central Park. Era una dintre cladirile vechi, de aproape doua sute de ani, construite din piatra adevarata, daca nu o inselau ochii.

Multa sticla si lumini care ardeau aurii in spatele ferestrelor. Exista si o poarta de securitate, in spatele careia erau aranjate artistic tufe de imortele si copaci eleganti. Chiar mai impresionanta decat maretia arhitecturii si a gradinii era linistea. Aici nu se auzea niciunul dintre zgomotele orasului. Nici maraitul traficului, nici

haosul pietonal. Chiar si cerul de deasupra era usor diferit de cel cu care era obisnuita in centru. Aici, puteai chiar sa vezi stelele si nu sclipirea si luciul mijloacelor de transport.

Viata frumoasa, daca puteai sa o ai, gandea ea, si porni din nou masina. Se apropie de poarta pregatita sa se identifice. Vazu cum clipeste ochiul rosu al scannerului, apoi cum incremeneste. Poarta se deschise fara niciun zgomot.

Asa deci, o programase pentru intrare, gandea, fara sa fie sigura daca era amuzata sau stanjenita. Intra pe poarta, intra pe alee, si parca masina la baza scarilor de granit.

Un valet ii deschise usa. Nu vazuse

niciodata un valet decat in filmele vechi, dar acesta nu ii dezamagi fantezia. Avea parul argintiu, privirea implacabila, era imbracat intr-un costum negru si purta o cravata demodata, innodata strans.

- Locotenent Dallas.

Avea un accent, unul vag, care suna usor britanic si slav in acelasi timp.

- Am o intalnire cu Roarke.

- Va asteapta. O conduse printr-un hol lat si inalt, care arata mai mult cu intrarea intr-un muzeu decat intr-o casa.

Candelabrul din sticla in forma de stele isi imprastia lumina pe podeaua de lemn lucios, decorata cu un covor cu model indraznet, in culori de rosu si verde. O scara se curba la stanga, avand un grifon sculptat pe primul stalp de sustinere.

Pe pereti erau tablouri, genul de tablouri pe care le vazuse la Metropolitan intr-o excursie pe care o facuse cu scoala. Impresionisti francezi, dintr-un secol pe care nu si-l putea



aminti. Perioada Revizitata, care luase fiinta pe la inceputul secolului douazeci si unu, era reprezentata prin scene pastorale si culori superb neutre.

Nicio holograma sau sculptura vie. Doar vopsea si panza.

- Pot sa va iau haina?

Reveni cu gandurile in prezent si i se paru ca prinde o scanteie de condescendentia aroganta in ochii aceia de nepatruns. Eve isi scoase haina de piele si il privi cum o apuca delicat cu degetele lui manicate.

Ce dracu', doar reusise sa spele sangele de pe ea in buna parte.

- Pe aici, locotenente Dallas. Daca

nu va deranjeaza sa asteptati, Roarke este retinut de o convorbire transpacifică.

-----

Nicio problema.

Aspectul de muzeu continua si aici. Un foc ardea linistit. Un loc din butuci adevarati, pe o vatra sculptata din lapis si malachit. Doua lampi aruncau o lumina ca de geme colorate. Cele doua sofale aveau spatarul curbat si o tapiterie bogata, care continua tonul de bijuterie al camerei in culoarea safirului. Mobilierul era din lemn, acoperit cu un lac aproape dureros de lucios. Ici si colo erau dispuse obiecte de arta. Sculpturi, boluri, sticla fatetata.

Cizmele ei clicaira peste lemn, apoi se afundara in covor.

- Doriti ceva de baut, locotenente?

Ea privi inapoi, si vazu amuzata ca el continua sa-i tina haina intre degete ca pe o carpa murdara.

- Sigur. Ce aveti, domnule...

- Summerset, locotenente. Doar Summerset, si sunt convins ca va pot aduce orice v-ar fi pe plac.

- Ii place cafeaua, zise Roarke din usa, dar cred ca i-ar placea sa incerce un Montcart 49.

Ochii lui Summerset sclipira din nou, cu oroare, gandi Eve.

- Cel din patruzeci si noua,

domnule?

- Exact. Multumesc, Summerset.

- Da, domnule. Cu haina atarnandu-i de degete, iesi cu spatele teapan.

- Scuze ca te-am facut sa astepti, incepu Roarke, apoi ochii lui se ingustasera, se intunecara.

- Nicio problema, zise Eve in timp ce el venea spre ea. Tocmai... Hei...

Isi trase barbia din palma lui, dar degetele lui o tinura strans, intorcandu-i obrazul stang spre lumina.

- Ai fata invinetita. Vocea lui era rece ca gheata in timp ce spunea asta. Privirea lui, in timp ce trecea peste vanataie, nu trada nimic.

Dar degetele ii erau calde,

tensionate, si declansara o senzatie ciudata in stomacul ei.

- O cearta pentru o ciocolata, zise ea ridicand din umeri. Ochii lui ii intalnira pe ai ei, o privira doar o clipa mai mult decat ar fi fost politicos.

- Cine a castigat?

- Eu. Face o mare greseala cel care se aseaza intre mine si mancare.

- O sa tin minte. Ii dadu drumul si isi vari mana cu care o atinsese, in buzunar. Asta pentru ca voia sa o atinga din nou. Il ingrijora faptul ca dorea foarte mult sa-i mangaie vanataia care ii uratea fata. Cred ca iti va placea meniul din seara asta.

- Meniu? N-am venit aici sa

mananc, Roarke. Am venit sa-ti vad colectia.

- O sa le facem pe amandoua. Se intoarse cand Summerset aduse o tava pe care se aflau o sticla cu vin de culoarea graului copt si doua pahare de cristal.

- Cel din patruzeci si noua, domnule.

- Multumesc. Il torn eu. Vorbi cu Eve in timp ce facea asta. M-am gandit ca vechimea asta ti se potriveste. Ce-i lipseste din subtilitate... se intoarse oferindu-i un pahar, castiga in senzualitate. Isi ciocni paharul de al ei, iar cristalul canta, apoi o privi in timp ce sorbea.

Dumnezeule, ce fata, gandi el. Toate

acele unghiuri si expresii, intreaga emotie si apoi controlul. Chiar in acel moment se lupta sa nu isi arate surpriza si placerea in timp ce gustul vinului i se aseza pe limba. Iar el abia astepta momentul cand gustul ei se va aseza pe limba lui.

- Iti place? intreba el.

- E bun. Era ca si cum ar fi sorbit aur.

- Ma bucur. Montecart a fost prima mea investitie in productia de vinuri. Ne asezam sa ne bucuram de foc?

Era tentant. Aproape ca se vedea stand acolo, cu picioarele indreptate spre caldura aromata, sorbind din vin in timp ce lumina ca de bijuterie dansa in

jurul ei

- Asta nu-i o vizita sociala, Roarke, este o investigatie criminala.

- Atunci poti sa ma investighezi in timpul cinei. O lua de brat si ridica o spranceana atunci cand ea deveni rigida. Cred ca o femeie care se bate pentru o ciocolata ar aprecia un muschi de cinci centimetri grosime, facut in sange.

- Antricot? Se chinui sa nu saliveze. Antricot adevarat, de la o vaca?

Un zambet i se aseza pe buze.

- Tocmai a fost adus cu avionul din Montana. Antricotul, nu vaca. Cand ea continua sa ezite, el isi inclina capul intr-o parte. Haide, locotenente, ma indoiesc ca putina carne rosie iti va



stanjeni considerabilele tale abilitati de investigare.

- Cineva a incercat cu putin timp in urma sa ma mituiasca, zise ea printre dinti, gandindu-se la Charles Monroe si la halatul lui negru de matase.

- Cu ce?

- Nimic la fel de interesant ca un antricot. Il tintui cu o privire lunga. Daca dovezile ne conduc in directia ta, Roarke, tot te voi dobori.

- Nu ma aseptam la altceva. Hai sa mancam.

O conduse in sufragerie. Si mai mult cristal, mai mult lemn lucios, un alt foc stralucitor, de data asta intr-un

semineu din marmura cu vinisoare roz. O femeie imbracata intr-un costum negru ii servi cu aperitive din crevete ce inotau intr-un sos cremos. Fu adus vinul, iar paharele fura umplute.

Eve, care foarte rar se gandea la felul cum arata, isi dori sa fi purtat ceva mai potrivit pentru aceasta ocazie, in niciun caz jeansi si pulover.

- Si cum ai ajuns bogat? il intreba ea.

- Diverse modalitati. Ii placea sa o priveasca. Exista in asta o anumita incapatanare.

- Numeste una dintre ele.

- Dorinta, zise el si lasa cuvantul sa murmure intre ei.

- Nu-i de-ajuns. Isi ridica paharul de vin si il privi direct in ochi. Cei mai multi oameni doresc sa fie bogati.

- Nu-si doresc indeajuns. Ca sa lupte pentru asta. Ca sa-si asume riscuri.

- Dar tu ai facut-o.

- Am facut-o. Saracia este... neconfortabila. Mie imi place confortul. Li oferi un corn dintr-un bol de argint, in timp ce li se servea salata, legume verzi, crocante, cu ierburi aromate delicate. Nu suntem atat de diferiti, Eve.

- Da, chiar.

- Tu ai vrut sa fii politista atat de mult, incat ai luptat pentru asta. Ti-ai asumat riscuri. Gasesti ca incalcarea legii este neconfortabila. Eu fac bani, tu,

justitie. Nici una nu este un lucru simplu. Astepta un moment. Tu stii ce vroia Sharon DeBlass?

Furculita ei ezita, apoi se infipse intr-o foaie delicata de andiva care fusese culeasa doar cu o ora in urma.

- Tu ce crezi ca vroia?

- Putere. Sexul este deseori o modalitate de a o obtine. Avea destui bani ca sa fie confortabila, dar voia mai mult. Pentru ca banii inseamna de asemenea, putere. Voia putere asupra clientilor ei, asupra ei insasi si, mai mult decat orice, vroia putere asupra familiei ei.

Eve puse furculita jos. In lumina focului, a stralucirii lumanarilor si a

cristalelor, el arata periculos. Nu pentru ca o femeie s-ar teme de el, gandi ea, ci pentru ca l-ar dori. Umbre trecura peste ochii lui, facandu-i de necitit.

- Asta este o adevarata analiza facuta unei femei pe care sustii ca abia o cunosteai.

- Nu ai nevoie de mult timp ca sa-ti formezi o parere, mai ales cand comportamentul persoanei respective este foarte evident. Nu avea profunzimea ta, Eve, nici controlul tau si nici concentrarea ta de invidiat.

- Nu discutam despre mine. Nu, in niciun caz nu voia ca el sa vorbeasca despre ea sau sa o priveasca in felul asta. Parerea ta este ca era hamesita de putere. Atat de hamesita, incat sa fie ucisa inainte de a apuca sa muste o bucata prea mare?

- O teorie interesanta. Intrebarea ar fi, o bucata prea mare din ce? Sau din cine?

Aceasi femeie tacuta lua salatele si aduse farfurii de portelan enorme, pline cu carne sfarainda si felii subtiri si aurii de cartofi la gratar.

Eve astepta pana cand ramasera singuri din nou, apoi se apuca sa-si taie friptura.

- Cand un barbat acumuleaza o multime de bani, de proprietati, de titluri, atunci are foarte multe de pierdut.

- Acum vorbim despre mine, o alta teorie interesanta. El statea acolo, cu o privire concentrata si totusi amuzata. M-a amenintat cu un fel de santaj si, mai degraba decat sa o platesc sau s-o dau la o parte ca fiind ridicola, am omorat-o. M-am culcat cu ea, mai intai?

- Spune-mi tu, zise Eve pe un ton egal.

- S-ar potrivi scenariului, daca luam in considerare meseria pe care si-a ales-o. Desi presa nu stie nimic despre acest caz particular, nu-ti trebuie prea multa putere de deductie ca sa concluzionezi ca sexul predomina in acest caz. M-am culcat cu ea, apoi am impuscat-o... daca e sa fim de acord cu teoria asta. Lua o bucata de friptura, mesteca, inghiti. Dar exista o problema.

- Care?

- Am o ciudatenie pe care ai putea sa o consideri demodata, imi displace sa brutalizez femeile, sub orice forma.

Isi misca umerii aceia eleganti.



- Cum spuneam, este o ciudatenie. Mi se pare lipsit de gust sa te privesc si sa vad cum lumina lumanarilor trece peste vanataia de pe obrazul tau.

O surprinse cand intinse mana si isi trecu foarte bland, un deget peste lovitura.

- Cred ca mi s-ar fi parut chiar mult mai lipsit de gust sa o ucid pe Sharon DeBlass. Lasa mana in jos si se intoarse la mancare. Desi se stie ca, uneori, am facut lucruri care pentru mine sunt lipsite de gust. Atunci cand este necesar. Cum ti se pare mancarea?

- Foarte buna.

Incaperea, lumina, mancarea erau mai mult decat bune. Era ca si cum ar fi

fost intr-o alta lume, intr-un alt timp.

- Cine dracu' esti tu, Roarke?

El zambi si umplu paharele.

- Tu esti politistul. Descopera.

O va face, isi promise ea. Pe

Dumnezeu ca o va face inainte ca totul sa se termine.

- Ce alte teorii mai ai despre

Sharon DeBlass.

- Niciuna importanta. Ii placeau

emotiile puternice si riscul si nu se ferea

sa-i socheze pe cei care o iubeau. Totusi

era...

Intrigata, Eve se apleca spre el.

- Ce? Continua, incheie.

- De compatimit, zise el pe un ton

care o facu pe Eve sa creada ca nu vroia

sa spuna nici mai mult si nici mai putin decat atat. Era ceva trist in ea, pe sub tot lustrul ala luminos. In ceea ce o privea, corpul ei era singurul lucru pe care il respecta. Asa ca il folosea ca sa ofere placere si sa provoace durere.

- Si ti l-a oferit si tie?

- Natural, si a presupus ca voi accepta invitatia.

- De ce n-ai facut-o?

- Am explicat asta deja. Pot sa elaborez si sa adaug ca prefer un gen diferit de partenera de pat, ca prefer sa-mi comand eu propriile miscari.

Era mai mult de atat, dar decise sa le pastreze pentru el.

- Mai vrei friptura, locotenente?

Privi in jos si vazui ca mancuse tot,  
mai putin desenul de pe farfurie.

- Nu. Multumesc.

- Desert?

Ura sa refuze, dar deja isi dadu  
seama ca abuzase.

- Nu. Vreau sa-ti vad colectia.

- Atunci lasam cafeaua si desertul pe mai tarziu. Se ridica si ii oferi o mana.

Eve doar se incrunta si se ridica de la masa. Amuzat, Roarke arata spre usa si o conduse inapoi in hol, apoi pe scari, in sus.

- E o casa mare pentru un singur om.

- Crezi? Eu cred ca apartamentul tau e mic pentru o femeie singura. Cand ea se opri brusc in capatul scarilor, ii zambi. Eve, stii ca sunt proprietarul cladirii in care locuiesti. Ai verificat doar dupa ce ti-am trimis micul meu dar.

- Ar trebui sa trimiti pe cineva sa

verifice tevaria, ii spuse ea. Nu curge apa fierbinte la dus mai mult de zece minute.

- O sa-mi notez. Etajul urmator.

- Ma surprinde ca nu ai lifturi, comenta ea in timp ce urcau din nou.

- Am. Doar pentru ca eu prefer scarile nu inseamna ca personalul meu nu poate avea de ales.

- Si personal, continua ea. N-am vazut niciun robot pana acum.

- Am cativa. Dar, de cele mai multe ori, prefer oamenii in locul masinilor. Am ajuns.

Folosi un scanner de palma, codat intr-o cheie, apoi deschise usile

sculptate. Senzorul aprinse luminile in timp ce ei treceau pragul. Indiferent la ce se asteptase ea, nu era ceea ce vedea.

Era un muzeu al armelor: pistoale, cutite, sabii, arcuri. Erau etalate armuri, de la cele medievale pana la vestele subtiri, impenetrabile care erau folosite acum de armata. Crom si otel, manere impodobite cu pietre pretioase sclipeau din spatele sticlei, luceau pe pereti.

Daca restul casei parea o alta lume, poate una mai civilizata decat cea cunoscuta de ea, aceasta vira dureros in cealalta directie. O celebrare a violentei.

- De ce?

- Ma intereseaza ce au folosit

oamenii ca sa-si ucida semenii de-a lungul istoriei. Traversa camera si atinse o minge cu colti fiorosi, care atarna de un lant. Cavalerii de dinaintea lui Arthur foloseau astea in turniruri si in batalii. O mie de ani...



apasa o serie de butoane de pe un panou si lua o arma subtire, de marimea palmei, arma preferata a bandelor de strada in timpul Revoltei Urbane. Si noi avem ceva mai putin greoi, dar la fel de letal. Progresie fara progres.

Puse arma la loc, inchise si securiza vitrina.

- Dar pe tine te interseaza una mai noua decat prima si mai veche decat cea de a doua. Ai spus un treizeci si opt Smith & Wesson. Model zece.

Era o camera teribila, gandi ea. Teribila si fascinanta. Il privi din cealalta parte a camerei si realiza ca violenta eleganta i se potrivea perfect.

- Probabil ca ti-a luat ani ca sa aduni toate astea.

- Cincisprezece, zise el si pasi peste podeaua fara covor, catre un alt sector. Aproape saispzezece, acum. Am obtinut prima mea arma cand aveam nouasprezece ani, de la barbatul care imi tinea capul cu ea.

Se incrunta. Nu vrusese sa-i spuna asta.

- Presupun ca nu a nimerit tinta, comenta Eve venind langa el.

- Din fericire a fost derutat de piciorul meu care il lovea intre picioare. Era un Beretta de 9 mm, semiautomatic, pe care il scosese ilegal din Germania. Se gandise sa-l

foloseasca pentru a ma usura de incarcatura pe care i-o livram si sa economiseasca costul transportului. La sfarsit, eu am luat banii pe transport, incarcatura si Beretta. Si asa s-a nascut Roarke Industries, din socotelile lui gresite. Cel care te intereseaza pe tine, este aici, adauga el aratand spre vitrina de pe perete care se deschidea. Vei vrea sa-l iei cu tine, imi imaginez, sa vezi daca s-a tras cu el recent, sa cauti amprente si asa mai departe.

Ea dadu incet din cap in timp ce mintea ii lucra. Doar patru oameni stiau ca arma fusese lasata la locul crimei. Ea, Feeney, comandantul si ucigasul. Roarke era fie inocent, fie foarte, foarte

deștept.

Se întreba dacă ar fi putut fi amândouă.

- Îți apreciez colaborarea. Scoase din poșetă o pungă etanșă pentru probe și întinse mâna după arma care semăna cu cea aflată deja în posesia poliției. Îi trebuiau doar o fracțiune de secundă ca să realizeze că nu era cea spre care arătase Roarke.

Ochii ei alunecară spre el, îi ținu privirea. Oh, el o urmărea cu atenție. Deși acum ezita pe ce armă să pună mâna, se gândi că se înțelegeau perfect unul pe altul.

- Care?

- Asta. Bătăuș cu degetul în panoplie

chiar sub cel de calibrul 38. Dupa ce ea il sigila si il puse in poseta, el incuie vitrina. Nu este incarcat, desigur, dar am munitie, daca vrei sa iei o mostra.

- Multumesc. Cooperarea ta va fi notata in raportul meu.

- Va fi? El zambi, lua o cutie dintr-un sertar si i-o oferi. Ce altceva va mai fi notat, locotenente?

- Orice altceva care ne poate ajuta. Puse cutia cu munitie in geanta, isi scoase agenda si forma ID-ul, data si descrierea lucrurilor pe care le luase. Asta este chitanta ta. Ii oferi hartia dupa ce agenda o scuipa afara. Lucrurile astea iti vor fi returnate cat mai repede posibil, cu conditia sa nu fie retinute ca

probe. Vei primi o notificare in oricare dintre cazuri.

El puse hartia in buzunar si pipai ce altceva mai varase acolo.

- Camera de muzica este in cealalta aripa. Putem sa luam acolo cafeaua si coniacul.

- Ma indoiesc ca impartasim aceleasi gusturi in muzica, Roarke.

- Ai putea fi surprinsa, sopti el, de lucrurile pe care le impartasim. Ii atinse din nou obrazul, de data asta alunccandu- si palma usor pana ce ii cuprinse ceafa. De lucrurile pe care le vom impartasi impreuna.

Ea se incorda si ridica o mana ca

sa-i indeparteze bratul. El doar ii cuprinse incheietura cu degetele. Ar fi putut sa-l puna la podea intr-o clipita, isi spuse ea. Totusi, ramase nemiscata, cu respiratia zbatandu-i-se in plamani si cu pulsul crescandu-i rapid.

El nu mai zambea acum.

- Nu esti o lasa, Eve, zise el bland cand buzele lui ajunsera foarte aproape de-ale ei.

Sarutul ramase in aer, plutind langa buzele ei pana cand ea isi schimba pozitia bratului. Si se apropie de el.

Nu se gandise la nimic. Daca ar fi facut-o, chiar si pentru o clipa, ar fi stiut ca incalca toate regulile. Dar dorise sa vada, sa stie. Dorise sa simta.

Gura lui era catifelata, mai mult persuasiva decat posesiva. Buzele lui trecura peste ale ei dechizandu-le ca sa-si poata aluneca limba peste ele, printre ele, sa-i intunece simturile cu savoare.

Caldura se adunase ca o minge de foc in plamanii ei chiar inainte ca el sa o atinga, mainile acelea inteligente pliindu-se peste denimul stramt de pe soldurile ei, alunecand seducatoare, pe sub pulover, spre piele.

Cu o bucurie intensa, simti cum se umezeste.

Era doar gura, doar gura aceea generoasa si tentanta pe care crezuse ca o vrea. Dar din momentul cand o atinsese, o dorise pe ea, in intregime.



Era lipita de el, iar corpul acela puternic, unghiular, incepuse sa tremure. Sanii ei mici si tari ii umpleau palmele. O auzea cum vibreaza cu o pasiune profunda care venea din profunzimea gatului ei, aproape gustand-o atunci cand gura ei se lipi plina de dorinta de a lui.

Ar fi vrut sa uite de rabdarea si controlul pe care si le impusese ca reguli de viata si, pur si simplu, sa devasteze.

Aici. Violenta dorintei aproape ca erupea inaintea lui. Aici si acum.

Ar fi tras-o pe podea daca ea nu l-ar fi impins, palida si gafaind.

- Asta n-o sa se intample.

- Nu, pe dracu', raspunse el.

Pericolul fierbea acum in jurul lui.

Ea il vedea la fel de clar cum vedea uneltele violentei si ale mortii care ii inconjurau.

Existau barbati care negociau atunci cand voiau ceva. Existau barbati care, pur si simplu, luau.

- Unii dintre noi nu ne putem permite sa ne facem de cap.

- Da-le dracului de reguli, Eve.

Se indrepta catre ea. Daca s-ar fi dat inapoi, el ar fi urmat-o ca orice vanator dupa prada. Dar ii tinu piept si clatina din cap.

- Nu pot compromite o ancheta pentru ca ma simt atrasa de un suspect.

- Fir-ar sa fie, n-am omorat-o eu.

Era un soc pentru ea sa vada cum isi pierde controlul. Sa auda furia si frustrarea din vocea lui, sa vada cum ii scalda trasaturile. Si era terifiant sa realizeze ca il credea, si sa nu fie sigura, sa nu fie absolut sigura, ca il credea pentru ca avea nevoie sa o faca.

- Nu e atat de simplu. Nu pot sa te cred pe cuvant. Am de facut o treaba, o responsabilitate fata de victima, fata de sistem. Trebuie sa raman obiectiva, iar eu...

Nu putea, isi dadu ea seama. Nu putea.

Se privira unul pe altul in timp ce unitatea de comunicare din poseta ei

incepu sa sune.

Mainile ei nu erau sigure cand se indeparta si scoase unitatea din poseta. Recunoscu codul sectiei de pe ecran si isi introduse ID-ul. Dupa ce inspira profund, raspunse la cererea de identificare a vocii.

- Dallas, locotenent Eve. Fara audio, va rog, doar video. Roarke nu putea sa-i vada decat profilul in timp ce ea citea transmisia. Era de ajuns ca sa citeasca schimbarea din privirea ei, felul cum i se intunecau ochii, apoi deveneau inexpressivi si reci.

Ea puse comunicatorul la loc, iar cand se intoarse din nou la el, ramasese foarte putin din femeia care ii vibrase in

brate, in femeia care il privea acum.

- Trebuie sa plec. Te voi tine la curent in legatura cu lucrurile tale.

- Faci meseria asta foarte bine, murmura Roarke printre dinti. Intri direct in pielea politistului. Si ti se potriveste perfect.

- Asa si trebuie. Nu te deranja sa ma conduci. Ma descurc si singura.

- Eve.

Ea se opri in prag si privi inapoi. El statea acolo, o silueta in negru inconjurata de eoni de violenta. In corpul de politist, batea cu putere o inima de femeie.

- Ne vom vedea din nou.

Ea dadu din cap.

- Poti conta pe asta.

O lasa sa plece, stiind ca Summerset va iesi din umbra ca sa-i dea haina de piele si sa-i ureze noapte buna.

Ramas singur, Roarke scoase din buzunar nasturele gri, cel pe care il gasise pe podeaua limuzinei. Cel care cazuse de pe costumul ei gri, mohorat, pe care il purtase in ziua cand o vazuse prima data.

Studiindu-l, stiind ca nu avea de gand sa i-l dea inapoi, se simti ca un prost.

## Capitolul 6

Un soldat incepator pazea usa de la apartamentul Lolei Starr. Eve il cataloga

asa, pentru ca abia daca arata destul de matur ca sa comande o bere, uniforma parea noua, iar fata ii era umbrita de o usoara paloare verzuie.

Dupa cateva luni de lucrat in cartierul asta, un politist nu mai simtea nevoia sa vomite la vederea unui cadavru. Drogatilor, prostituate cu licenta (PL) sau doar violentilor obisnuiti le placea sa se rafuiasca pe culoarele acestor blocuri atat pentru distractie, cat si pentru profit. Dupa mirosul care o intampina, cineva murise aici de curand sau masinile de gunoi nu trecusera pe acolo in ultima saptamana.

- Ofiter. Se opri, isi arata legitimatia. Soldatul se alertase din

momentul in care ea iesise din liftul prapadit. Instinctul o avertizase, pe buna dreptate, ca fara ID-ul rapid ar fi fost amenintata cu arma pe care el o tinea cu o mana tremuratoare.

- Domnule. Ochii lui erau speriasi si refuzau sa ramana intr-un singur loc.

- Spune-mi care este situatia.

- Domnule, zise el din nou, si inhala lung si tremurator. Proprietarul a oprit vehiculul meu spunand ca este o femeie moarta in apartament.

- Si este... Privirea i se indrepta spre numele in scris deasupra buzunarului de la piept. Ofiter Proscky?

- Da, domnule, este... inghiti cu greutate, iar Eve vazu cum oroarea trece



din nou peste fata lui.

- Si cum ai stabilit ca subiectul nu mai este in viata, Prosky? I-ai luat pulsul?

O roseata la fel de nesanatoasa ca paloarea verde, i se asternu pe obraji.

- Nu, domnule. Am urmat procedura, am conservat locul crimei si am anuntat cartierul general. Confirmare vizuala a mortii, locul nu este contaminat.

- Proprietarul a intrat acolo? Toate aceste lucruri le-ar fi putut afla mai tarziu, dar vedea ca soldatul devenea mai sigur pe el, pe masura ce il forta sa vorbeasca.

- Nu, domnule, el zice ca nu. Dupa

ce unul dintre clientii victimei, care avea programare pentru ora noua seara, s-a plans, proprietarul a verificat apartamentul. A descuiat usa si a vazut-o. E doar o singura camera, locotenente Dallas, iar ea... O vezi de cum deschizi usa. Dupa descoperire, proprietarul panicat a iesit in strada si a oprit unitatea mea de patrulare. L-am urmat imediat la locul crimei, am facut confirmarea vizuala de moarte suspecta si am raportat.

- Ti-ai parasit postul, ofitere? Fie si pentru foarte scurt timp? Ochii lui se potolira in sfarsit.

- Nu, domnule, locotentent. La un moment dat, am crezut ca va trebui s-o

fac. E prima data, si am avut ceva probleme sa ma abtin.

- Mie mi se pare ca te-ai abtinut foarte bine, Prosky. Scoase din trusa de criminalistica, pe care o adusesese cu ea, spray-ul de protectie si il folosi. Suna la medicina legala si la ME. Incaperea trebuie verificata, iar moarta va trebui etichetata si ridicata.

- Da, domnule. Sa raman la post?

- Pana cand ajunge aici prima echipa. Apoi poti pleca sa raportezi. Termina de pulverizat cizmele si privi spre el. Esti insurat, Prosky? intreba ea in timp ce isi prindea inregistratorul de camasa.

- Nu, domnule. Sunt logodit, intr-un

fel.

- Dupa ce raportezi, du-te si gaseste-ti doamna. Cei care se apuca de baut nu rezista la fel de mult ca aceia care au alaturi un trup cald in care sa se piarda. Unde il gasesc pe proprietar? intreba ea si apasa clanta usii neincuiate.

- E jos, la 1-A.

- Spune-i sa ramana acolo. Ii voi lua declaratia dupa ce termin aici.

Intra in incapere si inchise usa. Eve, care nu mai era de mult o incepatoare, nu isi simti stomacul intors la vederea cadavrului, a carni sfasiate sau a jucariilor de copii stropite cu sange.

Dar sufletul o durea.

Apoi veni mania, o sageata ascutita si rosie de manie, atunci cand vazu arma veche asezata in bratele unui ursulet de plus.

- Era doar un copil.

Era ora sapte dimineata. Eve nu ajunsese acasa. Prinsese o ora de somn

incomod si nelinistit la birou, intre cautari pe computer si rapoarte. Fara un Cod Cinci atasat la cazul Lolei Starr, Eve era libera sa acceseze toate bazele de date ale Centrului International de Resurse privind Activitatea Criminala. Pana acum la CIRAC nu aparuse niciun caz similar.

Palida si obosita, nervoasa din cauza falsei energii induse de falsa cafeina sintetica, statea acum fata in fata cu Feeney.

- Era o profesionista, Dallas.

- Nenorocita aia de licenta abia daca fusese eliberata de trei luni. Avea papusi in pat. Avea sirop in frigider.

Nu putea sa treaca peste asta, toate

lucrurile acelea caraghioase, de fetita, prin care trebuie sa se uite in timp ce cadavrul demn de mila al victimei zacea peste pernele ieftine si peste papusi. Manioasa, Eve tranti pe birou una dintre fotografiile oficiale.

- Arata ca si cum ar fi trebuit sa fie la liceu. In loc de asta, se prostitueaza si colectioneaza poze cu apartamente si toale scumpe. Crezi ca stia in ce se varase?

- Nu cred ca se gandeasca va muri, zise Feeney plat. Vrei sa dezbatem codul sexual, Dallas?

- Nu. Obosita, privi din nou poza. Nu, dar ma supara, Feeney. Un copil ca ea.

- Stii bine ca nu-i asa, Dallas.

- Da, stiu. Se forta sa isi revina.

Autopsia ar trebui sa aiba loc in dimineata asta, dar preliminarul meu ii fixeaza moartea cu cel putin douazeci si patru de ore inainte de a fi descoperita. Ai identificat arma?



- SIG 210, un adevărat Rolls Royce al pistoalelor, circa 1980, importat din Elvetia. Cu surdina. Surdinele astea vechi erau bune doar pentru doua-trei gloante. A avut nevoie de surdina pentru ca apartamentul ei nu era antifonat precum cel al lui DeBlass.

- Si nici nu ne-a sunat, ceea ce imi spune ca nu voia sa fie gasita la fel de repede. Trebuia sa ajunga in alta parte, zise ea. Ganditoare, lua bucata mica de hartie cu sigiliu oficial.

## **DOUA DIN SASE**

- Una pe saptamana, zise ea incet. Iisuse, Feeney, nu ne da prea mult timp.

- Ii verific dosarele, agenda. Avea un client nou programat la ora opt seara, ieri-seara. Daca preliminarul tau se verifica, ar putea fi omul nostru. Feeney zambi subtire. John Smith.

- Asta-i o chestie mai veche decat arma crimei. Isi freca fata puternic cu palmele. CIRAC ni-l va scoate pe baiatul nostru din eticheta asta.

- Inca mai au informatii de verificat, zise Feeney printre dinti. Era foarte protector, chiar sentimental, in legatura cu CIRAC.

- N-or sa gaseasca nimic. Avem de-a face cu un calator in timp, Feeney.

El rase.

- Da, un adevarat Jules Verne.

- Avem o crima de secol douazeci, zise ea tinandu-si palmele pe fata. Armele, violenta excesiva, nota scrisa de mana si lasata la locul faptei. Asa ca este posibil ca ucigasul sa fie un istoric sau un impatimit al istoriei. Cineva care doreste ca lucrurile sa fie ca odinioara.

- O multime de oameni cred ca lucrurile ar sta mai bine altfel. De aceea, lumea e plina de parcuri tematice prapadite.

Gandindu-se, ea isi lua mainile de la ochi.

- CIRAC nu ne va ajuta sa intram in mintea individului asta. Trebuie sa gasim o minte omeneasca care sa joace jocul asta. Ce face el, Feeney? De ce o

face?

- Omoara prostitute licentiate.

- Prostituatele au fost intotdeauna tinte usoare, inca de la Jack Spintecatorul, nu-i asa? E o munca periculoasa, chiar si acum cu toate verificarile care se fac, tot avem clienti care le bat, le omoara.

- Nu se intampla prea multe, zise Feeney. Uneori, cand e vorba de cei implicati in S & M, mai gasesti cate unul prea entuziast. Cele mai multe PL-uri sunt mai in siguranta decat profesorii.

- Tot isi asuma un risc, cea mai veche profesie cu cea mai veche crima. Dar lucrurile s-au schimbat, unele dintre ele. De regula, oamenii nu mai folosesc

arme. Prea scumpe, prea greu de obtinut. Sexul nu mai este motivantul puternic, asa cum era pe vremuri, prea ieftin, prea usor de obtinut. Avem acum metode de investigare diferite si o multime de motive noi. Dupa ce dai toate astea la o parte, singurul fapt care ramane este ca oamenii omoara oameni. Continua sa sapi, Feeney. Trebuie sa stau de vorba cu niste oameni.

- Ai nevoie de somn, pustoaiico!

- Lasa-l pe el sa doarma, murmura Eve. Lasa-l pe nenorocit sa doarma. Facandu-si curaj, se intoarse spre telelink. Era timpul sa-i contacteze pe parintii victimei.

Cand Eve intra in holul somptuos

de la Roarke Industries, nu mai dormise de mai bine de treizeci si doua de ore. Trecuse prin mizeria momentului cand trebuise sa le spuna celor doi parinti socati si inlacrimati, ca fiica lor era moarta.

Interviul cu proprietarul apartamentului Lolei, fusese o aventura in sine. Dupa ce omul si-a reveni, au urmat treizeci de minute plangandu-se de publicitatea neplacuta si de posibilitatea scaderii ratei inchirierilor.

Empatia omeneasca, gandi Eve.

Roarke Industries, New York, era in cea mai mare parte asa cum se astepta. O suta cincizeci de etaje stralucitoare, netede, eficiente, care se

inaltau spre cerul Manhattanului. Era ca o lance de culoarea abanosului, lucioasa ca o piatra uda, inconjurata de lifturi de transport si drumuri aeriene stralucitoare ca diamantul.

Niciun Gratar-Plutitor de prost gust nu exista pe coltul asta, gandi ea. Nici vanzatori ambulanti cu PC-uri de buzunar, furate, care sa fuga de paznici pe aerobordurile lor colorate.



Vanzarile pe trotuar erau interzise pe portiunea asta din Fifth Avenue. Exclusivitatea facea lucrurile linistite, chiar daca erau mai lipsite de aventura.

Inauntru, holul principal ocupa un intreg cvartal, mandrindu-se cu trei restaurante, un butic cu preturi mari, cateva magazine de specialitati si un mic cinematograf in care rulau filme de arta.

Bucatile de gresie alba de pe podea aveau o suprafata de cate un metru patrat fiecare si luceau precum luna. Lifturi din sticla transparenta alunecau ocupate in sus si in jos, oamenii misunau in stanga si dreapta, in timp ce voci lipsite de trup

ii ghidau pe vizitatori catre punctele de interes sau, daca era vorba de afaceri, catre biroul de care aveau nevoie.

Pentru cei care voiau sa se plimbe singuri, existau peste douasprezece harti miscatoare.

Eve se indrepta spre un monitor si i se oferi politicos ajutorul.

- Roarke, zise ea, enervata ca numele lui nu se afla listat in directorul principal.

- Imi pare rau. Vocea computerului avea un ton extrem de manierat care se voia calmant, dar care nu reusea decat sa zgandare si mai mult nervii si asa intinsi ai lui Eve. Nu am calitatea de a accesa aceasta informatie.

- Roarke, repeta Eve, tinand in mana legitimatia ca sa poata fi scanata de computer. Astepta nerabdatoare in timp ce computerul bazai verificandu-i ID-ul, fara indoiala, anuntandu- l pe cel in cauza.

- Va rog sa va indreptati spre aripa de vest, locotenente Dallas. Vetii fi intampinata.

- Bine.

Eve intra pe un coridor, trecu pe langa o jardiniera de marmura, plina cu o padure de flori albe ca zapada.

- Locotenente. O femeie imbracata intr-un costum rosu orbitor si cu un par la fel de alb ca florile, ii zambi calma. Veniti cu mine, va rog.

Femeia introduce un card de securitate intr-o fanta si isi aseza palma pe un strat de sticla neagra pentru identificarea amprentelor. Peretele aluneca intr-o parte, scotand la iveala un lift particular.

Eve intra cu ea si nu fu surprinsa cand escorta ei ceru ultimul etaj.

Fusese sigura ca Roarke nu ar fi fost satisfacut cu nimic altceva decat cu ultimul etaj.

Insotitoarea ei ramase tacuta in timpul calatoriei si emana un parfum discret care se potrivea cu pantofii ei si cu coafura impecabila. Eve admira in secret femeile care puteau sa arate atat de bine, fara sa para ca fac efort.

Pusa in fata unei asemenea tacute apartii magnifice, isi aranja jacheta din piele roasa si se intreba daca n-ar trebui sa cheltuiasca niste bani pe tuns, decat sa si-l taie singura.

Inainte de a se putea decide asupra unui asemenea lucru de o importanta coplesitoare, usile se deschisera catre un foaier tacut, cu covoare albe, de marimea unei case mici. Erau acolo plante de un verde luxuriant, plante reale: ficusi, palmieri si un copac care ce parea a fi un sanger inflorit in afara sezonului. O aroma iute venea dinspre un rasad de dianthus, inflorit in nuante de roz si violet intens.

Gradina inconjura o zona de asteptare confortabila, cu canapele mov si mese din lemn lucios, lampi care erau, cu siguranta, facute din alama solida si cu abajurul colorat ca niste bijuterii.

In centru, se afla o statie de lucru circulara, echipata eficient ca o carlinga de avion, cu monitoare, tastaturi si telelinkuri. Doi barbati si o femeie lucrau la ele, ca un balet fara cusur al competentei in miscare.

Fu condusa dincolo de ei, intr-un culoar cu pereti de sticla. O privire aruncata in jos si putea vedea Manhattanul. De undeva se auzea o muzica pe care nu o recunoscu ca fiind a lui Mozart. Pentru Eve, muzica incepea undeva dupa ce implinise varsta de zece ani.

Femeia in costum rosu se opri din nou, zambi perfect, apoi vorbi intr-un microfon ascuns.

- Locotenentul Dallas, domnule.

- Trimite-o inaintea, Caro.

Multumesc.

Din nou, Caro isi puse palma pe o sticla neagra si lucioasa.

- Intrati, locotenente, o invita ea, in timp ce panoul aluneca intr-o parte.



- Multumesc. Din curiozitate, Eve o privi cum se indeparteaza, intrebandu-se cum putea cineva sa mearga atat de gratios pe tocuri de zece centimetri. Intra in biroul lui Roarke.

Era, asa cum se si astepta, la fel de impresionant ca si restul sediului sau din New York. In ciuda vederii pe trei laturi a inaltimii la care se aflau, a tonurilor vibrante de topaz si smarald din tapiteria mobilelor, barbatul din spatele biroului de abanos era cel care domina. Ce dracu' avea? gandi Eve din nou, in timp ce Roarke se ridica si ii zambi stramb.

- Locotenente Dallas, zise el cu acel

usor si fascinant accent irlandez, o placere, ca intotdeauna.

- Poate nu vei mai gandi la fel dupa ce voi termina. El ridica o spranceana.

- De ce nu faci si restul drumului si apoi sa incepi? Apoi vom vedea. Cafea?

- Nu incerca sa ma distragi, Roarke. Veni mai aproape. Apoi, ca sa-si satisfaca curiozitatea, privi scurt in jurul incaperii. Era mare cat un helioport, cu toate facilitatile unui hotel de lux: serviciu de bar automatizat, un fotoliu pentru relaxare complet cu VR si setari de stari, un ecran de perete supradimensionat, fara imagine in acel moment. La stanga, era o baie completa, cu jacuzzi si uscator. Intregul

echipament de birou, de cea mai inalta tehnologie, era incastrat in mobilier.

Roarke o urmari cu o expresie politicoasa. Admira felul in care se misca, felul in care ochii aceia calmi vedeau totul.

- Vrei sa faci un tur, Eve?

- Nu. Cum lucrezi cu toate astea...

Folosindu-se de ambele maini, gesticula larg catre peretii din sticla tratata. Cu spatiul asta deschis.

- Nu-mi place sa stau inchis inauntru. Ai de gand sa te asezi sau sa te plimbi?

- O sa stau in picioare. Am cateva intrebari pentru tine, Roarke. Ai dreptul sa raspunzi in prezenta avocatului.

- Sunt arestat?

- Nu in acest moment.

- Atunci lasam avocatii pentru cand

o sa fiu. Intreaba. Desi il privea in ochi, stia unde se afla mainile lui, varate nonsalant in buzunarele pantalonilor. Mainile ii tradau emotiile.

- Alaltaieri-noapte, zise ea, intre orele opt si zece seara. Poti sa-mi spui pe unde erai?

- Cred ca am fost aici pana la scurt timp dupa ora opt. Cu o mana sigura, atinse agenda de birou. Mi-am inchis monitorul la ora 8:17, am parasit cladirea si m-am dus acasa cu masina.

- Singur, il intrerupse ea, sau cu sofer?

- Singur. Tin o masina aici. Nu-mi place sa-mi tin angajatii sa astepte dupa mine.

- Al naibii de democratic din partea ta. Si, gandi ea, al naibii de suparator. Voia ca el sa aiba un alibi. Si pe urma?

- Mi-am turnat un coniac, am facut un dus, m-am schimbat. Am luat cina tarziu, cu o prietena.

- Cat de tarziu si cine era prietena?

- Cred ca am ajuns in jurul orei zece. Imi place sa fiu prompt. Acasa la Madeline Montmart.

Eve avu viziunea rapida a unei blonde, cu forme frumoase, buze carnoase si ochi migdalati.

- Madeline Montmart, actrita?

- Da. Cred ca am mancat carne de porumbel, daca asta ajuta la ceva.

Ea ii ignora sarcasmul.

- Nimeni nu te-a vazut intre opt si saptesprezece si zece seara?

- Poate unul dintre angajati m-o fi observat, dar ii platesc bine si ar putea sa spuna ce le spun eu sa spuna. Vocea lui deveni usor dura. A mai avut loc o crima?

- Lola Starr, insotitoare cu licenta. Anumite detalii vor fi transmise catre media in mai putin de-o ora.

- Si anumite detalii nu vor fi transmise.

- Ai in posesie o surdina, Roarke?

Expresia de pe fata lui nu se schimba.

- Mai multe. Arati epuizata, Eve.

Ai stat treaza toata noaptea?

- Asta-i meseria. Ai un pistol elvetian, SIG 210, circa 1980?

- Am facut rost de unul acum vreo sase saptamani. Stai jos.

- O cunosteai pe Lola Starr? Isi vari mana in servieta si scoase o poza pe care o gasise in apartamentul Lolei. Fata draguta, ca un spiridus, zambea plina de amuzament.

Roarke isi lasa privirea in jos, spre poza, cand aceasta ateriza pe biroul lui.

Ochii lui scanteiara. De data asta,

vocea lui pareea schimbata. Eve crezu ca era vorba de mila.

- Nu are varsta ca sa aiba licenta.

- A implinit optsprezece ani acum patru luni. A facut cererea chiar de ziua ei.

- N-a avut timp sa se razgandea, nu-i asa? isi ridica ochii spre Eve. Si da, era mila in ochii lui. Nu am cunoscut-o. Nu folosesc prostituate... sau copii. Lua fotografia, ocoli biroul si i-o dadu inapoi lui Eve. Stai jos.

- Ai facut vreo data...

- Fir-ar sa fie, stai jos. Cu o furie brusca, o apuca de umeri si o impinse intr-un scaun. Servieta ei se rasturna imprastiind fotografiile cu Lola, care nu



aveau nimic amuzant.

Poate ca ar fi reusit sa ajunga ea prima la ele... reflexele ii erau la fel de bune ca ale lui. Poate ca dorise ca el sa le vada. Poate ca avea nevoie ca el sa le vada.

Asezandu-se pe vine, Roarke ridica fotografiile facute la locul crimei. Le privi lung.

- Iisuse Hristoase, zise el incet. Crezi ca sunt capabil de asa ceva?

- Ceea ce cred eu nu este important. Investigatia... Se opri cand ochii lui ii biciuira pe ai ei.

- Crezi ca sunt capabil de asa ceva? Repeta el pe un ton taios ca un brici.

- Nu, dar am o treaba de facut.

- Treaba ta este mizerabila.

Ea lua fotografiile si le puse la loc.

- Uneori.

- Cum dormi noaptea, dupa ce vezi

ceva de felul asta?

Ea tresari. Desi isi reveni imediat, el observase. Desi era intrigat de reactia ei emotionala si instinctiva, ii parea rau ca i-o provocase.

- Stiind ca il voi prinde pe nenorocitul care a facut-o. Da- te la o parte din calea mea.

El ramase acolo unde era si puse o mana pe bratul ei.

- Un barbat aflat in pozitia mea trebuie sa poata citi oamenii repede si cu acuratete, Eve. Pe tine te citesc ca fiind aproape de marginea prapastiei.

- Am zis, da-te la o parte.

El se ridica, dar schimbandu-si stransoarea de pe bratul ei, o ridica in picioare.

- O va face din nou, zise Roarke incet. Si te roade ca nu stii cand, unde si pe cine.

- Nu ma analiza pe mine. Avem un intreg departament de psihologi pe statul de plata pentru asta.

- De ce nu te-ai dus sa vorbesti cu unul dintre ei? Te-ai strecurat printre gaurile din sistem ca sa eviti Testarea.

Ea miji ochii.

El zambi, dar nu era amuzat.

- Am relatii, locotenente. Trebuia sa mergi la Testare acum cateva zile, procedura standard dupa o eliminare justificata, cea pe care ai executat-o in noaptea cand Sharon a fost omorata.

- Nu te baga in treburile mele, zise ea furioasa. Si la dracu' cu relatiile tale.

- De ce te temi? De ce anume te temi ca vor gasi cand vor privi in capul tau? Inima ta?

- Nu mi-e teama de nimic. Ea isi trase bratul, dar el isi puse palma pe

obrazul ei. Un gest atat de neasteptat, atat de bland, incat i se stranse stomacul.

- Lasa-ma sa te ajut.

-Eu... Ceva aproape ca se scurse din ea, asa cum se intamplase si cu pozele. Dar de data asta, reflexele reusira sa o opreasca. Ma descurc. Se intoarse cu spatele la el. Poti sa-ti ridici lucrurile oricand doresti maine, dupa ora noua dimineata.

- Eve.

Ea isi tinu privirea atintita asupra usii, continuand sa mearga.

- Poftim?

- Vreau sa te vad diseara.

- Nu.

Era tentat, foarte tentat, sa intinda mana dupa ea. In loc de asta, ramase acolo unde era.

- Te pot ajuta sa rezolvi cazul.

Prudenta, se opri si se intoarse.

Daca nu ar fi trecut printr-o stare de frustrare sexuala, el ar fi ras de combinatia de suspiciune si batjocura de pe fata ei.

- Cum?

- Cunosc oamenii pe care ii cunostea Sharon. In timp ce vorbea, vazu cum batjocura din ochii ei se transforma in interes. Dar suspiciunea ramanea. Nu e nevoie de un exercitiu mintal major ca sa realizez ca vei cauta o legatura intre fata din fotografiile pe care le ai la tine si Sharon. O sa vad daca pot sa gasesc ceva.

- Informatia venita de la un suspect nu are prea multa importanta intr-o ancheta. Dar, adauga ea inainte ca el sa poata vorbi, poti sa-mi spui.

El zambi.

- E de mirare ca te vreau goala in pat? O sa-ti spun, locotenente. Si se duse in spatele biroului. Intre timp, incearca sa dormi.

Cand usa se inchise in spatele ei, zambetul ii pieri din privire. Ramase tacut mult timp. Jucandu-se cu nasturele pe care il purta in buzunar, deschise linia particulara de comunicatii care era sigura.

Nu voia ca aceasta convorbire sa fie inregistrata in jurnalul lui.



# Capitolul 7

Eve se opri in dreptul ecranului de verificare de la usa lui Charles Monroe si se pregatea sa se anunte, cand usa se deschise. Era imbracat in costum de seara, o pelerina de casmir ii atarna neglijent peste umeri, scoasa in evidenta de fularul din matase crem. Zambetul lui era la fel de fermecator ca si hainele.

- Locotenent Dallas. Ma bucur sa te vad din nou, ochii lui, plini de complimente pe care ea stia ca nu le merita, o masurara din cap pana in picioare. Ce pacat ca tocmai ma pregateam sa plec.

- Nu te retin mult. Ea pasi in fata, iar el o urma. Doua intrebari, domnule Monroe, aici neoficial sau oficial la sectie impreuna cu avocatul tau.

Sprancenele lui bine conturate se ridicara.

- Inteleg. Credeam ca am trecut de acel moment. Foarte bine, locotenente, intreaba-ma. Lasa usa sa se inchida din nou. Vom mentine lucrurile la nivel neoficial.

- Unde te aflai alaltaieri-noapte intre orele opt si unsprezece?

- Alaltaieri-noapte? scoase o agenda din buzunar si tasta. Ah, da, am luat o clienta la sapte si jumatate pentru

spectacolul de la ora opt de la Grand Theatre. Se joaca o piesa de Ibsen, absolut deprimanta. Am stat in randul trei, la mijloc. Spectacolul s-a terminat putin inainte de ora unsprezece, si am luat o cina tarzie, comandata. Aici. Am ramas cu ea pana la ora trei dimineata.

Zambetul lui sclipi, in timp ce isi punea agenda la loc in buzunar.

- Asta imi clarifica situatia?

- Daca clienta coroboreaza informatia. Zambetul i se transforma intr-o grimasa de durere.

- Locotenente, ma omori .

- Cineva omoara oamenii din profesia ta, ii raspunse ea. Numele si numarul, domnule Monroe. Astepta pana

cand el, plin de tristete, ii dadu informatia.

- Cunosti pe cineva cu numele de Lola Starr?

- Lola, Lola Starr... nu-mi suna familiar. Scoase din nou agenda, scana adresele. Se pare ca nu. De ce?

- O sa afli de la stirile de maine, ii spuse Eve in timp ce deschidea din nou usa. Pana acum, au fost omorate doar femei, domnule Monroe, dar, daca as fi in locul tau, as fi foarte reticenta sa primesc clienti noi.

Cu o durere de cap care o sacaia, se indrepta spre lift. Neputandu-se abtine, privi spre usa apartamentului lui Sharon DeBlass, pe care clipea lumina

rosie a politiei.

Avea nevoie de somn, isi spuse ea. Avea nevoie sa ajunga acasa si sa-si limpezeasca mintea pentru o ora. Dar deja isi folosea ID-ul ca sa anuleze sigiliul si intra in casa unei femei moarte.

Era liniste. Si era gol. Nici nu se asteptase la altceva. Sperase cumva ca va avea un fel de intuitie, dar nu simtea decat loviturile ritmice din temple, provocate de durere. Ignorandu-le, se duse in bucatarie.

Ferestrele fusesera si ele sigilate, pentru a preveni presa sau curiosii cu inclinatii morbide, de a trece pe acolo ca sa vada locul crimei. Comanda lumina, iar umbrele disparura, scotand la vedere patul.

Cearceafurile fusesera scoase si luate de legisti. Fluidele corporale, parul si pielea fusesera deja analizate si inregistrate. Salteaua era patata acolo

unde sangele trecuse prin cearceafurile de satin.

Tablia tapitata a patului era stropita si ea. Se intreba daca exista cineva caruia sa-i pese destul de mult ca sa-l curete.

Privi spre masa. Feeney luase PC-ul micut ca sa-l poata cerceta in amanunt, precum si discurile. Camera fusese cercetata si probele adunate. Nu mai ramasese nimic de facut.

Totusi, Eve se indrepta spre dulap si cerceta din nou metodic, toate sertarele. Cine va pretinde aceste haine? se intreba. Matasurile si dantelele, casmirul si satinul unei femei careia ii placuse sa simta pe piele aceste texturi

de lux.

Mama ei, isi inchipui ea. De ce nu trimisese o cerere ca sa-i fie returnate lucrurile fiicei ei?

Un lucru la care va trebui sa se gandeasca.

Se duse la garderoba si lua la mana fuste, rochii, pantaloni, pelerine si pardesie moderne, jachete si bluze, scotoci prin buzunare si prin captuseli. Trecu la pantofi, toti tinuti ordonat in cutii din acril.

Femeia asta avusese doar doua picioare, gandi ea usor enervata. Nimeni nu avea nevoie de saizeci de perechi de pantofi. Cu o usoara strambatura, isi vari mana prin ei, prin cizme si prin



pantofi cu platforme moi, gonflabile.

Lola nu avusese asa de multi, gandi ea acum. Doua perechi cu tocuri ridicol de inalte, o pereche de sandale cu barete ca pentru fetite si o pereche de tenisi cu pompa de aer, toate aruncate intr-un sifonier mic.

Dar Sharon fusese o fiinta organizata si vanitoasa. Pantofii ei erau aliniati cu grija in randuri de...

Gresit. Simtind cum i se ridica pielea, Eve facu un pas inapoi. Ceva era gresit. Garderoba era mare cat o camera, si fiecare centimetru de spatiu fusese folosit la maximum. Acum existau aproape treizeci de centimetri de spatiu gol pe rafturi. Pentru ca

pantofii erau asezati pe sase randuri verticale, cate opt pe fiecare rand.

Nu asa ii gasise Eve si nici nu ii lasase asa. Fusesera aranjati dupa culori si model. Pe patru randuri, cate douasprezece perechi pe fiecare rand.

O greseala atat de mica, gandi ea zambind. Dar un barbat care facea o greseala, avea sa mai faca si alta.

\* \* \*

- Vrei sa mai spui o data, locotenente?

- A reasezat cutiile cu pantofi in mod gresit, comandante. Eve sunase la sectie dupa ce se luptase cu traficul, tremurand de frig in masina care nu-i

ofera decat o urma de caldura in jurul picioarelor. Un zepelin turistic aparut la altitudine joasa, cu vocea ghidului bubuind peste magazinele aeriene in timp ce se deplasau pe Fifth Avenue. O echipa de idioti autorizati sa lucreze ziua, faceau un zgomot infernal sapand un tunel la coltul strazii 6 cu 78. Eve isi ridica vocea pentru a se face auzita peste toate zgomotele.

- Poti sa revezi discurile de la locul crimei. Stiu cum era aranjata garderoba. M-a impresionat faptul ca o singura persoana poate avea atatea haine si le tine atat de bine organizate. S-a intors la locul crimei.

- S-a intors la locul crimei? Vocea

lui Whitney era uscata ca praful.

- Cliseele se bazeaza pe fapte. Sperand la o oarecare liniste, intra pe o strada laterala si ajunse in spatele un microbuz care scotea fum. In New York nu mai statea nimeni acasa?

- Altfel nu ar mai fi clisee, incheie ea si trecu pe pilot automat ca sa-si poata incalzi mainile in buzunare. Mai erau si alte lucruri. Isi tineau gablonzurile intr-un sertar cu despartituri. Inelele intr-o parte, bratarile intr-alta, si asa mai departe. Unele lantisoare erau incurcate cand m-am uitat din nou.

- Cei de la laborator...

- Domnule, am cercetat locul acela

din nou dupa ce au plecat cei de la laborator. Stiu ca el a fost acolo. Eve isi tinu in frau frustrarea si isi spuse ca Whitney era un om prudent. Asa trebuiau sa fie administratorii. A trecut de securitate si a intrat. Cauta ceva, ceva ce uitase. Un lucru pe care il avea ea. Ceva ce ne-a scapat.

-Vrei ca locul sa fie verificat din nou?

- Da. Si vreau ca Feency sa verifice din nou dosarele lui Sharon. Undeva acolo se afla ceva. Si il priveste pe el atat de mult, incat a riscat sa se intoarca pentru acel lucru.

- Voi semna autorizarea. Sefului n-o sa-i placa. Comandantul ramase tacut un

moment. Apoi, ca si cum tocmai si-ar fi amintit ca se afla pe o linie protejata, se incrunta. Da-l dracu' pe sef. Ai ochi buni, Dallas.

- Multumesc... Dar el intrerupsese deja legatura, inainte ca ea sa-i poata multumi.

Doua din sase, gandi ea, si in intimitatea masinii se cutremura si nu doar din cauza frigului. Mai erau inca patru persoane ale caror vietii se aflau in mainile ei.

Dupa ce intra in garaj, se jura ca-l va suna a doua zi pe nenorocitul ala de mecanic. Dupa experientele anterioare, insemna ca-i va tine masina o saptamana intreaga, luptandu-se cu un cip din

sistemul de incalzire. Gandul la toate hartiile pe care ar fi trebuit sa le completeze ca sa-i fie inlocuita masina de catre departament, era prea coplesitor.

Pe langa asta, era obisnuita cu cea pe care o avea, cu toate micile ei probleme. Toata lumea stia ca politistii in uniforma primeau cele mai bune vehicule aer-sol. Detectivii trebuiau sa se descurce cu rable.

Va trebui sa se bazeze pe transportul in comun sau sa ia o masina din garajul sectiei si sa plateasca mai tarziu pretul birocratic.

Inca incrunzata, cu gandul la problemele ce o asteptau si amintindu-si

ca trebuie sa-l contacteze pe Feeney personal, ca sa-l puna sa verifice discurile de securitate de la Gorham de pe o saptamana intreaga, urca cu liftul pana la etajul unde locuia. Eve abia descuiase usa, cand mana i se indrepta spre arma si o scoase din toc.

Linistea din apartament nu era cea normala. Stiu instantaneu ca nu era singura. Senzatiile de furnicaturi pe piele o facu sa cerceteze repede cu privirea si arma, intorcandu-se de la stanga la dreapta.

In semi-intunericul camerei atarnau umbre, iar linistea se mentinea. Apoi, sesiza o miscare ce ii facu muschii sa se incordeze si sa puna degetul pe tragaci.



- Excelente reflexe, locotenente.

Roarke se ridica de pe scaunul in care se odihnisse pana atunci si de unde o urmarise. Atat de excelente, continua el pe acelasi ton moale in timp ce aprindea o lampa, incat am deplina incredere ca nu le vei folosi pe mine.

Poate ca ar fi facut-o. Ar fi putut foarte bine sa-i aplice o impunsatura. Asta i-ar fi sters zambetul multumit de pe fata. Dar asta ar fi insemnat alte hartii de completat, iar ea nu era pregatita sa treca prin asta doar pentru o razbunare minora.

- Ce dracu' cauti aici?

- Te asteptam. Ochii lui o privira direct, in timp ce ridica mainile. Sunt

neinarmat. Poti sa verifici si singura  
daca nu vrei sa ma crezi pe cuvant.

Foarte incet si cu o oarecare  
reticenta, isi puse arma la loc in toc.

- Imi imaginez ca ai o intreaga haita  
de avocati foarte scumpi si foarte  
inteligenti, Roarke, care te-ar putea  
scoate inainte ca eu sa reusesc sa  
completez hartiile de arestare pentru  
intrare prin efracție. Dar spune-mi de ce  
n-ar trebui sa trec prin efortul asta, iar  
orasul sa nu trebuiasca sa cheltuiasca  
bani ca sa te arunce in inchisoare pentru  
vreo doua ore?

Roarke se intreba daca nu cumva  
devenise pervers, de ii placea atat de  
mult felul in care ea il ironiza.

- N-ar fi productiv. Si esti obosita, Eve. De ce nu te asezi?

- Nu ma voi deranja sa te intreb cum ai intrat aici. Simtea cum vibreaza din cauza maniei si se intreba cata satisfactie ar fi avut daca i-ar fi pus catuse pe elegantele lui incheieturi. Esti proprietarul cladirii, asa ca am raspunsul.

- Unul dintre lucrurile pe care le admir la tine este ca nu- ti pierzi timpul cu chestiuni evidente.

- Intrebarea mea este de ce?

- M-am trezit ca ma gandesc la tine, profesional si personal, dupa ce ai plecat din biroul meu. Zambi repede si

fermecator. Ai mancat?

- De ce? repeta ea.

Pasi catre ea in asa fel, incat lumina oblica a lampii sa-i cada in spate.

- Profesional, am dat cateva telefoane care te-ar putea interesa. Personal... Ridica o mana si ii atinse fata, trecand usor cu degetele peste barbie, mangaindu-i gropita. Mi-am dat seama ca sunt ingrijorat de oboseala ce se vede in ochii tai. Din nu stiu ce motiv, m-am simtit nevoit sa te hranesc.

Desi stia ca e un gest de copil suparat, isi trase barbia.

- Ce telefoane?

El doar zambi si se duse la telelink.

- Imi dai voie? zise el in timp ce

tasta numarul pe care il voia. Sunt Roarke, puteti trimite mancarea sus. Inchise si zambi din nou catre ea. Nu ai nimic impotriva spaghetelor, nu?

- Nu, in principiu. Dar ma deranjeaza sa fiu manipulata.

- Asta-i un alt lucru care imi place la tine. Pentru ca ea nu o facea, el se aseza, ignorandu-i incruntaea, si isi scoase tabachera. Dar gasesc ca te poti relaxa mai usor in timpul unei mese calde. Nu te relaxezi de-ajuns, Eve.

- Nu ma cunosti atat de bine incat sa judeci ceea ce fac sau nu. Si nu ti-am zis ca ai voie sa fumezi aici.

El isi aprinse tigarea, privind-o prin fumul aromat.

- Nu m-ai arestat pentru, intrare prin efracție, n-o să mă arestezi pentru fumat. Am adus o sticlă de vin. Am lăsat-o să respire pe masă din bucătărie. Vrei un pic?

- Ce mi-ar placea... Brusc, am avut o revelație și fui cuprinsă de furie atât de brusc, încât abia mai puteam să văd. Dintr-o săritură am ajuns la computer și ceru acces.

Asta îl enerva destul că vocea sa-i devenea dură.

- Dacă aș fi venit aici ca să-mi bag nasul prin dosarele tale, nu aș mai fi stat să te aștept.

- Pe dracu', n-ai fi făcut-o. Aroganța asta e tipică pentru tine. Dar securitatea

ii era intacta. Nu era sigura daca se simtea usurata sau dezamagita. Asta pana ce vazu pachetul mic de langa monitor. Ce-i asta?

- N-am idee. Trase din tigara si elibera fumul. Era pe jos, langa usa. L-am ridicat.

Eve stia ce era, marimea, forma, greutatea. Si stia ca atunci cand va viziona discul, avea sa vada cum fusese omorata Lola Starr.

Ceva din felul in care privirea ei se schimbase, il facu sa se ridice si imblanzi vocea:

- Ce este, Eve?

- Treburi oficiale. Te rog sa ma scuzi.

Se duse direct in dormitor si inchise usa asigurand-o.

Era randul lui Roarke sa se



incrunte. Se duse in bucatarie, gasi paharele si isi turna un pahar de vin rosu. Ea traia simplu, gandi el. Foarte putina inghesuiala, foarte putine lucruri care sa vorbeasca despre viata ei sau despre familie. Niciun suvenir. In timpul cand fusese singur, fusese tentat sa se duca in dormitorul ei, ca sa vada ce ar fi putut descoperi despre ea, dar rezistase.

Nu atat din respect pentru ea, cat din cauza provocarii pe care o reprezenta ea, ca s-o descopere prin femeia care era si nu prin lucrurile care o inconjurau.

Totusi, culorile simple si lipsa de pedanterie ii spuneau multe. Ea nu traia aici, din cate isi putea da el seama, doar

exista aici. Traia in munca ei, deduse el.

Sorbi din vin cu placere. Dupa ce isi stinse tigara, duse ambele pahare in camera de zi. Avea sa fie mai mult decat interesanta rezolvarea acestui puzzle care era Eve Dallas.

Cand ea se intoarse, dupa aproape douazeci de minute, un chelner in haina alba tocmai termina de asezat mancarea pe o masuta langa fereastra. Desi aromele erau grozave, nu reusira sa-i starneasca apetitul. O durea din nou capul si uitase sa-si cumpere medicamente.

Cu o soapta, Roarke ii dadu drumul chelnerului. Nu zise nimic pana cand usa nu se inchise si ramase din nou singur cu

Eve.

- Imi pare rau.

- Pentru ce?

- Pentru ceea ce te-a suparat. Cu exceptia acelei roseli provocata de manie, fusese palida tot timpul de cand intrase in apartament. Dar obrazii ei erau acum lipsiti de culoare, iar ochii prea intunecati. Cand el se indrepta spre ea, clatina din cap o singura data, cu putere.

- Pleaca, Roarke.

- Asta ar fi usor. Prea usor. O inconjura cu bratele si o simti cum se incordeaza. Odihneste-te un minut. Vocea lui era moale, persuasiva. Ar

conta, chiar ar conta cu adevarat pentru cineva in afara de tine, daca te-ai opri un minut ca sa te eliberezi de povara?

Ea clatina din nou din cap, dar de data asta era un gest obosit. O auzi cum ii scapa un oftat si, profitand de acest avantaj, o trase mai aproape de el.

- Poti sa-mi spui?

- Nu.

El dadu din cap, dar ochii ii straluceau de nerabdare. Stia bine ca nu ar fi trebuit sa conteze pentru el. Ea nu ar fi trebuit sa conteze. Dar conta prea multe care tineau de ea.

- Atunci, ai pe altcineva? sopti el.

- Nu am pe nimeni. Apoi, dandu-si seama cum i-ar putea fi interpretate

vorbele, se retrase. N-am vrut sa spun...

- Stiu ca n-ai vrut. Zambetul lui era stramb si nu foarte amuzat. Dar nu va fi nimeni altcineva pentru niciunul dintre noi, cel putin nu pentru un timp.

Pasul pe care ea il facu in spate, nu era o retragere, ci o declaratie de distantare.

- Presupui prea multe lucruri, Roarke.

- Deloc. Nu presupun nimic. Esti munca, locotenente. Foarte multa munca. Ti se raceste mancarea.

Era prea obosita ca sa ia atitudine, prea obosita ca sa se certe. Se aseza si lua o furculita.

- Ai fost in apartamentul lui Sharon

DeBlass in timpul saptamanii trecute?

- Nu, de ce as fi facut-o? Ea il studie cu grija.

- De ce ar face-o cineva?

El tacu un moment, apoi intelese ca intrebarea nu era retorica.

- Ca sa retraiasca evenimentul, sugera el. Ca sa se asigure ca nu a lasat nimic in urma care l-ar putea incrimina.

- Si ca proprietar al cladirii, ai fi putut intra acolo la fel de usor cum ai intrat aici.

Gura lui se incorda un moment. Enervare, judeca ea, enervarea unui om care a obosit sa raspunda la aceleasi intrebari.

- Da, nu cred ca as fi avut vreo

problema. Codul meu general m-ar fi putut lasa sa intru.

Nu, gandi ea, codul lui nu ar fi trecut de sigiliul politiei.

- Presupun ca tu crezi ca cineva care nu face parte din departamentul tau, a intrat in apartament dupa crima.

- Poti presupune asta, fu ea de acord. Cine se ocupa de securitate pentru tine, Roarke?

- Folosesc firma Lorimar, atat pentru afaceri, cat si pentru casa mea. Isi ridica paharul. E mai simplu asa, din moment ce sunt proprietarul companiei.

- Bineinteles ca esti. Presupun ca stii destul de multe despre securitate.

- Se poate spune ca am un interes in

securitate de mai multa vreme. De aceea, am cumparat compania. Lua cu furculita din pastele presarate cu ierburi aromate, i-o duse la buze si fu satisfacut cand ea lua imbucatura oferita. Eve, sunt tentat sa marturisesc totul, doar ca sa sterg nefericirea de pe fata ta si sa te vad mancand cu acelasi entuziasm ca ultima data. Dar oricare ar fi pacatele mele si, cu siguranta, sunt legiuni intregi, crima nu se numara printre ele.

Ea privi in farfurie si incepu sa manance. O uimea faptul ca el putea vedea ca e nefericita.

- Ce-ai vrut sa spui atunci cand ai zis ca sunt munca?

- Gandesti lucrurile pana la capat



cu multa grija, si cantaresti sansele, optiunile. Nu esti o creatura impulsiva si, desi cred ca poti fi sedusa la un momentul potrivit si cu o anumita abilitate, nu cred ca ar fi un lucru obisnuit.

Ea isi ridica privirea.

- Asta vrei sa faci, Roarke? Sa ma seduci?

- Te voi seduce, raspunse el. Din nefericire, nu in seara asta. Dincolo de asta, vreau sa aflu ce anume te face sa fii ceea ce esti. Si vreau sa te ajut sa obtii ceea ce ai nevoie. Acum ai nevoie de un criminal. Dai vina pe tine, adauga el. Asta-i o prostie si e enervant.

- Nu dau vina pe mine.

- Uita-te-n oglinda, zise Roarke incet.

- N-am putut face nimic, exploda Eve. N-am putut face nimic ca sa le opresc. Pe nici una.

- Ar trebui sa poti sa le opresti, pe oricare dintre ele? Pe toate?

- Asta-i exact ceea ce trebuie sa fac. El isi inclina capul pe o parte.

- Cum?

Ea se ridica de la masa.

- Fiind inteligenta. Ajungand acolo la timp. Facandu-mi munca.

Ceva mai mult aici, gandi el. Ceva mult mai profund. Isi impreuna mainile pe masa.

- Nu asta faci acum?

Imaginile ii inundara din nou creierul. Toate aceste morti. Tot sangele acela. Toate pierderile astea.

- Acum sunt moarte. Un gust amar ii ramase in gura. Ar fi trebuit sa pot face ceva ca sa le opresc.

- Ca sa poti opri o crima inainte de a fi comisa, ar trebui sa fii in creierul ucigasului, zise el cu blandete. Cine ar putea trai cu asta?

- Eu pot trai cu asta, ii arunca ea. Si era purul adevar. Putea trai cu orice in afara de esec. Serveste si protejaza, nu este doar o fraza, e o promisiune. Daca nu-mi pot tine cuvantul, sunt un nimic. Si nu le-am protejat, pe niciuna. Le pot

servi dupa ce au murit. Fir-ar sa fie, era aproape un copil. Doar un copil, iar el a taiat-o in bucati. N-am ajuns la timp, si ar fi trebuit sa ajung.

Respiratia ii deveni suspin, socand-o. Apasandu-si o mana peste gura, se aseza pe sofa.

- Doamne, mai putu ea sa zica. Doamne, Dumnezeu.

El veni langa ea. Instinctul ii spuse sa o apuce mai degraba de maini decat sa o ia in brate.

- Daca nu poti sau nu vrei sa vorbesti cu mine, va trebui sa vorbesti cu altcineva. Stii asta.

- Ma descurc. Eu... Dar restul cuvintelor i se oprira in gat cand el o

scutura.

- Ce te costa? intreba el. Si cui i-ar pasa daca te-ai elibera? Macar un minut, elibereaza-te.

- Nu stiu. Si poate ca asta era frica, realiza ea. Nu era sigura ca isi va mai putea lua legitimatia sau arma, ca isi va putea vedea de viata ei, daca se lasa sa se gandeasca prea profund sau sa simta prea mult.

- O vad, zise Eve oftand. O vad de cate ori inchid ochii sau nu ma mai concentrez asupra lucrurilor care trebuie facute.

- Spune-mi.

Ea se ridica, isi lua paharul cu vin, apoi se intoarse pe sofa. Inghititura lunga ii umezi gatul uscat si ii mai potoli nervii. Era oboseala, isi spuse ea, cea care o slabea atat de mult, incat nu mai

putea sa se stapaneasca.

- Apelul a venit cand eram la o distanta de jumatate de cvartal. Tocmai inchisesem un alt caz, terminasem de incarcat informatiile. Dispeceratul chema echipajul cel mai apropiat. Violenta domestica, e intotdeauna o problema, dar eram aproape acolo. Asa ca am raspuns. Unii dintre vecini erau afara, vorbeau toti in acelasi timp.

Scena ii reveni in minte perfect, ca un video bine sincronizat.

- O femeie era in camasa de noapte si plangea. Avea fata lovita, iar unul dintre vecini incerca sa-i opreasca sangerarea de la brat. Sangera puternic, asa ca le-am spus sa cheme paramedicii.

Femeia spunea intruna: „A prins-o. Mi-a prins copilul.”

Eve sorbi din vin.

- M-a prins de brat, sangerand pe mine, tipand si plangand, spunandu-mi ca trebuie sa il opresc, sa-i salvez copilul. Ar fi trebui sa chem intariri, dar nu credeam ca mai pot astepta. Am urcat scarile si puteam sa-l aud inainte sa ajung la etajul trei unde se afla. Era furios. Cred ca am auzit-o pe fetita tipand, dar nu sunt sigura.

Inchisesese ochii rugandu-se sa fi gresit. Voia sa creada ca fetita era deja moarta, eliberata de durere. Sa fi fost atat de aproape, doar la cativa pasi... Nu, nu putea trai cu asta.



- Cand am ajuns la usa, am folosit procedura standard. Le aflasem numele de la unul dintre vecini. Am folosit numele lui si pe cel al copilului. Se presupune ca face situatia cumva mai personala, mai reala, daca le spui pe nume. M-am identificat si am spus ca intru. Dar el continua sa urle. Auzeam cum sparge lucrurile. Acum nu mai auzeam copilul. Cred ca stiam. Inainte de a sparge usa, am stiut. Folosise cutitul de bucatarie ca s-o taie in bucati.

Mana ii tremura cand duse din nou paharul la gura.

- Era atat de mult sange. Iar ea era atat de mica, si totusi atat de mult sange. Pe jos, pe perete, pe el. Puteam sa vad

cum inca mai picura de pe cutit. Fata ei era intoarsa catre mine. Fata ei mica, cu ochi albastri. Ca de papusa.

Ramase tacuta un moment, apoi puse paharul deoparte.

- El era prea drogat ca sa poata fi paralizat. Venea spre mine. Sangele picura de pe cutit si se imprastia pe el, iar el continua sa se apropie. Asa ca l-am privit in ochi, fix in ochi. Si l-am omorat.

- Iar a doua zi, zise Roarke incet, te-ai aruncat direct in anchetarea unei crime.

- Testarea a fost amanata. O s-o fac peste o zi-doua. Isi indrepta umerii. Psihologii or sa creada ca m-a afectat

eliminarea barbatului. Pot sa-i fac sa creada asta daca trebuie. Dar nu e asa. A trebuit sa-l omor. Pot accepta asta. Privi direct in ochii lui Roarke si stiu ca-i poate spune ceea ce nu reusise sa-si marturiseasca nici ei. Am vrut sa-l omor. Poate chiar aveam nevoie sa o fac. Cand l-am privit cum moare, m-am gandit ca nu va mai putea face asta unui alt copil. Si m-am bucurat ca eu am fost cea care l-a oprit.

- Si crezi ca asta nu e bine.

- Stiu ca nu e bine. Stiu ca atunci cand un politist gaseste vreun motiv de placere in eliminare, inseamna ca a trecut un prag.

El se apleca in fata, in asa fel incat

sa fie aproape de ea.

- Cum o chema pe fetita?

- Mandy. Vocea ii tremura o data inainte sa si-o poata controla. Avea trei ani.

- Ai fi la fel de afectata daca l-ai fi eliminat inainte ca el sa ajunga la ea?

Ea deschise gura, apoi o inchise din nou.

- Cred ca nu voi sti niciodata, nu-i asa?

- Ba da, stii. Isi puse o mana peste a ei si o privi cum se incrunta la atingerea lui. Stii, mi-am petrecut o mare parte din viata urand politia, dintr-un motiv sau altul. Mi se pare foarte ciudat ca am

intalnit un politist, in circumstante atat de extraordinare, unul pe care il respect si de care ma simt atras in acelasi timp.

Ea isi ridica din nou privirea si, desi incruntarea ii ramasese, nu-si retrase mana dintr-a lui.

- Asta-i un compliment nemaipomenit.

- Aparent avem o relatie ciudata. Se ridica si o trase si pe ea. Acum trebuie sa dormi. Privi spre mancarea de care ea abia se atinsese. Poti s-o incalzesti cand iti recapeti apetitul.

- Multumesc. As aprecia daca data viitoare o sa astepti sa fiu acasa inainte de a intra.

- Progres, sopti el cand ajunsera la

usa. Accepti ca va fi o data viitoare. Cu o urma de zambet, duse la buze mana pe care inca o mai tinea intr-a lui. Vazu uimire, disconfort si, gandi el, o urma de jena, atunci cand isi trecu buzele peste degetele ei.

- Pana data viitoare, zise el si pleca.

Incruntata, Eve isi freca degetele de jeansi si se indrepta spre dormitor. Se dezbraca, lasandu-si hainele sa zaca acolo unde cadeau. Se urca in pat, inchise ochii si incerca sa adoarma.

Aproape ca adormise atunci cand isi aminti ca Roarke nu-i spusese pe cine sunase si ce descoperise.

## Capitolul 8

In biroul ei, cu usa incuiata, Eve revazu impreuna cu Feeney discul cu uciderea Lolei Starr. Nu tresari la zgomotul usor al armei cu amortizor. Corpul ei nu mai protesta la insulta provocata de glont carni.

Ecranul ramase nemiscat pe mesajul final: „Doua din sase.”

Apoi se intuneca. Fara o vorba, puse pe monitor prima crima si o revazura pe Sharon DeBlass murind din nou.

- Ce poti sa-mi spui, intreba Eve cand discul se termina.

- Discurile sunt facute cu o camera Trident MicroCam, modelul cinci mii.

S-a vandut foarte bine de Craciunul trecut. Mai mult de zece mii doar in Manhattan, in timpul perioadei traditionale de cumparaturi, ca sa nu mai vorbim de piata gri.

Nu la fel de mult ca modelele mai ieftine, dar totusi prea multe ca sa le putem lua urma.

Privi spre Eve cu ochii lui cazuti, ca de camila.

- Ghici cine este proprietarul lui Trident?

- Roarke Industries.

- Dati-i doamnei un buchet. Cred ca sansele sunt destul de mari ca seful sa aiba si el una.

- Cu siguranta ca are acces la una.



Isi nota informatia si rezista amintirii felului in care ii simtise buzele peste degete. Ucigasul foloseste un echipament destul de exclusivist, fabricat de el insusi. Aroganta sau stupiditate?

- Stupiditatea nu merge la baiatul asta.

- Nu, nu merge. Arma?

- Avem vreo doua mii in colectii particulare, incepu Feeney rontaind o aluna. Trei in jurul orasului. Astea sunt cele inregistrate, adauga el zambind. Amortizorul nu trebuie inregistrat, pentru ca nu este considerat letal in sine. Nu avem cum sa-l depistam.

Se sprijini de spatar si batu cu

degetul in monitor.

- In ceea ce priveste primul disc, l-am verificat. Am gasit cateva umbre. Ma face in mod sigur sa cred ca a inregistrat mai mult decat crima. Dar nu am putut sa imbunatatesc imaginea. Cel care a editat discul, stia tot ce trebuie sa stie sau avea acces la un echipament de ultima generatie.

- Dar cei de la laborator?

- Comandantul i-a trimis in dimineata asta, la cererea ta. Feeney se uita la ceas. Ar trebui sa fie deja acolo. Am luat in drum discurile de securitate, le-am vizionat. Avem vreo douazeci de minute lipsa, incepand de la trei si zece, alaltaieri- noapte.

- Nenorocitul a intrat fara probleme, sopti ea. E un cartier de cacat, Feeney, dar o cladire de clasa. Nimeni nu l-a observat niciodata, ceea ce inseamna ca e la fel ca ceilalti.

- Sau sunt obisnuiti sa-l vada.

- Pentru ca era unul dintre obisnuitii lui Sharon. Spune- mi, de ce un barbat care era un client obisnuit, sau un prostituat sofisticat, cu experienta, alege o ingenua incepatoare, de clasa inferioara, ca Lola Starr, drept cea de a doua lui lovitura?

Feeney isi tuguie buzele.

- Ii place  
diversitatea? Eva  
clatina din cap.

- Poate ca i-a placut atat de mult  
prima data, incat acum n-o sa mai  
aleaga. Mai sunt inca patru, Feeney. Ne-  
a spus chiar de la inceput ca aveam de-a  
face cu un ucigas in serie. A anuntat-o,  
ne-a spus ca Sharon nu era deosebit de  
importanta. Doar una dintre cele sase.

Expira puternic, nesatisfacuta.

- Si atunci, de ce s-a intors? isi zise  
ea. Ce cauta?

- Poate specialistii de la laborator  
ne vor spune.

- Poate. Lua o lista de pe birou. Am

de gand sa verific din nou lista clientilor  
lui Sharon, apoi pe cea a Lolei.

Feency isi drese glasul si mai lua o  
aluna din pungă.

- Nu-mi place ca eu trebuie sa-ti  
spun asta, Dallas. Senatorul cere sa stie  
ce s-a mai intamplat.

- N-am nimic sa-i spun.

- Va trebui sa i-o spun in dupa-  
amiaza asta. In East Washington.

Ea se opri la un pas de usa.

- Pe dracu'.

- Comandantul mi-a dat vestea.

Mergem cu naveta de ora doua. Feency  
se gandi cum reactiona stomacul lui  
cand era

vorba de zbor. Urasc politica.

\* \* \*

Eve strangea din dinti la gandul intalnirii cu Whitney cand se lovi de oamenii din serviciul de securitate al lui DeBlass, in fata Noii Cladiri a Biroului Senatului din East Washington.

Pe langa identificare, si ea si Feeney fura scanati si, conform legii revizuite a Proprietatii federale din 2022, fura obligati sa-si predea armele.

- Ca si cum am vrea sa tragem in el in timp ce sta la birou, murmura Feeney in timp ce erau escortati de-a lungul covorului colorat in rosu, alb si albastru.

- Nu mi-ar displacea sa-i paralizez putin pe tipii astia, incadrata de costume

si pantofi lustruiti, Eve se opri in fata usii lucioase a biroului senatorului, asteptand sa fie acceptati de camera de securitate interna.

- Daca ma intrebi pe mine, East Whashingtonul a devenit paranoic de la lovitura terorista. Feeney ranji catre camera. Vreo douazeci si patru de senatori au fost omorati, iar ei n-au cum sa uite asta.

Usa se deschise, iar Rockman, intr-un costum cu dungulite, dadu din cap.

- Memoria lunga este un avantaj in politica, capitane Feeney. Locotenente Dallas, adauga el cu o alta inclinare a capului. Va apreciem promptitudinea.

- N-am avut idee ca senatorul si seful meu sunt atat de apropiati, zise Eve intrand. Sau ca amandoi sunt atat de doritori sa arunce pe fereastra banii



contribuabililor.

- Poate ca amandoi considera dreptatea ca fiind nepretuita. Rockman ii conduse spre biroul stralucitor din lemn de cires, cu siguranta nepretuit, unde ii astepta DeBlass. Beneficiase, din cate putea sa vada Eve, de schimbarea de temperatura, prea calduta, dupa parerea e, si de revocarea legii care impunea doar doua mandate. Sub legea acum in vigoare, un politician putea sa ramana in scaun pe viata. Tot ce trebuia sa faca, era sa-si convinga electoratul sa-l voteze.

DeBlass arata ca si cum s-ar fi aflat la el acasa. Incaperea lui lambrisata era tacuta ca o catedrala si la fel de

potrivita cu biroul, ca un altar, si scaunele pentru vizitatori, ca niste strane.

- Asezati-va, Iatra DeBlass si isi puse mainile pe birou. Ultimele informatii pe care le am imi spun ca nu va aflati mai aproape de gasirea monstrului care mi-a ucis nepoata, decat erati acum o saptamana. Sprancenele lui negre se incruntara deasupra ochilor. E o situatie dificil de inteles, avand in vedere resursele Departamentului de Politie al New Yorkului.

- Domnule Senator. Eve se gandi la instructiunile scurte oferite de comandantul Whitney: Fii plina de tact si nu-i spune mai multe decat stie deja.

Noi folosim aceste resurse ca sa adunam dovezi. Desi departamentul nu este pregatit in acest moment sa faca o arestare, toate eforturile posibile sunt facute pentru a-l aduce in fata justitiei pe ucigasul nepoatei dumneavoastra. Cazul meu este prioritatea mea numarul unu si aveti cuvantul meu ca va continua sa fie asa pana cand va putea fi trimis in inchisoare.

Senatorul ii asculta scurta declaratie aparent interesat. Apoi, se apleca in fata.

- Ma ocup cu mancatul de rahat de dublul anilor pe care ii ai tu, locotenente. Asa ca nu te apuca sa dansezi in fata mea. Nu ai nimic.

Da-l dracului de tact, decise Eve instantaneu.

- Ce avem noi, domnule senator, este o ancheta complicata si delicata. Complicata din cauza naturii crimei, delicata din cauza arborelui genealogic al victimei. Comandatul meu este de parere ca sunt cea mai buna sa conduca aceasta ancheta. Este dreptul dumneavoastra sa nu fiti de acord. Dar faptul ca m-ati luat de la treaba si m-ati adus aici ca sa-mi apar munca, este o pierdere de timp. Timpul meu. Se ridica in picioare. Nu am nimic nou sa va spun.

Avand in fata ochilor viziunea fundurilor lor puse la bataie, Feeney se ridica si el, plin de respect.

- Sunt sigur ca intelegeti, domnule senator, ca, avand in vedere natura delicata a acestei anchete, inseamna ca progresul este adesea incetinit. E dificil sa va cer sa fiti obiectiv fiind vorba de nepoata dumneavoastra, dar eu si locotenentul Dallas nu putem decat sa fim obiectivi.

Cu un gest de nerabdare, DeBlass le facu semn sa se aseze din nou.

- Este evident ca aici sunt implicate emotii. Sharon a fost o parte importanta a vietii mele. Desi a devenit ceea ce stiti, iar eu eram dezamagit de asta, a fost totusi sange din sangele meu. Inspira adanc, apoi expira. Nu pot sa fiu si refuz sa fiu indopat cu firimituri de

informatii.

- Nu am ce altceva sa va spun, repeta Eve.

- Poti sa-mi spui despre prostituata care a fost ucisa acum doua nopti. Ochii lui privira scurt spre Rockman.

- Lola Starr, spuse el.

- Imi inchipui ca sursele voastre de informare in privinta Lolei Starr sunt la fel de meticuloase ca ale noastre. Eve hotari sa-i vorbeasca direct lui Rockman. Da, credem ca exista o legatura intre cele doua crime.

- Poate ca nepoata mea o apucase pe un drum gresit, intrerupse DeBlass, dar nu socializa cu femei ca Lola Starr.

Deci prostituatele aveau un sistem de clase, gandi Eve plictisita. De parca nu ar fi stiut.

- Nu am determinat inca daca se cunosteau. Dar nu exista niciun dubiu ca amandoua cunosteau acelasi barbat. Iar acel barbat le-a omorat. Fiecare crima a urmat un anumit tipar. Ne vom folosi de acest tipar ca sa-l gasim. Inainte ca, speram noi, sa ucida din nou.

- Credeti ca o va face, intreba Rockman.

- Sunt sigura ca o va face.

- Arma crimei, intreba DeBlass, era de acelasi tip?

- E parte din acelasi tipar, ii spuse

Eve. Nu avea de gand sa-i spuna mai mult de-atat. Exista similaritati de baza si de netagaduit intre cele doua omucideri. Nu exista niciun dubiu ca acelasi om este responsabil.

Calma acum, Eve se ridica din nou in picioare.

- Domnule senator, nu am cunoscut-o pe nepoata dumneavoastra si nu sunt legata de ea in niciun fel, dar sunt ofensata personal de crima. Caut acest ucigas. Asta-i tot ce va pot spune.

El o studie un moment, vazu mai mult decat se astepta sa vada.

- Foarte bine, locotenente. Multumesc ca ati venit.



Eve se indrepta impreuna cu Feeney spre usa. In oglinda, il vazuu pe DeBlass cum ii face un semn lui Rockman. Rockman incuvinta din cap. Astepta pana ce ajunsera afara inainte de a vorbi.

- Nenorocitul o sa ne urmareasca.

- Ha?

- Cainele de paza al lui DeBlass. O sa ne urmareasca.

- De ce dracu'?

- Ca sa vada ce facem, unde ne ducem. De ce altceva sa urmaresti pe cineva? O sa scapam de el la centrul de transport, ii spuse ea lui Feeney in timp ce oprea un taxi. Fii cu ochii in patru si vezi daca te urmeaza la New York.

- Sa ma urmareasca pe mine? Tu unde te duci?

- Imi voi urma instinctul.

Nu fusese o manevra dificila. Aripa de vest a terminalului de Transport National era intotdeauna un balamuc. Era chiar mai rau in orele de varf, cand toti pasagerii, care mergeau spre nord, erau inghesuiti in randul de securitate si manati de voci computerizate. Avea sa fie inghesuiala in navete si pe coridoare.

Eve, pur si simplu, se pierdu in multime, se impinse intr- un transportor spre terminalele din aripa sudica si lua trenul subteran catre Virginia.

Dupa ce se aseza in tren, ignorandu-i pe navetistii de ora patru

care se intorceau spre raiul suburbiilor, isi scoase computerul de buzunar. Ceru adresa lui Elizabeth Barrister, apoi indicatii de ajuns acolo. trei

Pana acum, instinctul ei fusese bun. Se afla in trenul care trebuia si nu avea de facut decat o singura schimbare de transport la Richmond. Daca ramanea norocoasa in continuare, putea sa-si incheie calatoria si sa fie inapoi in apartamentul ei pe la ora cinei.

Cu barbia proptita in pumn, se juca cu butoanele de videoecran. Ar fi trecut peste stiri, un lucru pe care se obisnuise sa-l faca, dar o fata mult prea familiara de pe ecran ii opri scanarea.

Roarke, gandi ea privind fix. Tipul

asta continua sa apara peste tot. Tuguindu-si buzele, dadu drumul la sonor si isi puse casca.

„...in acest proiect international de mai multe miliarde, se vor uni Roarke Industries, Tokayamo si Europa, declara reporterul. A fost nevoie de trei ani, dar se pare ca mult discutatul si anticipatul Olympus Resort va incepe sa fie construit."

Olympus Resort, gandii.Eve, trecand mintal in revista dosarele. Un paradis al vacantelor, de mare clasa, foarte scump, isi aminti ea. O propunere de construire a unei statii spatiale destinata odihnei si distractiilor.

Eve pufni. Nu era oare specific

acestui om sa-si consume timpul si banii pe mofturi?

Daca nu isi va pierde camasa de matase de pe el, isi inchipui ca va castiga o alta avere.

- Roarke, o intrebare, domnule.

Ea privi cum Roarke se opreste din coborarea unui sir lung de scari de marmura si ridica o spranceana, exact asa cum si-l amintea ca facea, la intreruperea provocata de reporter.

- Puteti sa-mi spuneti de ce ati cheltuit atata timp si efort, precum si o parte considerabila din capitalul personal, pe acest proiect, despre care unii detractori spun ca nu va zbura?

- Exact asta o sa faca, o sa zboare, replica Roarke. E un fel de-a spune. In ceea ce priveste motivul, Olympus Resort va fi un paradis al placerilor. Nu ma pot gandi la nimic altceva mai bun pe care sa-ti cheltuiesti timpul, efortul si capitalul.

N-ai putea, decise Eve, si ridica privirea la timp sa observe ca era gata sa rateze statia de coborare. Alerga spre usile trenului, injura vocea

computerizata care o certa ca alearga, si facu schimbul pentru Fort Royal.

Cand iesi din nou la suprafata, incepuse sa ninga. Fulgi mari si lenesi ii cadeau pe par si pe umeri. Pietonii ii transformau in terci pe trotuare, dar cand gasi un taxi si ii dadu adresa, vartejurile albe ii parura mult mai pitoresti.

Existau inca zonele de la tara, in care era frumos sa locuiesti daca aveai bani sau prestigiu. Elizabeth Barrister si Richard DeBlass le aveau pe amandoua, iar casa lor era una uluitoare, de doua etaje din caramida rozalie, asezata pe un deal si flancata de copaci.

Zapada era curata, ca o blana de

hermina atarnata pe crengile dezgolite ale pomilor despre care Eve credea ca ar putea fi ciresi.

Poarta de protectie era o simfonie artistica de fier ondulat. Dar oricat de decorativa ar fi fost, Eve era sigura ca era solida precum un seif.

Scoase capul pe fereastra taxiului si isi flutura legitimatia prin fata scanerului.

- Locotenent Dallas, NYPSD.

- Nu sunteti pe lista programarilor, locotenente Dallas.

- Sunt ofiterul insarcinat cu cazul DeBlass. Am cateva intrebari pentru domnisoara Barrister sau Richard DeBlass.



Urma o pauza, timp in care Eve incepu sa tremure de frig.

- Va rog sa coborati din taxi locotenente Dallas si sa va apropiati de scaner pentru o identificare completa.

- Al dracului loc, comenta taximetristul, dar Eve doar ridica din umeri si se supuse.

- Identitatea a fost verificata. Lasati taxiul sa plece, locotenente Dallas. Vetii fi intampinata la poarta.

- Am auzit ca fata lor a fost omorata la New York, zise taximetristul in timp ce Eve ii platea cursa. Presupun ca nu vor sa riste. Vrei sa ma duc mai incolo si sa te astept?

- Nu, multumesc. Dar te voi cere pe tine cand sunt gata de plecare.

Cu o intentie de salut, taximetristul dadu inapoi si pleca. Nasul lui Eve incepuse sa inghete cand vazu o masinuta electrica trecand prin poarta. Fierul curbat se deschise.

- Va rog sa urcati in vehicul, o invita

computerul. Veti fi dusa la casa. Doamna Barrister va va primi.

- Grozav. Eve urca in vehicul si il lasa sa o duca fara niciun zgomot pana la treptele din fata casei de caramida. Chiar in momentul cand incepu sa le urce, usa se deschise.

Se parea ca servitorii trebuiau sa poarte costume negre, plictisitoare, sau poate ca intreaga casa era inca in doliu. Eve fu condusa politicos intr-o camera de langa holul de la intrare.

Casa lui DeBlass soptea simplu, bani, aceasta soptea bani vechi. Covoarele erau groase, peretii tapetati cu matase. Ferestrele largi ofereau o vedere uluitoare spre dealurile

acoperite de zapada. Si singuratate, gandi Eve. Probabil ca arhitectul intelesese ca cei care locuiau aici, preferau sa se considere singuri.

- Locotenente Dallas! Elizabeth se ridica. Era o anume nervozitate in miscarile ei, in tinuta rigida, observa Eve, in ochii incercanati si plini de durere.

- Va multumesc ca m-ati primit, doamna Barrister.

- Sotul meu este intr-o sedinta. Il pot intrerupe daca este nevoie.

- Nu cred ca va fi.

- Ati venit pentru Sharon.

- Da.

- Va rog sa luati loc. Elizabeth arata

spre un scaun tapitat in alb-fildes. Pot sa va ofer ceva?

- Nu, multumesc. Voi incerca sa nu va retin prea mult. Nu stiu cat ati vazut din raportul meu...

- Pe tot, o intrerupse Elizabeth. Asa cred. Pare destul de detaliat. Ca avocat, am incredere ca atunci cand veti gasi persoana care mi-a omorat fiica, veti avea un caz solid.

- Asa planuiesc. Nervoasa, decise Eve privind cum degetele lungi si elegante ale lui Elizabeth se strangeau si se desfaceau. E un moment greu pentru dumneavoastra.

- Era singurul meu copil, zise Elizabeth cu simplitate. Eu si sotul meu eram, suntem, adeptii teoriei ajustarii populatiei. Doi parinti, zise ea cu un zambet subtire, un singur urmas. Mai aveti sa-mi dati si alte informatii?

- Nu acum. Profesia fiicei dumneavoastra, domnisoara Barrister, a fost motiv de frictiune in familie?

Cu un alt gest lent si atent, Elizabeth isi netezi fusta lunga pana la

glezne a costumului pe care il purta.

- Nu a fost o profesie pe care am visat-o pentru fiica mea. Desigur, a fost alegerea ei.

- Socrul dumneavoastra s-ar fi opus. Cu siguranta ca s-a opus politic.

- Vederile senatorului in privinta legislatiei sexuale sunt bine cunoscute. Ca lider al Partidului Conservator, lucreaza, desigur, sa schimbe multe dintre legile curente despre ceea ce se numeste in mod popular, problemele de moralitate.

- Li impartasiti vederile?

- Nu, n-o fac, desi nu reusesc sa vad relevanta.

Eve isi lasa capul pe o parte. Oh,

existau frictiuni aici, fara indoiala. Eve se intreba daca avocatul eficient era de acord in ceva cu articulatul ei socru.

- Fiica dumneavoastra a fost ucisa, posibil, de un client, posibil, de un prieten personal. Daca dumneavoastra aveati o opinie divergenta cu fiica dumneavoastra in ceea ce priveste stilul ei de viata, ar fi putin probabil ca v-ar fi facut confidente despre cunostintele ei din zona profesionala sau personala.

- Inteleg. Elizabeth isi impreuna mainile si se forta sa gandeasca precum un avocat. Presupuneti ca, in calitatea mea de mama, de femeie, care ar fi impartasit o parte din punctele ei de vedere, Sharon ar fi discutat cu mine,



poate chiar detalii mai intime ale vietii ei. In ciuda eforturilor pe care le facea, ochii lui Elizabeth se umplura de lacrimi. Imi pare rau, locotenente, dar lucrurile nu au stat asa. Sharon foarte rar imi impartasea ceva. Si in niciun caz despre afacerile ei. Era... detasata, si de mine si de tatal ei. Intr-adevar, de intreaga familie.

- Nu stiti daca avea un iubit, cineva cu care sa fie implicata mai mult? Cineva care ar fi putut fi gelos?

- Nu. Si pot sa va spun ca nu cred ca avea. Sharon avea... Elizabeth inspira adanc, ca sa se linisteasca. Avea un dispret pentru barbati. Era atrasa de ei, da, dar ii dispretuia in sinea ei. Stia ca ii poate atrage. Stia asta de la o varsta foarte frageda. Si ii pareau prosti.

- Inotitoarele profesioniste sunt examinate foarte atent. O displacere, sau dispret, asa cum ati spus, este, de obicei, un motiv pentru refuzarea licentei.

- Era si desteapta. Nu exista sa vrea

ceva si sa nu obtina. Cu exceptia fericirii. Nu a fost o femeie fericita, continua Elizabeth si inghiti nodul care parea ca-i sta tot timpul in gat. Am rasfatat-o, este adevarat. Nu ma pot invinui decat pe mine, pentru asta. Mi-am dorit mai multi copii. Isi apasa palma peste gura pana cand buzele i se oprira din tremurat. Filozofic, eram impotriva ideii de avea mai multi copii, iar sotul meu a fost foarte clar in privinta asta. Am iubit-o pe Sharon prea mult. Senatorul va va spune ca o sufocam, o alintam, ii faceam toate poftele. Si are dreptate.

- Eu as spune ca alintatul era privilegiul dumneavoastra, si nu al lui.

Aceste vorbe adusera o umbra de zambet in ochii lui Elizabeth.

- La fel au fost si greselile, iar eu le-am facut. La fel si Richard, desi el n-a iubit-o mai putin decat mine. Cand Sharon s-a mutat la New York, ne-am luptat. Richard s-a rugat de ea. Eu am amenintat-o. Si am indepartat-o de mine, locotenente. Mi-a spus ca nu o inteleg, ca n-am facut-o niciodata si nici n-o voi face, si ca vedeam doar ce voiam sa vad, doar daca nu eram la tribunal, dar ceea ce se intampla in propria mea casa era invizibil pentru mine.

- Ce a vrut sa spuna?

- Ca eram mai buna ca avocat decat ca mama, presupun. Dupa ce a plecat,

m-am simtit ranita, manioasa. M-am retras, fiind sigura ca va veni la mine. N-a facut-o, desigur.

Se opri o clipa din vorbit, adunandu-si regretele.

- Richard s-a dus o data sau de doua ori sa o vada, dar nu a mers, si doar s-a intristat mai mult. Am lasat lucrurile asa, am lasat-o in pace. Pana de curand, cand am simtit ca trebuie sa facem o noua incercare.

- De ce de curand?

- Anii trec, sopti Elizabeth. Speram ca se va plictisi de felul ei de viata, ca poate a inceput sa regrete indepartarea de familie. M-am dus chiar eu sa o vad,

cu vreun an in urma. Dar ea a fost manioasa, defensiva, apoi m-a insultat cand am incercat sa o conving sa se intoarca acasa. Richard, desi se resemnase, s-a oferit sa se duca sa stea de vorba cu ea. Dar a refuzat sa-l vada. Chiar si Catherine a incercat, sopti ea si isi freca absenta durerea de la baza fruntii. S-a dus sa o vada pe Sharon doar cu cateva saptamani in urma.

- Congresmenul DeBlass s-a dus la New York sa o vada pe Sharon?

- Nu in mod particular. Catherine era acolo pentru a aduna fonduri si a tinut sa o vada si sa vorbeasca cu Sharon. Elizabeth isi stranse buzele cu putere. Eu i-am cerut s-o faca. Vedeti

dumneavoastra, cand am incercat sa deschid din nou caile de comunicare, Sharon nu era interesata. O pierdusem, zise Elizabeth incet, si m-am miscat prea tarziu ca s-o aduc inapoi. Am sperat ca m-ar fi putut ajuta Catherine, fiind din familie, dar fara sa stie mama ei.

Privi din nou spre Eve.

- Va ganditi ca ar fi trebuit sa ma fi dus eu din nou. Ca era locul meu sa o fac.

- Doamna Barrister... Dar Elizabeth clatina din cap.

- Aveti dreptate, desigur. Dar a refuzat sa se increada in mine. Am crezut ca trebuie sa-i respect intimitatea,

asa cum am facut-o intotdeauna. Nu am fost niciodata o mama care sa traga cu ochiul prin jurnalul ei.

- Jurnal? Antenele lui Eve vibrara.

Tinea unul?

- Intotdeauna a tinut un jurnal, chiar si cand era copil. Schimba parola in mod regulat.

- Si ca adult?

- Da. Vorbea despre el din cand in cand, glumea despre secretele pe care le avea ea si despre oamenii pe care ii cunostea si care ar fi ramas consternati daca ar fi aflat lucrurile pe care le scrisese despre ei.

Nu figurase nici un jurnal personal pe inventar, isi aminti Eve. Asemenea



lucruri pot fi la fel de mici ca degetul unei femei. Daca cei de la laborator nu-l gasisera prima data...

- Mai aveti vreunul dintre ele?

- Nu. Brusc alerta, Elizabeth privi in sus. Le tinea intr-o cutie de valori, cred. Le tinea pe toate.

- Folosea o banca de aici, din Virginia?

- Din cate stiu eu, nu. Voi verifica sa vad daca pot afla ceva pentru dumneavoastra. Pot sa ma uit printre lucrurile pe care le-a lasat aici.

- As aprecia lucrul asta. Daca va mai amintiti ceva, orice, un nume, un comentariu, nu conteaza cat de banal, va rog sa ma contactati.

- Asa voi face. N-a vorbit niciodata de prieteni, locotenente, imi faceam griji din cauza asta, chiar si cand speram ca lipsa lor sa o aduca din nou acasa. S-o scoata din viata pe care si-o alesese. M-am folosit chiar de un prieten deal meu, gandindu-ma ca el ar putea fi mai convingator decat mine.

- Cine anume?

- Roarke. Elizabeth lacrima din nou, se lupta sa nu planga. Doar cu cateva zile inainte de a fi omorata, l-am sunat. Ne cunosteam de ani de zile. L-am rugat sa aranjeze in asa fel, incat ea sa fie invitata la o anumita petrecere la care stiam ca se va duce si el. Sa o caute acolo. A fost reticent. Roarke nu

este genul care sa se amestece in probleme de familie. Dar m-am folosit de prietenia noastra, sa-l rog sa gaseasca o cale sa se imprieteneasca cu ea, sa-i arate ca o femeie atractiva nu trebuie sa se foloseasca de felul cum arata ca sa se simta importanta. A facut-o pentru mine si pentru barbatul meu.

- I-ati cerut sa lege o prietenie cu ea? zise Eve cu grija.

- I-am cerut sa fie prietenul ei, o corecta Elizabeth. Sa fie acolo pentru ea... l-am rugat pentru ca nu este nimeni in care sa am mai multa incredere. Ea se separase de noi toti, iar eu aveam nevoie de cineva de incredere. Vedeti dumneavoastra, el nu i-ar fi facut rau

niciodata... n-ar fi facut rau niciunei persoane pe care eu o iubeam.

- Pentru ca va iubeste?

- Ii pasa. Richard DeBlass vorbi din usa. Lui Roarke ii pasa foarte mult de Beth si de mine, si de putini altii. Dar iubire? Nu cred ca ar risca un sentiment atat de instabil.

- Richard. Controlul lui Elizabeth se clatina in timp ce se ridica in picioare. Nu te asteptam inca.

- Am terminat mai devreme. Se duse spre ea si ii lua mainile intr-ale lui. Ar fi trebuit sa ma chemi, Beth.

- N-am.. ea se opri si il privi neajutorata. Speram sa ma descurc singura.

- Nu trebuie sa te descurci singura. Continua sa-i tina mana intr-a lui. Sunteti, probabil, locotenentul Dallas?

- Da, domnule DeBlass. Aveam cateva intrebari si speram ca ar fi mai usor daca o faceam venind personal.

- Sotia mea si cu mine suntem dornici sa cooperam in orice fel putem. Ramase in picioare, o pozitie pe care Eve o judeca ca fiind una de putere si de distantare.

Nu era nimic din emotiile sau fragilitatea lui Elizabeth in barbatul care statea langa ea. El preluase controlul, decise Eve, protejandu-si sotia si tinandu-si in frau propriile emotii cu o grija egala.

- Intrebati de Roarke, continua el.  
Pot sa intreb de ce?

- I-am spus locotenentului ca i-am cerut lui Roarke sa o vada pe Sharon. Sa incerce sa...

- Oh, Beth. Cu un gest care era obosit si resemnat in acelasi timp, el clatina din cap. Ce ar fi putut face el? De ce l-ai bagat si pe el in problema asta?

Ea se indeparta de el, cu fata plina de disperare, iar inima lui Eve se franse.

- Stiu ca mi-ai spus sa las lucrurile asa cum erau, ca trebuie sa o lasam in pace. Dar trebuia sa incerc din nou. Poate ca s-ar fi simtit legata de el,

Richard. El are felul lui de-a fi. Incepuse sa vorbeasca repede, cuvintele i se rostogoleau din gura, impiedicandu-se unele de altele. Poate ca ar fi reusit sa o ajute daca il rugam mai curand. Daca are destul timp, sunt putine lucrurile pe care nu le-ar putea face. Dar nu a avut destul timp. Si nici copilul meu.

- Bine, sopti Richard si isi puse o mana pe bratul ei. Bine. Ea reusi sa se controleze din nou, inspira, expira.

- Ce mai pot face acum, locotenente, decat sa ma rog pentru dreptate?

- Va voi face dreptate, doamna Barrister. Ea inchise ochii si se agata de vorbele astea.

- Cred ca o vei face. Nu eram sigura de asta, chiar si dupa ce Roarke m-a sunat si mi-a vorbit de dumneavoastra.

- V-a sunat... sa discute despre caz?

- A sunat sa vada cum ne simtim, si sa-mi spuna ca el crede ca veti veni personal sa stati de vorba cu mine cat de curand. Aproape ca reusi sa zambeasca. Greseste foarte rar. Mi-a spus ca o sa ma conving ca sunteti competenta, organizata si implicata. Sunteti. Sunt recunoscatoare ca am avut ocazia sa vad singura asta si sa stiu ca va ocupati de anchetarea uciderii fiicei mele.

- Domnisoara Barrister, Eve ezita doar un moment inainte de a decide sa-



si asume riscul. Ce ati zice daca v-as spune ca Roarke este unul dintre suspecti?

Ochii lui Elizabeth se marira, apoi se calma aproape imediat.

- As spune ca faceti un pas teribil de gresit.

- Pentru ca Roarke nu este capabil de crima?

- Nu, n-as spune asta. Era o usurare sa se gandeasca la asta, fie chiar si pentru scurt timp, in termeni obiectivi. Este incapabil de un act crud, da. Ar putea ucide cu sange rece, dar niciodata pe cei fara aparare. Ar putea ucide, n-as fi surprinsa daca as sti ca a facut-o. Dar sa faca cuiva ceea ce i s-a facut lui

Sharon... înainte, în timpul și după? Nu.  
Nu, Roarke.

Nu Roarke, gândi Eve din nou, când se afla în taxi în drum spre trenul subteran. De ce dracu' nu-i spusese că se întâlnise cu Sharon DeBlass ca o favoare pentru mama ei? Ce altceva nu-i mai spusese?

Santaj. Cumva, nu-l vedea ca fiind victima unui santaj. Nu i-ar fi pasat o iota despre ce s-ar fi spus sau s-ar fi dat pe ecrane despre el. Dar jurnalul schimba lucrurile și făcea santajul un motiv nou și intrigant.

Ce anume scrisese Sharon și despre cine, și unde era nenorocitul de jurnal?

## Capitolul 9

- N-a fost nicio problema sa scap de coada, zise Feeney in timp ce se infrupta din ceea ce trecea drept mic dejun la cantina sectiei de politie. L-am vazut cum se fixeaza pe mine. Se uita in jur dupa tine, dar erau multi oameni. Asa ca m-am suit in nenorocitul ala de avion.

Feeney inghitea oua iradiate si cafea din boabe negre fara sa clipeasca.

- S-a urcat si el, dar s-a asezat la clasa intai. Cand am coborat, el astepta, si abia atunci a inteles ca tu nu erai cu mine. Impunse cu furculita spre Eve. Era furios, a dat un telefon. Asa ca m-am dus in spatele lui si m-am tinut dupa el pana la Hotelul Regent. Celor de la Regent nu

le place sa dea vreo informatie. Daca le arati legitimitatea se simt ofensati.

- Iar tu le-ai explicat, plin de tact, despre datoria civica.

- Exact. Feeney impinse farfuria goala in fanta pentru reciclare, strivi in mana cana si o trimise in aceeasi directie. A dat cateva telefoane, unul in East Washington, altul in Virginia. Apoi unul local, catre sefu'.

- Cacat.

- Da. Seful Simpson manevreaza butoanele pentru DeBlass, nu e niciun dubiu. Ma intreb ce butoane.

Inainte ca Eve sa poata comenta, ii suna sistemul de comunicare, il trase afara si raspunse comandantului.

- Dallas, te duci la Testare.  
Douazeci de minute.

- Domnule, ma intalnesc cu un informator in legatura cu cazul Colby la ora noua fix.

- Reprogrameaza. Vocea lui era fara nicio inflexiune. Douazeci de minute.

Incet, Dallas inchise comunicatorul.

- Cred ca acum stim unul dintre butoane.

- Se pare ca DeBlass iti arata un interes personal. Feeney ii studie fata. Nu exista vreun politist care sa nu deteste Testarea. O sa te descurci?

- Da, sigur. Asta o sa-mi consume cea mai mare parte din zi, Feeney. Fa-mi

o favoare. Fa o verificare a bancilor din Manhattan. Vreau sa stiu daca Sharon DeBlass avea vreo cutie de valori. Daca nu gasesti nimic aici, extinde cautarea si in celelalte sectoare.

- In ordine.

\* \* \*

Sectia de Testare avea o multime de coridoare lungi, unele cu pereti de sticla, altele vopsite in verde-pal, culoare despre care se presupunea ca instaleaza calmul. Doctorii si tehnicienii purtau haine albe. Culoarea inocentei si, desigur, a puterii. Cand intra pe prima usa din sticla securizata, computerul ii comanda politicos sa predea arma. Eve o scoase din toc, o aseza pe o tava si

privi cum este luata.

Asta o facea sa se simta dezbracata chiar inainte de a fi fost directionata spre Camera de Testare 1-C, unde i se spuse sa se dezbrace.

Isi aseza hainele pe o banca si incerca sa nu se gandeasca la tehnicienii, care o urmareau pe monitoare sau la masinariile care alunecau silentioase clipind impersonal din luminitele lor.

Examenul fizic era usor. Tot ce avea de facut era sa stea in mijlocul marcajului din camera ca un tub, si sa priveasca luminile clipind si bipaind, pe masura ce organele ei interne si oasele ii erau cercetate.

Apoi i se permise sa puna pe ea o salopeta albastra si sa se aseze, in timp ce o masina se apropie sa-i verifice ochii si urechile. O alta iesi dintr-un perete si ii facu testul standard pentru reflexe. Si ca nota personala, un tehnician intra si-i lua sange.

- Iesiti, va rog, pe usa marcata Testare 2-C. Faza unu a fost completata, Dallas, Eve, locotenent.

In camera alaturata, lui Eve i se spuse sa se intinda pe o masa tapitata, pentru o scanare a creierului. N-am vrea sa avem patruland pe strazi vreun politist cu o tumora pe creier care l-ar face sa traga in civili, gandi ea obosita.

Eve ii urmari pe tehnicienii prin



peretele de sticla in timp ce o casca ii era coborata pe cap.

Apoi incepu jocul.

Masa se plie in pozitie sezanda, iar ei i se infatasa o realitate virtuala. Imaginile oferite de RV o plasau pe ea intr-un vehicul aflat intr-o urmarire in viteza mare. Sunete ii explodau in urechi, urletul sirenelor, comenzi contradictorii strigate din comunicatorul de la bord. Putea vedea ca este o patrula de politie standard, complet echipata. Controlul vehiculului era la ea, trebuia sa traga de volan si sa manevreze in asa fel, incat sa evite pietonii pe care RV-ul ii punea in calea ei.

Cu o parte a creierului era constienta ca semnele ei vitale erau monitorizate: tensiunea, pulsul, pana si cantitatea de transpiratie care ii aluneca pe piele, saliva care i se aduna si i se usca in gura. Era cald, aproape de nesuportat. Evita in ultima clipa un transportor de mancare, care ii iesise in drum.

Recunoscua locatia. Porturile vechi de pe partea estica. Putea sa le miroasa: apa, peste stricat si transpiratie veche. Lucratorii zilieri in salopetele lor albastre, cautau ceva de pomana sau de lucru. Zbura pe langa unul dintre grupurile lor, in care oamenii se impingeau pentru a obtine un loc mai

bun in fata centrului de plasament.

Subiectul este inarmat. Aruncator de flacari, explozibil de mana. Cautat pentru jaf cu omucidere.

Grozav, gandii Eve in timp ce plonja dupa el. Al dracului de grozav. Apasa acceleratia, rasuci volanul si atinse aripa vehiculului-tinta, starnind o ploaie de scantei. O flacara ii trecu pe la ureche cand subiectul trase in ea. Proprietarul unei tarabe cu mancare de langa port, impreuna cu cativa dintre clientii lui, se aruncara intr-o parte. Taietei de orez se imprastiara in aer impreuna cu o multime de injuraturi.

Lovi tinta din nou, ordonandu-le ajutoarelor sa se plaseze in pozitie de

cleste.

De data asta, vehiculul subiectului se cutremura si se inclina pe o parte. In timp ce el se lupta sa reia controlul, ea se folosi de masina ca sa-l loveasca pana la oprire. Striga formula standard de identificare si avertizare in timp ce sarea din vehicul. El iese din masina tragand, iar ea il puse la pamant.

Socul provocat de arma ei ii atinse sistemul nervos. Il privi cum se zbate, se scapa pe el, apoi se prabuseste.

Abia reusi sa-si traga sufletul ca sa revina pe pozitie cand nenorociti de tehnicieni o aruncara intr-o noua situatie. Tipetele, tipetele fetitei, urletele barbatului care era tatal ei.

Reconstruisera scena aproape perfect, folosindu-se de propriul ei raport, de scenele vizuale de la fata locului si oglinda amintirilor ei pe care o luasera la scanare.

Eve nu se deranja sa-i injure, dar isi retinu ura, durerea si se arunca alergand in susul scarilor si plonja inapoi in cosmarul ei.

Nu se mai auzeau tipetele fetitei. Lovi in usa strigandu-si numele si rangul. Avertizandu-l pe barbatul din spatele usii, incercand sa-l calmeze.

- Jigodii. Toate sunteti niste jigodii. Intra, nenorocito. Te omor.

Usa se prabusi sub loviturile ei.  
Intra cu arma in mana.

- Era ca ma-sa... ca jigodia de ma-sa. Credeau c-or sa scape de mine. Credeau c-or sa poata. Le-am aranjat eu. O sa te aranjez si pe tine.

Fetita o privea cu ochi mari si morti. Ochi de papusa. Corpul ei mic si neajutorat era mutilat, sangele se imprastia ca o apa. Si picura din cutit.

Ea ii spuse sa ramana nemiscat:

- „Nenorocitul, arunca arma. Arunca cutitul!" dar el continua sa inainteze. Trase sa-l paralizeze. Dar el continua sa vina.

Incaperea mirosea a sange, a urina, a mancare arsa. Luminile erau prea

stralucitoare, neprotejate si orbitoare, incat totul se vedea bine, in relief. O papusa fara un brat, pe canapeaua rupta, o aparatoare stramba de fereastră, care lasa sa intre lumina rosie a neonului de peste drum, masa din plastic ieftin, rasturnata, ecranul plesnit al unui telelink spart.

Fetita cu ochi morti. Sangele baltit care se intindea. Si stralucirea taioasa, lipicioasa a lamei.

- O sa-nfig asta-n tine. Asa cum i-am facut si ei. Paralizat din nou. Ochii ii erau salbatici, atatati de Zeus facut in casa, drogul minunat care facea zei din oameni, cu toata puterea si nebunia care veneau impreuna cu iluzia nemuririi.

Cutitul, cu lama rosie de sange, taie aerul, suiera.

Iar ea il puse la pamant.

Izbitura trecu prin sistemul lui nervos. Creierul ii muri primul, asa ca trupul i se convulsiona si tremura in timp ce ochii ii deveneau sticlosi. Inabusindu-si nevoia de a tipa, ea lovi cutitul cu piciorul, aruncandu-l din mana care inca mai tresarea, si privi spre copil.

Ochii mari, de papusa, priveau spre ea si ii spuneau, din nou, ca ajunsese prea tarziu.

Fortandu-si corpul sa se relaxeze, nu-si lasa in minte decat raportul pe



care il facuse.

Sectiunea RV era completata. Semnele ei vitale fura verificate din nou inainte de a fi introdusa in ultima faza a testarii. Discutia directa cu psihiatrul.

Eve nu avea nimic impotriva doctoritei Mira. Femeia era dedicata meseriei ei. In practica privata ar fi putut castiga de trei ori salariul pe care il primea de la Departamentul de Politie si Securitate.

Avea o voce calma, cu un vag accent de clasa superioara din New England. Ochii de un albastru-deschis erau buni si ageri. La saizeci de ani, se simtea confortabila cu varsta mijlocie, dar era departe de a fi o matroana.

Parul ei avea culoarea calda a mierii si il purta strans la spate intr-un coc ordonat, dar complicat. Purta un costum in tonuri de roz, care se potriveaua cu discretul cerc din aur purtat pe rever.

Nu, Eve nu avea nimic personal impotriva ei. Doar ca-i ura pe psihiatri.

- Locotenent Dallas. Mira se ridica dintr-un fotoliu con, moale, de culoare albastra, atunci cand intra Eve.

Nu exista un birou si niciun computer la vedere. Una dintre smecherii, Eve stia, era sa-i faca pe subiecti sa se relaxeze si sa uite ca se aflau sub o observatie intensa.

- Doctore. Eve se aseza pe fotoliul indicat de Mira.

- Tocmai ma pregateam sa beau un ceai. Vrei si tu?

- Sigur.

Mira se duse gratioasa catre server, comanda doua ceaiuri, apoi aduse cestile.

- E pacat ca ti-a fost amanata testarea, locotenente. Zambind, se aseza si sorbi din ceai. Procesul este mult mai concluziv si, cu siguranta, mult mai benefic cand este desfasurat in primele douazeci si patru de ore.

- Nu am avut ce face.

- Asa mi s-a spus si mie. Rezultatele preliminare sunt satisfacatoare.

- Bine.

- Continui sa refuzi hipnoza?

- E optionala. Uri tonul defensiv din vocea ei.

- Da, este. Mira puse picior peste picior. Ai trecut printr-o experienta dificila, locotenente. Exista semne de oboseala fizica si emotionala.

- Lucrez la un alt caz, unul foarte dificil. Imi ia cea mai parte din timp.

- Da, am primit informatia asta. Iei produsele standard de somn?

Eve isi gusta ceaiul. Era, asa cum banuise, cu miros si gust de flori.

- Nu. Am mai vorbit despre asta. Pastilele de somn sunt optionale, asa ca optez sa nu le iau.

- Pentru ca iti

limiteaza controlul.

Eve ii intalni

privirea.

- Asa este. Nu-mi place sa fiu adormita si nu-mi place sa ma aflu aici. Nu-mi place sa mi se violeze creierul.

- Consideri Testarea ca pe o forma de viol?

Nu exista politist cu o farama de creier care sa nu creada asta.

- Nu am de ales, nu-i asa? Mira isi retinu un oftat.

- Terminarea unui subiect, indiferent de circumstante, este o experienta traumatica pentru un ofiter de politie. Daca trauma afecteaza emotiile,

reactiile, atitudinea si performanta ofiterului au de suferit. Daca folosirea fortei a fost cauzata de un defect fizic, acel defect trebuie localizat si reparat.

- Cunosc punctul de vedere al companiei, doctore. Cooperez in intregime. Dar asta nu inseamna ca trebuie sa-mi placa.

- Nu, nu trebuie. Mira balansa ceasca pe genunchi. Locotenente, asta este a doua ta eliminare a unui om. Desi nu este un numar neobisnuit pentru un ofiter cu vechimea ta, sunt multi altii care nu au trebuit sa ia aceasta decizie. As vrea sa stiu ce simti in legatura cu alegerea pe care ai facut-o si cu rezultatele ei.

As fi vrut sa fi fost mai rapida, gandi Eve. As fi vrut ca fetita aceea sa se joace cu papsule in acest moment, in loc sa fie incinerata.

- Din moment ce singurele alternative erau sa-l las sa ma taie in bucati sau sa-l opresc, sunt multumita cu decizia mea. Avertizarea mea a fost facuta, dar ignorata. Paralizarea individului a fost ineficienta. Dovada ca ar fi ucis intr-adevar, zacea pe podea intre noi, intr-o balta de sange.

- Te-a deranjat moartea copilului?

- Cred ca oricine s-ar fi simtit deranjat de moartea unui copil Si cu atat mai mult de felul ala de crima vicioasa facuta asupra unuia fara aparare.

- Si vezi o paralela intre copil si tine? intreba Mira incet Vazu cum Eve se retrage in sine si se inchide. Locotenente amandoua stim ca sunt la curent cu mediul din care vii. Ai fost abuzata fizic, sexual si emotional. Ai fost abandonata cand aveai opt ani.

- Asta n-are nimic de-a face cu...

- Eu cred ca are foarte mult de-a face cu stare ta mentala si emotionala, o intrerupse Mira. Timp de doi ani, de la varsta de opt pana la zece ani, ai trait intr-o casa comunitara, in timp ce ti se cautau parintii. Nu ai nicio amintire despre primii tai opt ani de viata, de nume, de circumstante sau de locul nasterii.



Indiferent cat de blanzi erau, ochii Mirei priveau atenti, cercetatori.

- Ti s-a pus numele de Eve Dallas si ai fost plasata in grija unor parinti vitregi. Nu ai avut niciun fel de control asupra acestor lucruri. Erai un copil abuzat, dependent de un sistem, care, in multe privinte, nu ti-a raspuns asteptarilor.

Eve avu nevoie de fiecare strop de vointa ca sa-si poata mentine vocea si privirea egale.

- Asa cum eu, ca parte a sistemului, nu am reusit sa protejez un copil. Vrei sa stii cam ce simt in privinta asta, dr. Mira?

Sfasiata. Bolnava. Trista.

- Simt ca am facut tot ce as fi putut face. Am trecut prin RV-ul tau si am facut-o din nou. Pentru ca nu putea fi schimbat. Daca as fi putut, as fi salvat copilul. Daca as fi putut aresta subiectul, as fi facut-o.

- Dar lucrurile astea nu erau sub controlul tau.

Catea insidioasa, gandi Eve.

- Eliminarea era sub controlul meu. Dupa ce am incercat toate optiunile standard, mi-am exercitat controlul. Ai citit raportul. A fost o eliminare curata, justificata.

Mira ramase tacuta un moment. Stia ca abilitatea ei nu reusise decat sa zgarie putin zidul de aparare ridicat de

Eve.

- Foarte bine, locotenente. Iti poti continua activitatea fara restrictii. Mira ridica o mana inainte ca Eve sa se poata ridica. Neoficial.

- E ceva?

Mira zambi doar.

- Este adevarat ca adesea mintea se protejeaza singura. Tu refuzi sa-ti recunosti primii opt ani de viata. Dar anii astia fac parte din tine. Ti-i pot aduce inapoi atunci cand esti pregatita. Si, Eve, adauga ea cu vocea aceea calma, te pot ajuta sa te impacii cu ei.

- M-am facut singura ceea ce sunt, si pot trai asa. Poate ca nu vreau sa risc sa traiesc si cu restul. Se ridica si merse

spre usa. Cand se rasuci, Mira statea la fel ca inainte, picior peste picior, tinand cu o mana ceasca mica si frumoasa. Aroma de flori ramasese in aer.

- Un caz ipotetic, incepu Eve si astepta ca Mira sa incuviinteze. O femeie, cu multe avantaje sociale si financiare, alege sa devina curva. Cand Mira ridica o spranceana, Eve injura nerabdatoare. Nu trebuie sa infrumusetam terminologia, doctore.

- A ales sa-si castige existenta din sex. Si-a propus sa dea peste nas familiei ei bine situate, inclusiv bunicului ei, un ultraconservator. De ce?

- Este dificil sa aduc un singur motiv specific dintr-o informatie atat de

generală și schematică. Cel mai evident ar fi acela că subiectul își găsește valoarea proprie doar în abilitățile sexuale. Fie că îi placea, fie detesta actul în sine.

Intrigată, Eve se îndepărta de usa.

- Dacă îl detesta, de ce a devenit profesionistă?

- Ca să pedepsească.

- Pe ea însăși?

- Cu siguranță, ca și pe cei apropiați.

Ca să pedepsească, gândi Eve. Jurnalul. Santaj.

- Un bărbat ucide, continua ea. Cu răutate, brutal. Omorul este legat de sex și este executat într-un mod unic și

distinctiv. Il inregistreaza, pacaleste un sistem de securitate sofisticat. O inregistrare a crimei este trimisa ofiterului care ancheteaza crima. Un mesaj este lasat la locul crimei, un mesaj laudaros. Ce este acest barbat?

- Nu-mi dai prea multe amanunte, se planse Mira, dar Eve vazu ca ii trezise interesul. Inveniv, incepu ea. Un planificator, un voyeur. Plin de incredere, poate chiar arogant. Ai spus distinctiv, asa ca doreste sa-si lase marca, si vrea sa-si etaleze talentele, inteligenta. Folosindu-te de abilitatile tale de observatie si deductie, locotenente, crezi ca l-a bucurat actul crimei?

- Da. Cred ca l-a savurat. Mira dadu din cap.

- Atunci, cu siguranta ca se va bucura din nou de el.

- A facut-o deja. Doua crime, abia la o saptamana distanta intre ele. Nu va astepta mult pentru urmatoarea, nu-i asa?

- Fara indoiala. Mira sorbi din ceai ca si cum ar fi discutat despre ultima moda de primavara. Cele doua crime sunt legate intre ele si prin altceva decat autorul lor si metoda?

- Sex, zise Eve scurt.

- Ah. Mira isi lasa capul pe o parte. Cu toata tehnologia pe care o avem, cu extraordinarele progrese pe care le-am

facut in genetica, tot nu putem controla virtutile si defectele omenesti. Poate ca suntem prea umani ca sa permitem amestecul. Pasiunile sunt necesare spiritului uman. Am invatat asta la inceputul acestui secol, cand ingineria genetica aproape ca ne-a scapat de sub control. E pacat ca unele pasiuni deformeaza. Sex si violenta. Pentru unii inca reprezinta o combinatie naturala.

Se ridica apoi ca sa ia cestile si sa le aseze langa server.

- M-ar interesa sa stiu mai multe despre acest barbat, locotenente. Daca si cand decizi ca doresti un profil psihologic, sper sa vii la mine.

-



E

Cod

Cinci.

Mira

privi

inapoi.

- Inteleg.

- Daca nu ii dam de cap inainte sa loveasca din nou, probabil, voi putea sa il fac.

- O sa-mi fac timp.

- Multumesc.

- Eve, chiar si femeile puternice au punctele lor slabe. Nu te teme de ele.

Eve ii sustinu privirea Mirei un moment.

- Trebuie sa ma intorc la treaba.

\* \* \*

Testarea o lasase slabita. Eve compensa devenind ursuza si critica cu informatorul ei si aproape ca pierdu un indiciu despre un caz legat de contrabanda de droguri. Starea ei era

departe de a fi vesela atunci cand se intoarse la Sediul Central. Nu avea niciun mesaj de la Feeney.

Ceilalti din departament stiau exact unde isi petrecuse ea ziua si facura tot ce putura ca sa nu ii stea in drum. Drept pentru care lucra netulburata de cineva si enervata timp de o ora.

Ca un ultim efort, incerca sa il sune pe Roarke. Nu fu nici surprinsa si nici prea dezamagita afluand ca nu este disponibil. Ii lasa un mesaj pe e-mail, cerandu-i o programare, apoi se deloga.

Intentiona sa-si inece amarul cu o bautura ieftina si o muzica mediocra la spectacolul lui Mavis de la Veverita Albastra.

Era o taverna, ceea ce insemna o treapta alunecoasa mai sus de spelunca. Lumina era slaba, clientela nervoasa, iar serviciul prost. Era exact ceea ce cauta Eve.

Muzica o lovi ca un val atunci cand intra. Mavis reusea sa-si ridice vocea frumoasa si subtire, deasupra formatiei, care era formata dintr-un pustan plin de tatuaje care opera un master-melody.

Eve refuza oferta unui tip imbracat intr-o jacheta cu gluga, de a-i cumpara ceva de baut intr-unui dintre separeurile pentru fumatori. Isi facu loc catre o masa, comanda un screamer si se facu comoda ca s-o priveasca pe Mavis.

Nu canta rau, decise Eve. Nici prea bine, dar clientii nu erau mofturosi. Mavis purta vopsea in seara asta, corpul ei micut cu sani mari era ca o panza cu stropi si dungi portocalii si violet, cu pete de smarald imprastiate strategic. Bratari si lanturi zornaiau in timp ce ea se agita pe scena mica, ridicata. O treapta mai jos, o masa de oameni se bataia in semn de simpatie cu Mavis.

Eve privi cum un pachet mic, sigilat, trecea din mana in mana pe marginea ringului de dans. Droguri, desigur. Incercasera un razboi contra lor, le legalizasera, le ignorasera, le regularizasera. Nimic nu mergea.

Nu se putea convinge sa se ridice si

sa faca o arestare, asa ca ridica mana si ii facu semn lui Mavis.

Partea vocala a cantecului se incheie, asa cum era. Mavis sari de pe scena, se strecura prin multime si isi aseza o pulpa pictata pe marginea mesei lui Eve.

- Hei, straino.

- Arati bine, Mavis. Cine-i artistul?

- Oh, un tip pe care il stiu. Se muta, batu cu o unghie lunga de doi centimetri peste fesa stanga. Caruso. Vezi, s-a semnat. M-a pictat gratis, ca sa-i fac numele cunoscut. Ochii ei se rotunjira cand chelnerita puse pe masa un pahar inalt, subtire, plin cu un lichid albastru, spumos. Un screamer? Nu vrei mai bine

sa caut un ciocan si sa te las  
inconstienta?

- Am avut o zi de cacat, zise Eve  
printre dinti si lua prima inghititura care  
o soca. Iisuse, bautura asta nu devine  
niciodata mai buna.

Ingrijorata, Mavis se apleca mai  
aproape.

- Pot s-o sterg de aici pentru un  
timp.

- Nu, sunt OK. Eve isi risca viata si  
mai lua o inghititura. Voiam doar sa-ti  
vad numarul, sa ma relaxez putin.  
Mavis, nu folosesti droguri, nu-i asa?

- Hei, revino-ti. Mai mult  
ingrijorata decat insultata, Mavis o  
zgaltai pe Eve de umar. Stii ca sunt

curata. Se vand niste cacaturi pe aici, dar la scara mica. Niste pastile de fericire, calmante, cativa plasturi de stare spirituala. Se indrepta de spate. Daca vrei sa faci o arestare, macar fa-o cand sunt eu libera.

- Scuza-ma. Enervata pe sine, Eve isi freca fata cu palmele. Nu sunt buna pentru consumul uman in momentul asta. Du-te inapoi si canta. Imi place sa te aud.



- Sigur. Dar daca vrei companie cand te cari, da-mi un semn. Pot sa aranjez.

- Multumesc. Eve se sprijini de spatar, inchise ochii. O surprinse cand muzica deveni lenta, chiar melancolica. Daca nu priveai in jur, nu era prea rau.

Pentru douazeci de credite, se putea conecta la ochelari de imbunatatit dispozitia, sa se regleze cu lumini si forme care se potriveau cu muzica. Pentru moment, prefera intunericul din spatele ochilor ei.

- Asta nu prea pare a fi barlogul tau ca loc al ticalosiei, locotenente.

Eve deschise ochii si il vazu pe

Roarke.

- De fiecare data cand intorc spatele.

Statea in fata ei. Masa era destul de mica pentru ca genunchii lor sa se atinga. Modul lui de a compensa lipsa de spatiu, era sa-si varez pulpele pe langa ale ei.

- Tu m-ai sunat, tii minte, si mi-ai lasat adresa cand te-ai delogat.

- Voiam o programare, nu un partener de bautura.

El privi bautura de pe masa si se apleca sa o miroasa.

- N-o sa iei una cu otrava din asta.

- Taverna asta nu serveste vinuri fine si scotch vechi.

El isi puse mana peste a ei doar pentru simplul motiv de a o vedea cum se incrunta si isi retrage mana.

- Ce-ar fi sa mergem intr-un loc unde servesc asa ceva?

- Sunt intr-o dispozitie foarte proasta, Roarke. Fa-mi o programare, pentru cand doresti tu, pe urma cara-te.

- O programare pentru ce? Cantareata ii atrase atentia. El ridica o spranceana privind-o cum isi da ochii peste cap si gesticuleaza.

- Daca nu cumva are vreun fel de criza, cred ca dizeuza iti face semne.

Resemnata, Eve privi spre scena si clatina din cap.

- E prietena mea. Clatina din cap si

mai puternic atunci când Mavis ranji și își ridică ambele degete mari în sus. Crede că a dat norocul peste mine.

- Așa și este. Roarke lua paharul și îl așeza pe masă de alături, unde maini lacome începuseră să se bata pentru el. Tocmai ti-am salvat viața.

- Fir-ar sa fie...

- Daca vrei sa te imbeti, Eve, macar fa-o cu ceva care-ti va lasa cea mai mare parte a mucoasei stomacale intreaga. Scana meniul si se cutremura. Ceea ce inseamna ca nimic nu poate fi cumparat aici. O lua de mana in timp ce se ridica. Hai sa mergem.

- Ma simt bine unde sunt.

Plin de rabdare, el se apleca pana ce fata ii ajunse aproape de a ei.

- Speri sa te imbeti destul de mult, incat sa poti lovi pe cineva fara sa-ti faci griji de consecinte. Cu mine, nu trebuie sa te imbeti, nu trebuie sa-ti faci griji. Poti sa lovesti cat vrei.

- De ce?

- Pentru ca ai o tristete in ochi. Si ma atinge. In timp ce ea se lupta cu surpriza acelei declaratii, el o ridica in picioare si o trase catre usa.

- Ma duc acasa, decise ea.

- Nu, nu te duci.

- Asculta, amice...

Atat reusi sa spuna inainte sa fie impinsa cu spatele la perete, iar gura lui sa o striveasca pe a ei. Nu se lupta. I se taiase respiratia din cauza surprizei si a maniei gestului, si de socul dorintei care o lovi ca un pumn.

Se intamplase prea repede, doar cateva secunde, inainte ca gura ei sa fie din nou libera.

- Opreste-te, ceru ea, si uri faptul ca vocea ii era doar o soapta tremuranda.

- Indiferent de ce crezi, incepu el, luptandu-se sa-si recapete calmul, exista momente cand ai nevoie de cineva. In momentul asta sunt eu. Scanteind de nerabdare, o lua de mana si o trase afara.

- Unde ti-e masina?

Ea facu semn cu mana in josul blocului si il lasa sa o impinga spre trotuar.

- Nu stiu care-i problema ta.

- Se pare ca tu esti. Ai idee cum aratai? intreba el in timp ce deschidea portiera masinii. Stand in locul ala cu ochii inchisi si incearcinati? Gandindu-

se la imaginea asta, se simti din nou manios. O impinse pe locul pasagerului si inconjura masina ca sa ajunga la locul soferului.

- Care ti-e nenorocitul de cod?

Fascinata de temperamentul lui biciuitor, se misca sa-l introduca ea insasi. Cu incuietoarea deschisa, el apasa starterul si se indeparta de trotuar.

- Incercam sa ma relaxez, zise Eve cu grija.

- Nu stii cum s-o faci, ii raspunse el. Ai strans multe neazuri in tine, dar nu stii cum sa scapi de ele. Mergi pe o linie foarte dreapta, Eve, dar este una a dracului de subtire.



- Asta am invatat sa fac.

- Nu ai idee cu ce te confrunti de data asta. Degetele ei se stransera in pumn.

- Iar tu stii.

El ramase tacut un moment, stapanindu-si propriile emotii.

- Vorbim mai tarziu despre asta.

- As vrea mai bine acum. Astazi, am fost s-o vad pe Elizabeth Barrister.

- Stiu. Mai calm, se adapta la miscarile neregulate ale masinii ei. Ti-e frig. Deschide radiatorul.

- E stricat. De ce nu mi-ai spus ca ea te-a rugat sa te intalnesti cu Sharon, sa vorbești cu ea?

- Pentru ca Beth m-a rugat sa tin

secret.

- Care-i relatia ta cu Elizabeth Barrister?

- Suntem prieteni. Roarke ii arunca o privire. Am cativa prieteni. Ea si Richard se numara printre ei.

- Si senatorul?

- Ii urasc tupeul nenorocit, pompos si ipocrit, zise Roarke calm. Daca primeste din partea partidului sau nominalizarea pentru presedintie, pun tot ce am in campania oponentului lui. Chiar de-ar fi si diavolul in persoana.

- Ar trebui sa inveti sa spui ce gandesti, Roarke, zise ea cu o umbra de zambet. Stiai ca Sharon tine un jurnal?

- E o presupunere normala. Era o

femeie de afaceri.

- Nu vorbesc de cel oficial, de afaceri. Un jurnal intim. Secrete, Roarke. Santaj.

El nu spuse nimic in timp ce se gandea la asta.

- Mai sa fie. Ai gasit motivul.

- Asta ramane de vazut.

El rase pe jumătate și opri în fața portilor proprietății sale.

- Chiar crezi că aș putea fi victima unui santaj, Eve? Că o femeie pierdută, de plans, că Sharon, ar fi putut să descopere despre mine informații pe care tu nu reușești să le descoperi, și le-ai folosit împotriva mea?

- Nu. Asta era ceva simplu. Puse o mana pe bratul lui. Nu intru cu tine. Asta nu era simplu.

- Daca te-as fi adus aici pentru sex, am face sex. Amandoi stim asta. Ai vrut sa ma vezi. Vrei sa tragi cu o arma precum cea folosita la uciderea lui Sharon si a celeilalte, nu-i asa?

Ea expira scurt.

- Da.

- Asta-i sansa ta.

Portile se deschisera. El intra cu masina.

## Capitolul 10

Acelasi valet cu fata ca de piatra statea de garda la usa. Lua haina lui Eve

cu acelasi usor dispret.

- Trimite, te rog niste cafea in camera de trageri, comanda Roarke in timp ce o conducea pe Eve in susul scarilor.

O tinea din nou de mana, dar Eve decisese ca era mai putin un gest sentimental si mai mult unul ca sa se asigure ca nu avea sa dea inapoi. Ar fi putut sa-i spuna ca era mult prea intrigata ca sa plece, dar gasi ca ii facea placere sa vada unda de enervare de sub aparenta lui calma.

Cand ajunsera la etajul trei, el trecu repede prin colectie, alegand armele fara sa ezite. Manevra antichitatile cu competenta expertului si, gandii ea, a

obisnuitei de a le folosi.

Nu era un barbat care cumpara doar ca sa le aiba, ci unul care isi folosea posesiile. Se intreba daca el stia ca acest lucru era impotriva lui. Sau daca ii pasa.

Dupa ce puse armele alese intr-o cutie din piele, se duse spre unul dintre pereti.

Atat consola de securitate, cat si usa erau atat de ingenios ascunse intr-o pictura reprezentand o padure, incat ea nu le-ar fi gasit niciodata. Pictura in trompe l'oeil aluneca intr-o parte descoperind un lift.

- Liftul asta se deschide doar la un numar select de camere, explica el in

timp ce Eve pasea cu el in lift. Foarte rar aduc oaspeti in sala de trageri.

- De ce?

- Colectia mea si folosirea ei sunt rezervate celor care le pot aprecia.

- Cat de mult cumperi de pe piata neagra?

- Intotdeauna politista. Ii arunca un zambet ironic. Cumpar numai din surse legale, natural. Ochii lui se indreptara spre geanta de pe umarul ei. Atata timp cat ai reportofonul pornit.

Ea nu se putu abtine si ii intoarse zambetul. Sigur ca avea reportofonul deschis. Si, bineinteles, ca el stia. Era o masura a interesului ei ca deschise geanta, scoase reportofonul si il inchise

manual.

- Si rezerva? zise el delicat.

- Esti prea istet pentru binele tau.

Dorind sa isi asume riscul, vari o mana in buzunar. Reportofonul de rezerva era subtire ca o foaie de hartie. Isi folosi o unghie ca sa-l dezactiveze. Dar al tau? Privi in jurul liftului in timp ce usile se deschideau. Probabil, ai camere video si audio in fiecare colt.

- Desigur. O lua din nou de mana si o trase afara din lift.

Incaperea avea tavanul inalt si era deosebit de spartana mobilata, avand in vedere dragostea lui Roarke pentru confort. Luminile se aprinsesera in momentul cand pasira in



incapere, luminand peretii simpli, de culoarea nisipului, scaune simple, cu spatar inalt, si mese, pe una dintre ele aflandu-se deja pregatite o cafetiera din argint si cesti din portelan.

Ignorandu-le, Eve se indrepta spre o consola lunga, de un negru lucios.

- Ce face chestia asta?

- Cateva lucruri. Roarke aseza cutia pe care o adusese pe o portiune plata si isi apasa palma pe ecranul de identificare. O lumina verde, discreta, aparu sub palma lui in timp ce amprenta ii era citita si acceptata, apoi luminile si cadranele ramasera aprinse.

- Tin aici niste munitie. Apasa cateva butoane. Un dulap la baza

consolei se deschise. O sa ai nevoie de astea. Dintr-un al sertar scoase casti pentru urechi si ochelari de protectie.

- Asta ce este, un hobby? intreba Eve in timp ce isi potrivea ochelarii. Lentilele mici si transparente ii inconjurara ochii, iar dopurile i se potrivira perfect in urechi.

- Da. Un fel de hobby.

Vocea lui se auzi ca un ecou slab prin dopurile de protectie, conectandule, eliminand restul zgomotelor. El alesese un pistol de calibrul 38 si il incarca.

- Asta era arma standard a politiei pe la mijlocul secolului douazeci. Catre al doilea mileniu, erau preferate cele de

9 milimetri.

- RS 50-urile au fost armele oficiale in timpul Revoltei Urbane si pana in cea de a treia decada a secolului douazeci si unu.

Placut surprins, el ridica o spranceana.

- Ti-ai facut temele.

- Sigur ca da. Privi spre arma din mana lui. Inauntrul mintii unui ucigas.

- Asta inseamna ca esti constienta ca laserul de mana, pe care il porti la sold, nu a devenit popular decat in urma cu aproximativ douazeci si cinci de ani.

Ea privi usor incrunzata cum el inchise cilindrul.

- Laserul NS, cu modificari, a

devenit arma standard a politiei din 2023. N-am observat niciun laser in colectia ta.

Ochii lui ii intalnira pe ai ei, si erau amuzati.

- Doar jucarii pentru politisti. Sunt ilegale, locotenente, chiar si pentru colectionari. Apasa pe un buton. Pe peretele indepartat luci o holograma, atat de reala parea, incat Eve clipi si se pregati, inainte de a-si da seama ce face.

- O imagine excelenta, sopti ea, studiind barbatul enorm, cu umeri ca de taur, care tine in mana o arma pe care nu o putu identifica.

- Este imaginea unui bandit tipic secolului douazeci. Arma din mana lui

este un AK-47.

- Da. Ea isi fixa privirea pe arma. Era mult mai dramatic decat pozele si filmele pe care le studiase. O arma foarte populara cu bandele urbane si dealerii de droguri ai epocii.

- O arma de asalt, sopti Roarke. Facuta sa omoare. Din momentul cand activez, daca el loveste tinta, vei simti o impunsatura usoara. Soc electric de nivel scazut, nu mult mai dramatica insulta a unui glonte. Vrei sa incerci?

- Tu primul.

- Bine. Roarke activa. Holograma se intinse in fata, pozitionand arma. Efectul sonor aparut imediat.

Tunetul provocat de zgomot o facu

pe Eve sa sara un pas inapoi. Obscenitati, sunetele strazii, explozia rapida si terifianta a armelor.

Ea urmari, cu gura cascata, in timp ce imaginea improsca ceea ce pare a fi sange adevarat. Pieptul masiv paru ca explodeaza, in timp ce barbatul zbura in spate. Arma ii cazu din mana. Apoi disparura amandoi.

- Iisuse!

Putin surprins ca se laudase, ca un copil la jocuri mecanice, Roarke lasa arma in jos.

- Daca imaginea nu este realista, nu poti intelege ce poate face o asemenea arma asupra carnii si a oaselor.

- Presupun ca nu, zise ea si inghiti in

sec. Te-a lovit?

- De data asta nu. Sigur ca atunci cand ai un singur adversar, ii poti anticipa miscarile si nu e prea dificil sa castigi.

Roarke mai apasa niste butoane, iar omul inarmat aparu din nou, intreg si gata de lupta. Roarke isi relua pozitia automat si cu usurinta, gandi Eve, ca un politist veteran. Sau, ca sa imprumute un cuvant de-al lui, ca un bandit.

Brusc, imaginea se largi si, in timp ce Roarke tragea, alte holograme aparura intr-o succesiune rapida. Un barbat cu un fel de arma ciudata, o femeie care ranjea si tinea o arma cu teava lunga, un Magnum 44, recunoscu

Eve - un copil speriat care ducea o minge.

Aparura si trasera, injurara, tipara, sangerara. Cand totul se termina, copilul zacea pe pamant, plangand, de unul singur.

- O alegere aleatorie ca asta, este mai dificila, ii spuse Roarke. Mi-a atins umarul.

- Ce? Eve clipi si isi indrepta din nou privirea spre el. Umarul tau!

El ii zambi.

- Nu-ti face griji, draga mea. E doar o rana superficiala. Inima ii batea in urechi ca un tunet, chiar daca isi spunea ca reactia ei era ridicola.

- A dracului jucarie, Roarke. Jocuri



si distractie. Joci des?

- Din cand in cand. Esti gata sa incerci?

Daca se putea descurca intr-o sesiune cu RV-ul, Eve decise ca se putea descurca si cu asta.

- Da, pune un model aleatoriu.

- Asta admir la tine, locotenente. Roarke alese munitia si incarca. Sari direct in actiune. Sa incercam intai o runda pe uscat.

Aduse o tinta simpla, cercuri si punct in mijloc. Se duse in spatele ei, ii puse arma de 38 in maini si i le acoperi cu ale lui. Isi lipi obrazul de al ei.

- Trebuie sa vezi tinta, pentru ca arma asta nu simte caldura si miscarea

cum face arma ta. Ii aranja bratele pana cand fu satisfacut. Cand esti gata sa tragi, apesi tragaciul, nu il strangi. O sa sara putin. Nu e la fel de bland sau de silentios ca laserul tau.

- Am inteles asta, zise ea printre dinti. Era o prostie ca se simtea sensibil la atingerea mainilor lui, la apasarea corpului lui, la mirosul lui. Ma sufoci.

El isi intoarse capul cat sa-i atinga usor lobul urechii cu buzele. Nu avea gauri pentru cercei, lobul arata inocent si dulce ca al unui copil.

- Stiu. Trebuie sa te proptesti mai mult pe picioare decat esti obisnuita. Reactia va fi sa tresari. N-o face.

- Nu tresar. Ca s-o dovedeasca, apasa pe tragaci. Bratele ii sarira, enervand-o. Trase din nou, apoi a treia oara, nimerind la un centimetru de mijlocul tinteii.

- Hristoase, chiar se simte, nu-i asa? Ea isi misca umerii, fascinata de felul cum cantau in raspuns arma din mainile ei.

- Face intregul proces mult mai personal. Ai ochi buni. Era impresionat, dar tonul lui era moale. Desigur, una e sa tragi intr-un cerc si alta sa tragi intr-un corp omenesc. Chiar si intr-o reproductie.

O provocare? observa ea. Ei bine, era pregatita.

- Cate gloante mai sunt in arma asta?

- O incarcam din nou. Programa o serie. Curiozitatea si, trebuia sa admita, egoul il facura sa aleaga una grea. Gata?

Ea ii arunca o privire si isi ajusta pozitia.

- Da.

Prima imagine era a unei femei in varsta care tinea o sacosa cu ambele maini. Eve aproape ca o impusca in cap inainte ca degetul sa-i inghete. O miscare discreta in stanga si impusca un talhar inainte ca el sa o poata lovi pe batrana cu teava de fier. O usturatura usoara in soldul stang o facu sa se miste din nou si impusca un barbat chel care avea o arma ca a ei.

Dupa aceea, incepura sa apara repede si durii.

Roarke o urmarea fascinat. Nu, nu tresarea, gandi el. Privirea ei ramanea egala si rece. Ochi de politist. Stia ca nivelul adrenalinei crescuse in ea, ca pulsul izbea cu putere. Miscarile ei erau rapide, dar fluente si studiate ca un balet. Barbia ei era incremenita, mainile sigure.

Iar el o dorea, realiza in timp ce stomacul ii flutura. O dorea cu disperare.

- M-a lovit de doua ori, zise ea aproape fara sa se auda. Deschise singura magazia, reincarca asa cum il vazuse pe Roarke ca face. O data in sold

si o data in abdomen. Asta inseamna ca sunt moarta sau intr-o situatie disperata. Mai pune una.

El se conforma, apoi isi vari mainile in buzunare si o privi cum munceste.

Cand termina, ceru sa incerce modelul elvetian. Gasi ca prefera greutatea si felul cum se comporta aceasta arma. Un avantaj categoric fata de revolver, gandi ea. Mai rapid, raspunde mai bine, putere de foc mai buna, iar reincarcarea dura doar cateva secunde.

Niciuna dintre arme nu se potrivea la fel de confortabil in mana ei, asa cum se potrivea laserul, totusi le gasea pe

amandoua primitive si oribil de eficiente.

Iar ranile pe care le provocau, carnea smulsa, sangele care galgaia, transforma moartea intr-un lucru inspaimantator.

- Ai fost lovita? intreba Roarke.

Desi imaginile disparusera, ea privea peretele si imaginile care se derulau in mintea ei.

- Nu. Sunt nevatamata. Ce pot face armele astea unui corp, zise ea incet si puse arma jos. Sa trebuiasca sa folosesti asa ceva, sa trebuiasca sa le folosesti zi de zi si sa stii ca pot fi folosite impotriva ta. Cine ar putea face fata la asa ceva, se intreba ea, fara sa o ia putin

razna?

- Tu ai putea. El isi scoase protectiile pentru ochi si urechi. Constiinta si simtul datoriei, nu trebuie sa fie egalate de nici un fel de slabiciune. Ai trecut prin Testare. Te-a costat, dar ai trecut prin ea.

Cu grija, ea isi puse protectiile langa ea.

- De unde stii?

- De unde stiu ca ai fost astazi la Testare? Am relatii. Cum de stiu ca te-a costat? Ii prinse barbia cu palma. Pot sa vad, zise el incet. Inima ta se razboieste cu capul tau. Nu cred ca realizezi ca asta te face atat de buna in meseria asta, atat de fascinanta pentru mine.



- Nu incerc sa te impresionez. Incerc sa-l gasesc pe barbatul care a folosit armele astea cu care tocmai am tras, nu in aparare, ci din placere. Il privi drept in ochi. Nu esti tu acela.

- Nu, nu sunt eu.

- Dar tu stii ceva.

El ii mangaie gropita din barbie, apoi isi lasa mana jos.

- Nu sunt deloc sigur ca stiu. Se duse catre masa si turna cafea. Arme din secolul douazeci, crime din secolul douazeci, cu motive din secolul douazeci? Ii arunca o privire. Asta e ce vad eu.

- E o deductie destul de simpla.

- Dar spune-mi, locotenente, poti

juca jocuri deductive in istorie sau esti prea ferm fixata in ziua de azi?

Se intrebese si ea acelasi lucru si invata.

- Sunt flexibila.

- Nu, dar esti desteapta. Cel care a omorat-o pe Sharon avea o cunoastere, poate chiar o afectiune, o obsesie pentru trecut. Ridica din sprancene ironic. Am cunostinte despre anumite parti din trecut si, fara indoiala, o afectiune pentru ele. Obsesie? Ridica nepasator din umeri. Va trebui sa judeci asta tu singura.

- La asta lucrez.

- Sunt sigur ca asa faci. Hai sa scoatem o pagina din demodata gandire

deductiva, fara computere, fara analize tehnice. Intai studiaza-ti victima. Tu crezi ca Sharon era santajista. Si asta se potriveste. Era o femeie manioasa, sfidatoare, care avea nevoie de putere. Si voia sa fie iubita.

- Ti-ai dat seama de toate astea dupa ce ai vazut-o de doua ori?

- Da. Ii oferi cafeaua. Si din discutiile avute cu oamenii care au cunoscut-o. Prietenii si asociatii o gaseau o femeie uimitoare, energica si totusi secretoasa. O femeie care renuntase la familie si totusi se gandea adesea la ea. O femeie careia ii placea sa traiasca, si totusi era adesea deprimata. Imi imaginez ca am lucrat

amandoi cam la aceleasi lucruri.

Se simti iritata.

- Nu stiam ca lucrezi la aceleasi lucruri, Roarke, intr-o ancheta a politiei.

- Beth si Richard sunt prietenii mei. Eu imi iau in serios prieteniiile. Sunt indurerati, Eve. Si nu-mi place sa stiu ca Beth se invinovateste.

Ea isi aminti de privirea vanata si de nervii zdruncinati.

Ofta.

- In ordine, pot accepta asta. Cu cine ai vorbit?

- Prieteni, cum ziceam, cunostinte, asociati de afaceri. El isi puse cafeaua alaturi, in timp ce Eve sorbea dintr-a ei si se plimba. Ciudat, nu-i asa, cum

gasesti pareri si perceptii diferite despre aceeasi femeie. Intreaba pe cineva, si vei auzi ca Sharon era loiala si generoasa. Intreaba pe un altul si afli ca era razbunatoare, calculata. Un altul, ca pe o dependenta de petreceri care nu reusea sa gaseasca destula excitare, in timp ce urmatorul iti spune ca ii placea sa isi petreaca serile singura, in liniste. O adevarata actrita, Sharon a noastra.

- Purta fete diferite pentru oameni diferiti. E ceva obisnuit.

- Care fata sau care rol, a ucis-o? Roarke scoase o tigara si o aprinse. Santaj. Ganditor, sufla fumul aromat. Ar fi fost buna la asta. Ii placea sa scormoneasca in vietile oamenilor si sa

dispenseze foarte mult farmec in timp ce o facea.

- Si ti-a dispensat si tie.

- Coplesitor. Zambetul acela nepasator aparut din nou. Nu eram pregatit sa schimb informatii pe teme de sex. Chiar daca nu ar fi fost fiica prietenilor mei si o profesionista, nu mi-ar fi placut in felul asta. Prefer un alt gen. Ochii lui se oprira asupra lui Eve, meditativi. Sau asa am crezut. Nu-mi dau seama inca de ce pe neasteptate, imi place genul intens, motivat, intepator. Ea mai turna cafea si il privi peste marginea cestii.

- Nu este prea flatant.

- Nici nu am vrut sa fie. Desi pentru

cineva care, probabil, are o coafeza cu vederea proasta si nu se foloseste de imbunatatirile standard, esti surprinzator de placuta ochiului.

- Nu am o coafeza si nici timp pentru imbunatatiri. Sau, decise ea, dorinta de a vorbi despre ele. Sa continuam deductiile. Daca Sharon DeBlass a fost omorata de una dintre victimele santajului ei, ce legatura are cu Lola Starr?

- O problema, nu-i asa? Roarke trase din tigara cu un aer contemplativ. Nu par sa aiba nimic in comun, in afara de profesie. E greu de crezut ca se cunosteau sau ca aveau aceleasi gusturi in privinta clientilor. Si totusi, exista

unul care, fie si pentru scurt timp, le-a cunoscut pe amandoua.

- Unul care le-a ales pe amandoua.

Roarke ridica o spranceana, dadu din cap.

- Tu ai spus-o mai bine.

- Ce-ai vrut sa spui cand ai zis ca nu stiu in ce ma bag? Ezitarea lui fu atat de scurta, atat de bine acoperita, abia daca se putea observa.

- Nu sunt sigur ca intelegi puterea pe care o are sau pe care o poate folosi DeBlass. Scandalul privind uciderea nepoatei lui ar putea sa-i foloseasca. Doreste sa fie presedinte si vrea sa dicteze alegerile morale ale tarii si ale celor de dincolo de ea.



- Vrei sa spui ca s-ar putea folosi din punctul de vedere politic de moartea lui Sharon? Cum?

Roarke stinse tigara.

- Ar putea sa-si infatiseze nepoata ca victima a societatii, iar sexul pentru profit, ca arma a crimei. Cum poate o societate care legifereaza prostitutia legala, controlul total al nasterilor, alterarea sexuala si asa mai departe, sa nu isi asume responsabilitatea pentru rezultate?

Eve aprecie cele spuse, dar clatina din cap.

- DeBlass doreste sa elimine si legea interzicerii armelor. Ea a fost impuscata cu o arma, care nu este cu adevarat disponibila conform legii curente.

- Ceea ce este si mai insidios. S-ar fi putut apara daca ar fi fost si ea inamata? Cand Eve vru sa-l contrazica, el clatina din cap. Nu conteaza care e raspunsul, ci doar intrebarea in sine. I-am uitat pe fondatorii nostri si principiile de baza ale planurilor lor pentru tara? Dreptul nostru de a purta arme. O femeie ucisa in propria ei casa,

in propriul ei pat, o victima a libertatii sexuale si a lipsei de aparare. Mult, da, mai mult, a declinului moral.

Se duse sa inchida consola.

- Oh, vei spune ca omorul cu arma era regula si nu exceptia, atunci cand cineva care dorea si avea bani putea cumpara una, dar va inabusi ideea asta. Partidul Conservator castiga teren, iar el este varful lui de lance.

O privi cum asimileaza spusele lui in timp ce el turna din nou cafea.

- Te-ai gandit ca s-ar putea ca el sa nu vrea ca ucigasul sa fie prins?

Surprinsa, isi ridica privirea.

- De ce sa nu vrea? Dincolo de partea personala, nu i-ar da asta si mai

multa munitie? „Aceasta este scursura imorala care a omorat-o pe biata mea nepoata dezorientata.”

- Asta-i un risc, nu-i asa? Poate ca ucigasul este un stalp al comunitatii sale, care a fost la fel de dezorientat. Dar, e nevoie categoric, de un tap ispasitor.

Astepta un moment, lasand-o sa se gandeasca.

- Cine crezi ca a facut tot posibilul ca tu sa ajungi la Testare in timp ce te afli in mijlocul unei anchete? Cine urmareste fiecare pas pe care il faci, monitorizeaza fiecare faza a anchetei tale? Cine sapa in trecutul tau, in viata ta personala, ca si in cea profesionala?

Cutremurata, puse ceasca jos.

- Suspectez ca DeBlass a facut presiuni in legatura cu Testarea. Nu are incredere in mine sau a considerat ca nu sunt suficient de competenta, incat sa conduc ancheta. Si ne-a urmarit pe mine si pe Feeney din East Washington. Expira lung. De unde stii ca face sapaturi despre mine, pentru ca le faci si tu?

Nu-l supara mania din ochii ei si nici acuzatia. Prefera asta in locul grijii pe care altcineva i-ar fi putut-o arata.

- Nu, pentru ca il urmaresc in timp ce el te urmareste pe tine, am decis ca e mult mai bine sa aflu lucruri despre tine

in timp, direct de la sursa, decat din rapoarte.

Se muta mai aproape de ea si isi trecu degetele peste parul ei ciuntit.

- Respect intimitatea oamenilor de care imi pasa. Si imi pasa de tine, Eve. Nu stiu de ce, exact, dar scoti ceva din mine.

Cand ea vru sa faca un pas inapoi, el isi inclesta degetele.

- Am obosit ca de fiecare data cand am un moment alaturi de tine, tu sa asezi crima intre noi.

- Exista o crima intre noi.

- Nu. Asta doar ne-a adus aici. E o problema? Nu poti iesi un timp din pielea locotenentului Dallas, macar cat

sa poti simti?

- Asta sunt eu.

- Atunci, pe asta o vreau. Ochii lui se intunecaseră de o dorință nerabdătoare. Frustrarea pe care o simtea era doar la adresa lui, ca era atât de pornit, încât în orice moment, ar fi putut cersi. Locotenentul Dallas nu s-ar teme de mine, chiar dacă Eve s-ar putea să o facă.

Cafeaua o tensionase. De-asta întregul ei corp tremura.

- Nu mi-e teama de tine, Roarke.

- Nu îți este? Se apropie mai mult, apucând-o cu degetele de reverele camășii. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai pași peste linie?

- Prea mult, somni ea. Nu, destul. Sexul nu se afla pe locul principal al listei mele de prioritati. Ma distrage.

Furia din privirea lui se transforma in ras.

- Asa si e. Cand e bine facut. Nu crezi ca a venit timpul sa ma lasi sa-ti arat?

Ea il prinse de brate, nesigura daca voia sa se apropie de el sau sa se indeparteze.

- E o greseala.

- Deci, va trebui s-o facem sa conteze, somni el inainte sa-i acopere gura cu a lui.



Se apropie de el.

Il cuprinse cu bratele, isi adanci degetele in parul lui. Corpul i se lovi de al lui, vibrand, in timp ce sarutul devenea mai dur, apoi aproape brutal. Gura lui era fierbinte, aproape vicioasa. Socul transmise flacari direct in miezul ei.

Deja mainile lui rapide, nerabdatoare, ii trageau camasa din jeansi cautandu-i pielea. Ca raspuns, ea trase de camasa lui, disperata sa treaca de matase, sa ajunga la carne.

El avu o viziune despre cum o tranteste la podea, intrand in ea cu putere, pana ce tipetele incepeau sa

semene cu tirul armelor, iar eliberarea lui erupand ca sangele. Ar fi fost rapid si arzator. Si gata.

Cu respiratia trepidandu-i in plamani, se trase inapoi. Fata ei era inrosita, buzele deja umflate. Ii rupsesse camasa la umar.

O camera plina de violenta, mirosul de arma care inca imputea aerul, si armele aflate inca la indemana.

- Nu aici. O trase cu greutate spre lift. Cand usile se deschisera, ii rupse de tot maneca sfasiata. O impinse catre peretele din spate in timp ce usile se inchideau, si se incurca in tocul armei.

- Scoate chestia asta nenorocita. Scoate-o.

Ea apasa butonul de eliberare si lasa tocul sa-i atarne de un brat.

- De ce ai atatea haine pe tine?

- N-o sa mai am data viitoare. Ii rupse bluza de tot si i-o dadu la o parte. Pe sub ea purta un combinezon subtire, aproape transparent, care ii arata sanii mici si tari cu sfarcurile intarite. Ii cuprinse in palme si privi cum i se incetoseaza ochii.

- Unde iti place sa fii atinsa?

- Te descurci bine. Trebui sa se sprijine cu mana de un perete lateral ca sa nu i se indoaie genunchii.

Cand usile se deschisera din nou, erau lipiti unul de altul. Iesira din lift in timp ce el ii saruta gatul. Lasa geanta sa-

i cada din mana.

Privi camera in treacat: ferestre largi, oglinzi, culori discrete. Simtea miros de flori si covorul moale de sub picioare. In timp ce se chinuia sa-i desfacă pantalonii, vazu patul.

- Sfinte Sisoie!

Era enorm, un lac de un albastru ca noaptea prins intre tablii inalte din lemn sculptat. Statea pe o platforma, sub un dom-fereastră. Vizavi se afla semineul din piatra de un verde-pal, in care ardea lemnul aromat.

- Aici dormi tu?

- Nu intentionez sa dorm in noaptea asta.

Ii intrerupse cascatul gurii tragand-o in sus pe cele doua trepte ale platformei si rostogolind-o in pat.

- Trebuie sa ajung la sectie la orele sapte fix.

- Taci din gura, locotenente.

- OK.

Pe jumătate răsând, se rostogoli peste el și își puse gura peste a lui. O energie salbatică se zbatea în ea. Nu putea să se miste mai repede, mainile ei nu erau destul de rapide ca să-i satisfacă pofta.

Se lupta să-și scoată cizmele, îl lasa pe el să-i traga jeansii de pe solduri. Un val de plăcere trecu peste ea când îl auzi gemând.

Trecuse mult timp de când nu mai simțise tensiunea și căldura trupului unui bărbat și foarte mult timp de când dorise să le simtă.

Nevoia de eliberare era puternică. Când aveau să fie dezbrăcați, se va urca

peste el si se va satisface. Dar el schimba pozitia si ii acoperi protestele cu un sarut lung.

- Care-i graba? Murmura el, cuprinzandu-i un san cu mana si urmarindu-i expresia fetei in timp ce degetele ii torturau un sfarc. Nici macar nu m-am uitat la tine.

- Te vreau.

- Stiu. Se apleca spre spate, trecandu-si mana peste umarul ei, in jos spre coapsa, in timp ce ochii urmareau miscarea. Sangele pulsa intre coapsele lui.

- Lunga, subtire... O stranse usor de un san. Mic. Aproape delicat. Cine si-ar fi inchipuit?

- Te vreau in mine.

- Vrei doar o parte din mine in tine, sopti el.

- Fir-ar sa fie, incepu ea, apoi gemu cand el isi apleca capul si ii prinse un san cu gura.

Se zvarcoli impotriva lui, impotriva ei, in timp ce el sugea, atat de delicat la inceput, incat era ca o tortura, apoi mai cu putere, mai repede, incat trebui sa-si opreasca un tipat. Mainile lui continuau sa treaca peste ea, aprinzand focuri mici si exotice de dorinta.

Nu era obisnuita cu asa ceva. Sexul, atunci cand decidea sa-l faca, era ceva rapid, simplu, care satisfacea o



nevoie de baza. Dar asta insemna emotii, un razboi asupra sistemului ei, o batalie a simturilor.

Se lupta sa puna o mana intre ei, sa-l atinga acolo unde zacea cu toata greutatea peste ea. O panica pura se revarsa peste ea atunci cand ii cuprinse incheieturile si ii trase bratele peste cap.

- Nu face asta.

Aproape ca-i daduse drumul din reflex, apoi ii vazu ochii. Panica da, chiar teama, dar si dorinta.

- Nu poti sa ai controlul tot timpul, Eve. In timp ce vorbea, isi trecu mana libera peste coapsa ei. Ea tremura, iar privirea ii deveni pierduta atunci cand

degetele lui ii atinsera spatele genunchiului.

- N-o face, zise ea din nou, luptandu-se dupa o gura de aer.

- Ce sa nu fac? Sa nu gasesc o slabiciune, sa n-o exploatez? Experimental, mangaie pielea aceea sensibila, trecandu-si degetele in sus, catre fierbinteala, si din nou inapoi. Respiratia ii era gafaita acum, in timp ce se lupta sa se indeparteze de el.

- Prea tarziu, se pare, sopti el. Vrei rezultatul fara intimitate? Incepu un sir de saruturi lente, cu gura deschisa, de la baza gatului, mergand in jos, in timp ce corpul ei tremura sub al lui ca o sarma

intinsa. Pentru asta n-ai nevoie de partener. Iar in seara asta ai unul. Intentionez sa-ti dau la fel de multa placere pe cat am sa primesc.

- Nu pot. Se zvarcoli, dar fiecare miscare aducea o noua senzatie devastatoare.

- Da-i drumul. Era innebunit sa o aiba. Dar lupta ei de a se retine il provoca si il infuria in acelasi timp.

- Nu pot.

- Am sa te fac sa-i dai drumul si am sa urmaresc cum se intampla. Aluneca usor in susul ei, simtind fiecare tremurat, pana ce ajunse din nou cu fata aproape de a ei. Isi apasa palma pe ridicatura dintre coapsele ei.

Respiratia ii iesi suierata.

- Nenorocitele. Nu pot.

- Mincinoaso, zise el incet, apoi isi

strecura un deget in jos, peste ea, in ea.

Geamatul ei se uni cu al lui atunci cand

o gasi stramta, fierbinte, umeda.

Luptandu-se sa se controleze, se

concentra asupra fetei ei, privind la

schimbarea din panica in soc si din soc

in neputinta cetoasa.

Ea simti cum aluneca, lupta, dar nu

era destul de puternica Cineva tipa in

timp ce ea aluneca, apoi corpul ii

exploda pe dinauntru. Un moment

tensiunea deveni vicioasa, apoi sagea

placerii se infipse in ea atat de ascutita,

de fierbinte. Ametita, dezorientata,

deveni moale.

Iar el innebuni.

O trase in sus, asa incat statea acum in genunchi, cu capul greu, asezat pe umarul lui.

- Din nou, ceru el, tragandu-i capul pe spate si atacandu-i gura. Din nou, fir-ar sa fie.

- Da. Crestea atat de repede dorinta ca niste dinti care o muscau pe dinauntru. Libere, mainile ei il cuprinsera, corpul i se arcui spre spate in asa fel, incat buzele lui puteau gusta de unde si cat voiau.

Urmatorul ei orgasm trecu prin el ca niste gheare. Cu ceva ce aducea a ranjet, o intinse pe spate, ii ridica

coapsele si se implanta in ea. Ea se inchise peste el ca un pumn lacom si fierbinte.

Unghiile ii zgariara spatele, soldurile il loveau in timp ce el se adancea in ea. Cand mainile ii alunecara slabite de pe umerii lui umeziti de sudoare, el se goli in ea.

## Capitolul 11

Ea ramase mult timp tacuta. Nu prea era nimic de spus. Facuse un pas nepotrivit, cu ochii larg deschisi. Daca vor exista consecinte, le va suporta.

Acum avea nevoie sa-si adune ce bruma de demnitate mai avea si sa plece.

- Trebuie sa plec. Cu fata intoarsa, se ridica si se intreba cum avea sa-si gaseasca hainele.

- Nu prea cred. Vocea lui Roarke era lenesa, increzatoare si infurianta. Exact cand incerca sa coboare din pat, o prinse de brat si o culca din nou pe spate.

- Uite ce-i, distractia e distractie.

- Cu siguranta. Nu stiu daca as defini ceea ce s-a intamplat aici ca fiind distractie. Eu zic ca a fost ceva mai intens. N-am terminat cu tine, locotenente. Cand ochii ei il tintuira, ranji. Bun, asta voiam sa...

Isi pierdu respiratia si odata cu ea cuvintele, cand cotul ei il lovi in

stomac. Iar acum, cotul ala bine tintit il apasa pe gat.

- Asculta, amice, vin si plec asa cum vreau, asa ca retineti mandria.

Isi ridica palmele in semn de pace, ca pe un steag alb. Cotul ei se ridicase doar putin cand el se rasuci si sari.

Era puternica, dura si inteligenta. Iar asta era doar un motiv in plus pentru care, dupa o lupta plina de transpiratie, era infuriata ca se gasea din nou sub el.

- Atacul asupra unui ofiter iti aduce o condamnare de la unu la cinci ani, Roarke. In celula, nu detentie confortabila acasa.

- Nu porti legitimatia. Si nici nimic altceva, ca veni vorba. O musca



prietenos de barbie. Fii sigura ca trebuie sa scrii asta in raport.

Nu se mai putea gandi la demnitate, decise ea.

- Nu vreau sa ma lupt cu tine. Ii facu placere sa constate ca vocea ii era calma, chiar rezonabila. Doar ca trebuie sa plec.

El se misca. Privi cum ochii ei se maresc, apoi i se inchid pe jumatate cand el aluneca din nou in ea.

- Nu, nu inchide ochii. Vocea lui era usor aspra.

Asa ca il privi, incapabila sa reziste noului val de placere. El tinu ritmul incet, de data asta, cu miscari lungi, adanci, care ii miscau sufletul.

Respiratia ei deveni rapida, grea. Nu vedea decat fata lui, nu simtea decat acea alunecare fluida a corpului lui intr-al ei, frictiunea continua care ii aduse un orgasm tremurand prin ea, ca aurul.

Degetele i se impletira cu ale ei, buzele i se asezara peste ale ei. Simti cum corpul lui se incordeaza o clipa inainte ca el sa-si ingroape fata in parul ei. Ramasera tacuti, cu trupurile impreunate, dar nemiscate. Isi intoarse capul si o saruta pe tampla.

- Ramai, sopti el. Te rog.

- Da. Isi inchise ochii. Bine, da.

\* \* \*

Nu dormira. Nu atat oboseala, cat uimirea o asalta pe Eve atunci cand pasi

sub dusul din baia lui Roarke, in orele mici ale diminetii.

Nu isi petrecea noptile cu barbati. Avusese grija intotdeauna sa mentina sexul cat mai simplu, direct si, da, impersonal. Si totusi, iat-o acum, in dimineata de dupa, lasandu-se masata de pulsul fierbinte al dusului. Ore intregi se lasase masata de el. El ii asaltase si apoi ii invadase parti din ea pe care le credea inaccesibile.

Incerca sa regrete. Parea important sa realizeze si sa recunoasca greseala, apoi sa mearga mai departe. Dar era dificil sa regrete ceva care ii facea corpul sa se simta atat de plin de viata si care tinea cosmarurile departe de ea.

- Arati bine uda, locotenente.

Eve intoarse capul in timp ce Roarke intra sub dus.

- Trebuie sa imprumut o camasa.

- O sa-ti gasim una. Apasa un buton de pe peretele placat cu gresie, duse palma cauz sub o fanta si prinse lichidul cremos.

- Ce faci?

- Te spal pe cap, sopti el si incepu sa intinda si sa maseze samponul peste parul ei scurt. O sa-mi placa sa-mi miros sapunul pe tine. Zambii. Esti o femeie fascinanta, Eve. Uite-ne aici uzi, in pielea goala, morti pe jumătate din cauza unei nopti memorabile, si tu continui sa ma urmaresti cu ochi foarte

reci si suspiciosi.

- Esti un caracter suspicios, Roarke.

- Cred ca asta e un compliment. Isi apleca capul ca sa-i muste buza, in timp ce aburul se ridica, iar dusul incepu sa pulseze ca bataile unei inimi. Spune-mi ce-ai vrut sa spui, cand am facut dragoste prima data, cand ai zis: „Nu pot". Ii trase capul pe spate, iar Eve inchise ochii in timp ce apa indeparta samponul.

- Nu-mi amintesc tot ce-am spus atunci.

- Iti amintesti. Dintr-o alta fanta, se scurse un sapun de un verde-pal, care mirosea ca o padure salbatica. Privind-o, il intinse peste umerii ei, in jos pe spate, apoi imprejur si in sus spre sani.

N-ai mai avut un orgasm pana acum?

- Sigur ca am avut. Adevarat, intotdeauna le vazuse ca pe saltul subtil al unui dop dintr-o sticla plina de stres, si nu ca o explozie violenta care distrugea o viata de retineri. Te flatezi singur, Roarke.

- Oare? Nu stia ca ochii astia reci, zidul de rezistenta pe care se chinuia sa-l reconstruiasca, erau o provocare irezistibila? Evident ca nu, gandi el. Trase usor de sfarcurile ei pline de sapun si zambi cand ea isi trase rasuflarea. Sunt pe cale sa ma flatez din nou singur.

- N-am timp de asta, zise ea repede si se trezi cu spatele lipit de perete. A

fost o greseala de prima data. Trebuie sa plec.

- Nu dureaza mult. Simti cum dorinta il loveste cu putere atunci cand ii cuprinse sodurile si o ridica. N-a fost o greseala nici atunci si nici acum. Si trebuie sa te am.

Respiratia lui devenise rapida. Era uimit de cat de mult inca o mai dorea, uimit cat de oarba putea fi ea, ne vazand cat de neajutorat se simtea in ghearele nevoii de a o avea. Il infuria faptul ca ca putea, prin simpla ei existenta, sa fie slabiciunea lui.

- Tine-te de mine, ceru el, cu o voce aspra, la limita. Fir- ar sa fie, tine-te de mine.



Ea deja se tinea de el. El o patruse, o lipi de perete cu o erectie care o umplea gata sa o rupa. Gemetele ei neputincioase se loveau de pereti. Ar fi vrut sa-l urasca pentru asta, pentru ca o facea victima a propriilor pasiuni. Dar se tinu de el si se lasa ametita de lipsa de control.

El termina violent, isi lipi o palma de perete, cu bratul rigid, ca sa mentina echilibrul, in timp ce picioarele ei alunecau incet de pe soldurile lui. Brusca, deveni furios, furios pentru ca il dezbraca de finete pana cand ramanea din el doar un animal in rut.

- O sa-ti aduc o camasa, zise el

scurt, apoi iesi de sub  
dus, lua un prosop si o lasa singura,  
inconjurata de abur.

\* \* \*

Cand termina cu imbracatul,  
incruntrandu-se la senzatia provocata de  
matasea cruda pe pielea ei, pe masuta  
din dormitor aparuse o tava cu cafea.

Stirile de dimineata se derulau in  
liniste pe ecranul de vizionare, coltul de  
curiozitati din partea stanga-jos prezenta  
o multime de numere. Bursa. Monitorul  
de pe consola era deschis la un ziar. Nu  
Times sau unul dintre cele importante  
ale New Yorkului, observa Eve. Parea a  
fi unul japonez.

- Ai timp pentru micul dejun?

Roarke era asezat la masuta sorbindu-si cafeaua. Nu reusea sa-si concentreze intreaga atentie asupra informatiilor diminetii. Ii facuse placere sa o urmareasca cum se imbraca: felul in care mainile ei ezitasera asupra camasii lui inainte de a o pune pe ea, cum degetele incheiasera repede nasturii, miscarea rapida a soldurilor cand isi trasese jeansii pe ea.

- Nu, multumesc. Nu mai era sigura acum de miscarile ei. O regulase bine de tot in dus, apoi se retrasese ca sa joace rolul gazdei manierate. Isi puse tocul in care era arma, inainte de a traversa camera pentru a accepta cafeaua pe care el deja o turnase pentru

ea.

- Stii, locotenente, iti porti arma asa cum alte femei poarta perle.

- Nu este un accesoriu.

- M-ai inteles gresit. Pentru unele, bijuteriile sunt la fel de vitale ca membrele. Isi lasa capul pe o parte, studiind-o. Camasa e putin larga, dar ti se potriveste.

Eve se gandi ca orice ar fi purtat, dar costa mai mult decat salariul ei pe o saptamana, nu putea sa i se potriveasca.

- O sa ti-o trimit inapoi.

- Mai am si altele. Se ridica, derutand-o din nou cand ii trecu un deget peste barbie. Am fost dur, adineauri. Imi pare rau.

Scuzele lui, atat de linistite si neasteptate, o facura sa se simta stanjenita.

- Uita ce s-a intamplat. Se muta intr-o parte, isi goli ceasca si o puse jos.

- N-o sa uit si nici tu. Ii lua mana si i-o ridica la buze. Nimic nu-i putea face mai multa placere decat senzatia de suspiciune care i se citea pe fata ei. N-ai sa ma uiti, Eve. O sa te gandesti la mine, poate nu cu afectiune, dar te vei gandi la mine.

- Sunt in mijlocul investigarii unei crime. Tu faci parte din ea. Sigur, o sa ma gandesc la tine.

- Draga mea, incepu el si privi amuzat cum termenul folosit de el o face

sa se incrunte. Te vei gandi la ceea ce iti pot face. Din nefericire, nici eu nu voi putea mai mult in urmatoarele cateva zile.

Ea isi trase mana si o intinse nonsalant dupa poseta.

- Pleci undeva?

- Lucrul preliminar la statiune imi solicita atat atentia, cat si prezenta pe FreeStar One pentru cateva intalniri cu directoratul. Timp de o zi sau doua voi fi ocupat, la cateva sute de mile distanta.

O emotie, pe care nu era pregatita sa o recunoasca ca fiind dezamagire, o strifulgera.

- Da, am auzit ca ai incheiat afacerea privind marele rasfat al bogasilor

plicitisiti.

El zambi doar.

- Cand statiunea va fi gata, o sa te duc acolo. Poate iti vei forma o alta parere. Intre timp, trebuie sa te rog sa fii discreta, intalnirile sunt confidentiale. Mai sunt cateva lucruri de clarificat si nu vreau sa afle competitorii mei ca ne punem pe treaba asa repede. Doar cativa oameni importanti vor stii ca sunt plecat din New York.

Ea isi pieptana parul cu degetele.

- De ce mi-ai spus?

- Se pare ca am decis ca esti importanta pentru mine. Simtindu-se la fel de derutat ca si ea de aceasta descoperire, Roarke porni cu ea catre

usa. Daca ai nevoie sa ma contactezi, spune-i lui Summerset. El iti va face legatura.

- Valetul?

Roarke zambi in timp ce coborau scarile.

- Ar trebui sa fiu plecat vreo cinci zile, cel mult o saptamana. As vrea sa te vad din nou. Se opri si ii cuprinse fata cu palmele. Am nevoie sa te vad din nou.

Pulsul ei se ridica, ca si cum nu ar fi avut nicio legatura cu restul corpului.

- Roarke, ce se intampla?

- Locotenente. Se apleca si o saruta. Semnele spun ca avem o idila. Apoi rase, o saruta din nou, repede si apasat.



Cred ca as fi putut sa te amenint cu o arma si tot nu ai fi aratat asa de sperziata. Ei bine, ai cateva zile la dispozitie sa te gandesti, nu-i asa?

Ea avea senzatia ca nici cativa ani nu i-ar fi fost de ajuns.

Acolo, la baza scarilor, se afla Summerset, cu fata ca de piatra, cu gatul teapan, tinandu-i jacheta. Ea o lua si privi spre Roarke in timp ce o imbraca.

- Drum bun.

- Multumesc. Roarke ii puse o mana pe umar inainte ca ea sa poata iesi pe usa. Eve, ai grija. Enervat pe sine, isi lasa mana in jos. Tinem legatura.

- Sigur. Ea se grabi sa iasa si, cand privi inapoi, usa era inchisa. Cand

deschise portiera masinii, observa nota electronica lasata pe scaunul soferului. O ridica si se aseza la volan. In timp ce se indrepta spre poarta, deschise notita. Se auzi vocea lui Roarke:

- Nu-mi place ideea ca tu sa tremuri decat daca eu sunt cauza. Stai la caldura.

Incruntandu-se, vari nota in buzunar si atinse butonul de temperatura. Valul de caldura o facu sa tipe socata. Zambi tot drumul pana la sectie.

\* \* \*

Eve se inchise in birou. Avea doua ore pana la inceperea oficiala a schimbului ei si voia sa foloseasca

fiecare minut asupra crimelor DeBlass - Starr. Cand schimbul ei incepea, indatoririle ei aveau sa se imparta pe numeroase alte cazuri aflate in diverse stadii de progres. Timpul asta era acum numai al ei.

Ca un lucru de rutina, lua legatura cu CIRAC sa-i transmita toate informatiile curente si comanda o copie pe care avea s-o studieze mai tarziu. Transmisia era depresiv de scurta si nu aducea nimic solid.

Inapoi, gandi ca, la jocurile de deductie. Intinse pe birou fotografiile ambelor victime. Acum le stia pe aceste femei in detaliu. Poate ca acum, dupa noaptea petrecuta cu Roarke, intelegea

ceva din ceea ce le mana.

Sexul era o unealta puternica pe care o puteai folosi sau putea fi folosita impotriva ta. Amandoua femeile dorisera sa o foloseasca, s-o controleze. Pana la urma, asta le omorase.

Un glonte in creier fusese cauza oficiala a decesului, dar Eve considera sexul ca fiind cel care provocase totul.

Era singura legatura dintre ele si singura legatura cu ucigasul lor.

Dusa pe ganduri, ridica pistolul de calibrul 38. Acum, il simtea familiar. Stia exact cum se simtea cand era folosit, felul in care reculul se simtea in brat. Sunetul pe care il facea mecanismul si legile de baza ale fizicii

cand glontul era eliberat.

Cu arma inca in mana, puse discul si urmari din nou uciderea lui Sharon DeBlass.

Ce ai simtit, nenorocitele? se intreba ea. Ce ai simtit cand ai apasat tragaciul si ai trimis bucata de plumb in ea, cand sangele a tasnit, cand ochii ei s-au dat peste cap, morti?

Ce ai simtit?

Cu ochii tinta, derula din nou discul. Acum, era aproape imuna la imaginile imprimate pe el. Exista acolo, observa ea, o usoara distorsiune a imaginii, ca si cum el ar fi lovit camera de luat vederi.

Ti-a tresarit bratul? se intreba ea.

Te-a socat felul in care corpul ei a fost impins spre spate, distanta la care a tasnit sangele?

De-asta se auzea suspinul usor, rasuflarea abia simtita inainte ca imaginea sa se schimbe?

Ce ai simtit? intreba ea din nou. Repulsie, placere sau doar satisfactie rece?

Atunci, de ce tresarirea? De ce suspinul?

Si biletul. Lua plicul sigilat si citi din nou. De unde stii ca vei fi satisfacut si te vei opri la sase? Le-ai ales deja? Le-ai selectat?

Nemultumita, scoase discul si il puse deoparte impreuna cu arma de 38.

Incarcand discul cu Lola Starr, lua cea de-a doua arma si repeta procesul.

Nicio tresarire de data asta, observa ea. Nicio respiratie scurta si rapida. Totul legat, precis, exact. De data asta stiai, gandi ea, ce o sa simti, cum o sa arate ea, cum va mirosi sangele.

Dar pe ea nu o cunosteai. Sau ea nu te cunostea pe tine. Erai doar John Smith in agenda ei, marcat ca fiind un client nou.

Cum ai ales-o? Si cum o vei alege pe urmatoarea?

Chiar inainte de ora noua, cand Feeney ii batu in usa, ea studia harta Manhattanului. El se aseza in spatele ei

si i se apleca peste umar cu rasuflarea mirosind a bomboane de menta.

- Te gandesti sa te muti?

- Incerc cu geografia. Mareste vederea cu cinci la suta, comanda ea computerului. Imaginea se ajusteaza. Prima crima, a doua crima, zise ea facand semn cu capul spre punctele mici si rosii care pulsau pe Broadway si in West Village. Locuinta mea. Un punct verde pus chiar langa Ninth Avenue.

- Locuinta ta?

- Stie unde locuiesc. A fost acolo de doua ori. Astea sunt trei locuri in care il putem plasa. Speram sa pot sa restring aria, dar el se extinde. Si sistemul de securitate. Isi permite un oftat mic in



timp ce se sprijinea de spatar. Trei sisteme diferite. Cel al lui Starr era aproape inexistent. Portarul electronic stricat, si era asa, dupa cum spun ceilalti locatari, de vreo doua saptamani. DeBlass avea un sistem ultraperformant, cheie cu cod pentru intrare, amprentare, securitate in toata cladirea, audio si video. Trebuia inactivat la fata locului. Lipsa timpului apare doar intr-un singur lift si pe holul victimei. Sistemul meu nu este asa de sofisticat. As putea sparge intrarea, orice talhar decent ar putea s-o faca. Dar am pe usa un Sistem Cinci mii al politiei. Ar trebui sa fii un adevarat profesionist ca sa-l dezactivezi fara codul principal.

Batand cu degetele in birou, ea se incrunta uitandu-se la harta.

- E un expert in probleme de securitate, isi cunoaste armele, arme vechi, Feeney. Stie destule despre procedura departamentului ca sa fie sigur ca eu voi fi anchetatorul principal la cateva ore dupa prima lovitura. Nu lasa amprente si nici secretii. Nici macar un nenorocit de fir de par pubian. Ce-ti spune asta?

Feeney supse aer printre dinti si se legana pe calcaie.

- Politist. Armata. Poate paramilitar sau securitate guvernamentala. Poate ca are ca hobby securitatea, sunt o gramada

din astia. Posibil criminal profesionist, dar nu cred.

- De ce nu?

- Daca tipul traieste din crima, de ce omucidere? Nu exista profit in niciuna dintre lovituri.

- Poate si-a luat o vacanta, zise Eve, dar nu-i suna bine.

- Poate. Am revizuit lista infractorilor sexuali si am verificat-o cu cea de la CIRAC. Nu apare nimeni care sa se potriveasca cu Modul de Operare. Te-ai uitat la raportul asta? intreba el aratand transmisia venita de la CIRAC.

- Nu. De ce?

- Mi-am insemnat-o deja de dimineata. Vei fi surprinsa sa afli ca au

existat in jur de o suta de atacuri armate anul trecut, in toata tara. Cam tot atatea accidentale. Ridica din umeri. De contrabanda, artizanale, piata neagra, colectionari.

- Dar niciunul nu se potriveste profilului nostru.

- Nu. Mesteca avand o privire contemplativa. La fel si perversii, desi e foarte educativ sa scanezi informatiile despre ei. Am un favorit. Tipul asta din Detroit, a lovit de patru ori inainte sa fie prins. Ii placea sa agate femei singure si sa se duca la ele acasa. Le tranchiliza, apoi le dezbraca si le vopsea cu vopsea fosforescenta, rosie, din cap pana-n picioare.

- Ciudat.

- Letal. Pielea trebuie sa respire, asa ca victima se sufoca, iar in timp ce ea se zbatea, el se juca cu ea. N-o asalta sexual, nu sperma, nu penetrare. Doar o mangaia cu manutele lui infocate.

- Hristoase, asta-i boala.

- Da, si cum ziceam. La un moment dat, devine putin prea infocat, putin prea nerabdator cu una dintre ele, si incepe sa o mangaie inainte ca vopseaua sa se usuce, stii. O parte din vopsea se sterge, iar ea incepe sa-si revina. Asa ca el intra in panica si fugе. Acum, fata noastra e in pielea goala, acoperita cu vopsea, impleticita din cauza tranchilizantului, dar e separata foc,

alearga direct afara si incepe sa urle. Patrula trecea pe acolo si se prinde rapid, pentru ca ea straluceste ca un spectacol cu lasere, si incepe o cautare standard. Baiatul nostru e doar la cateva cvartale mai incolo. Asa ca-l prind...

- N-o spune.

- Cu mana inrosita, continua Feeney, cu un ranjet salbatic. Sa ma pupi in cur, e o gluma buna. L-au prins cu mana inrosita. Cum Dallas doar isi dadu ochii peste cap, Feeney decise ca baietii din divizie vor aprecia mai mult povestea.

- Oricum, poate ca avem de-a face cu un pervers. O sa verific listele cu perversi si profesionisti. Poate am noroc. Imi place mai mult ideea asta

decat cea cu un politist.

- Si mie la fel. Cu buzele stranse, se rasuci cu scaunul ca sa-l priveasca. Feeney, tu ai o mica colectie, stii cate ceva despre armele de foc.

El intinse bratele, cu incheieturile incrucisate.

- Marturisesc. Aresteaza-ma. Ea aproape ca zambi.

- Mai stii vreun alt politist care colectioneaza?

- Sigur, cativa. E un hobby scump, asa ca majoritatea celor pe care ii stiu colectioneaza reproduceri. Ca veni vorba de scump, adauga el pipaindu-i maneca. Frumoasa camasa. Ti-au marit salariul?

- Am imprumutat-o, zise ea printre dinti, si fu surprinsa ca trebui sa-si controleze roecata din obraji. Verifica-i pentru mine, Feeney. Pe cei care au antichitati adevarate.

- Ah, Dallas. Zambetul i se sterse la gandul ca trebuia sa se concentreze asupra propriilor lui oameni. Urasc cacatul asta.

- Si eu la fel. Verifica-i, oricum. Doar pe cei din oras, deocamdata.

- Bine. Expira cu putere, intrebandu-se daca ea realiza ca si numele lui era pe lista aia. Al dracului mod de a incepe ziua. Am un cadou pentru tine, copilule. Era un memo pe



biroul meu cand am ajuns. Seful e in drum spre biroul comandantului. Ne vrea pe amandoi.

- La

dracu'.

Feeney isi

privi

ceasul.

- Eu ajung in cinci minute. Poate ar trebui sa-ti pui pe tine un pulover sau ceva, ca Simpson sa nu vada camasa aia si sa decida ca avem salarii prea mari.

- La dracu' si cu asta.

\* \* \*

Seful, Edward Simpson, era o figura impozanta. Peste un metru si nouazeci, bine facut, prefera costumele

inchise la culoare si cravatele in culori vii. Parul lui castaniu si ondulat era atins de argintiu. Se stia in tot departamentul ca aceste suvite distinse erau adaugate de catre cosmeticianul sau personal. Ochii lui erau albastri ca otelul, o culoare despre care sondajele indicau ca insipira incredere votantilor, si rareori oglindeau umor, gura era o virgula subtire care stia sa comande. Privindu-l, te gandeai la putere si autoritate.

Era deziluzionant sa stii cum le folosea pe amandoua ca sa inoate in ametitorul bazin al politicii.

Se aseza, impreunandu-si mainile lungi, albicioase, pe care sclipea un trio

de inele de aur. Vocea lui, atunci cand vorbea, avea rezonanta vocii unui actor.

- Comandante, capitane, locotenente, avem o situatie delicata si o sincronizare de actor. Facu o pauza, lasandu-si ochii durii sa scaneze pe fiecare in parte.

- Stiti cu totii cat de mult ii plac presei evenimentele senzationale, continua el. Orasul nostru, in cei cinci ani ai jurisdicției mele, si-a coborat rata criminalitatii cu cinci la suta. Un intreg procent pe an. Totusi, avand in vedere evenimentele recente, nu acest progres va fi trambitat de presa. Deja exista titluri mari despre aceste doua omucideri. Articole care pun sub

semnul intrebarii investigatia si care cer raspunsuri.

Whitney, care il detesta pe Simpson cu fiecare por al sau, raspunse moale:

- Articolele nu au detalii, sefu'. Codul Cinci in cazul DeBlass face imposibila cooperarea cu presa si nici nu intretine legatura cu ea.

- Neintretinand-o, raspunse Simpson, le permitem sa speculeze. Voi face o declaratie in dupa-amiaza asta. Ridica o mana chiar in momentul in care Whitney incepea sa protesteze. Este necesar sa oferim publicului ceva dupa care sa poata judeca si facand asta, sa ajunga la concluzia ca departamentul are lucrurile sub control, chiar daca nu aceasta este situatia reala.

Ochii lui o tintuira pe Eve.

- Numarul unu, locotenente, vei participa si tu la conferinta de presa. Biroul meu iti pregateste o declaratie pe care sa o faci.

- Cu tot respectul, sef Simpson, nu

pot divulga publicului nici un detaliu despre caz care ar putea submina ancheta.

Simpson isi culesse o scama de pe maneca.

- Locotenente, am treizeci de ani de experienta, cred ca stiu cum sa tin o conferinta de presa. In al doilea rand, continua el, intorcandu-se spre comandantul Whitney, este important ca legatura pe care presa a facut-o intre cazurile DeBlass si Starr, sa fie rupta. Departamentul nu poate fi responsabil de punerea intr-o situatie delicata a senatorului DeBlass, personal, sau sa-i prejudicieze pozitia prin alipirea acestor doua cazuri.

- Criminalul a facut asta pentru noi, zise Eve printre dinti. Simpson ii arunca o privire.

- Oficial, nu exista nicio legatura. Cand sunteti intrebati, negati.

- Cand suntem intrebati, corecta Eve, mintim.

- Tine-ti pentru tine etica personala. Asta-i realitatea. Un scandal care porneste de aici si reverbereaza pana la Washington, se va intoarce asupra noastra ca un uragan. Sharon DeBlass este moarta de peste o saptamana, iar voi nu aveti nimic concret.

- Avem arma, il contrazise ea. Avem santajul ca posibil motiv, si o

lista de suspecti.

Se inrosi la fata in timp ce se ridica din scaun.

- Sunt seful acestui departament, locotenente, si eu trebuie sa curat mizeria pe care o faci tu. A venit momentul sa nu mai sapi in gunoi si sa inchizi cazul.

- Domnule. Feeney se facu auzit. Locotenentul Dallas si cu mine...

- Puteti ajunge la Circulatie intr-o nenorocita de secunda, termina Simpson.

Cu pumnii inclestati, Whitney tasni in picioare.

- Nu-mi ameninta ofiterii, Simpson. Joaca-ti jocul, zambeste camerelor de



televiziune, si freaca-ti curul de cei din East Washington, dar nu veni pe terenul meu sa-mi ameninti oamenii. Ei sunt aici, si raman aici. Vrei sa schimbi situatia asta, incearca sa o faci prin mine.

Roseata de pe fata lui Simpson se adanci si mai mult. Fascinata, Eve privi cum o vena i se zbatea la tampla.

- Daca oamenii tai apasa pe butoanele care nu trebuie, curu' tau e pe taietor. Deocamdata reusesc sa-l tin sub control pe senatorul DeBlass, dar nu-i place ca anchetatorul tau principal da fuga sa o preseze pe nora lui, sa-i invadeze intimitatea durerii si sa-i puna intrebari stanjenitoare si irelevante.

Senatorul DeBlass si familia sa sunt victime, nu suspecti, si trebuie sa li se acorde respect si demnitate pe timpul acestei investigatii.

- Le-am acordat lui Elizabeth Barristel si Richard DeBlass respect si demnitate. Cu grija, Eve isi inabusi mania. Interviul s-a desfasurat cu consimtamantul si cooperarea lor. Nu stiam ca-mi trebuie permisiunea voastra sau a senatorului ca sa procedez asa cum cred eu de cuviinta in cazul asta.

- Iar eu nu vreau ca presa sa speculeze ca departamentul asta hartuieste parinti indoliati sau ca anchetatorul principal s-a opus testarii dupa o eliminare.

- Testarea locotenentului Dallas a fost amanata la ordinul meu, zise Whitney cu furie. Si cu aprobarea ta.

- Stiu bine asta. Simpson isi inclina usor capul. Vorbesc despre speculatiile din presa. Noi toti vom fi sub lupa pana cand acest om este oprit. Activitatea locotenentului Dallas si actiunile ei vor fi expuse pentru disectie publica.

- Activitatea mea va suporta asta.

- Dar actiunile tale, intreba Simpson cu un zambet vag. Cum vei raspunde faptului ca pui in pericol cazul si pozitia ta avand o relatie personala cu un suspect? Si care crezi ca va fi pozitia mea oficiala daca si cand se va afla ca ti-ai petrecut noaptea cu acel suspect?

Autocontrolul reusi sa o tina pe loc, ii facu privirea fara nuanta si vocea egala.

- Sunt sigura ca ma vei arunca in groapa leilor ca sa te salvezi, sef Simpson.

- Fara nicio ezitare, fu el de acord. Sa fii la Primarie. Doisprezece fix.

Dupa ce usa se inchise in urma lui, comandantul Whitney se aseza din nou.

- Nenorocitul dracului. Apoi privirea lui ca o lama se indrepta spre Eve. Ce dracu' faci?

Eve accepta, era fortata sa accepte, ca intimitatea ei fusese invadata.

- Mi-am petrecut noaptea cu Roarke. A fost o decizie personala, in

timpul meu personal. Dupa parerea mea profesionala, ca anchetator principal, el a fost eliminat de pe lista suspectilor. Asta nu neaga faptul ca purtarea mea a fost nerecomandabila.

- Nerecomandabila, exploda Whitney. Incearca prostiasca, incearca sinuciderea profesionala. Fir-ar sa fie, Dallas, nu-ti poti controla glandele? Nu ma asteptam la asa ceva din partea ta.

Nici ea nu se astepta la asa ceva din partea ei.

- Nu afecteaza investigatia, si nici abilitatea mea de a o continua. Daca gandesti altfel, gresesti. Daca-mi retragi cazul, va trebui sa-mi retragi si legitimatia.

Whitney o privi un moment, apoi injura din nou.

- Fii sigura ca Roarke este eliminat de pe lista scurta, Dallas. Fii al dracului de sigura ca poate fi eliminat sau arestat in mai putin de treizeci si sase de ore. Si pune-ti o intrebare.

- Deja am facut-o, il intrerupse ea, cu o usurare ametitoare cand el nu-i ceru legitimatia... inca. Cum a stiut Simpson unde mi-am petrecut noaptea trecuta? Sunt monitorizata. A doua intrebare este de ce? La cererea lui Simpson, a lui DeBlass? Sau cineva i-a transmis informatia asta lui Simpson ca sa-mi stirbeasca credibilitatea si prin asta investigatia?

- Ma astept sa afli tu singura. Arata cu degetul spre usa. Ai grija de tine la conferinta aia de presa, Dallas.

Nu facusera mai mult de trei pasi pe coridor cand Feeney exploda.

- Ce dracu' gandesti? Iisuse Hristoase, Dallas.

- N-am planuit sa se intample asa. Apasa butonul liftului si isi vari mainile in buzunare. Lasa-ma-n pace.

- E pe lista scurta. E unul dintre ultimii oameni care a vazut-o pe Sharon DeBlass in viata. Are mai multi bani decat Dumnezeu, poate cumpara orice, inclusiv imunitate.

- Nu se potriveste cu profilul. Intra furioasa in lift si latra numarul etajului

ei. Stiu ce fac.

- Nu stii nimic. In toti anii de cand te stiu, nu te-am vazut niciodata sa te uiti mai lung la vreun tip. Acum ai cazut pe spate dupa unul.

- A fost doar sex. Nu toti aveam o viata draguta si confortabila, cu nevasta draguta si buna. Voiam sa fiu atinsa de cineva, iar el voia sa o faca. Nu e treaba ta cu cine ma culc eu.

El o prinse de brat inainte sa iasa din lift.

- Da-o dracului de treaba. Imi pasa de tine.

Ea se lupta sa-si potoleasca mania ca fusese interogata, ca cele mai intime momente ale ei fusesera calcate in



picioare. Se intoarse si isi stapani vocea ca sa nu fie auzita de cei care treceau prin hol.

- Sunt un politist bun, Feeney?

- Cel mai bun cu care am lucrat. De

aceea...

Ea ridica o mana.

- Ce anume face un politist sa fie

bun?

El ofta.

- Creier, curaj, rabdare, tupeu,

instinct.

- Creierul meu, tupeul si instictul meu imi spun ca nu e Roarke. De cate ori incerc sa rasucesc lucrurile si sa le indrept spre el, ma izbesc de un zid. Nu este el. Am rabdare, Feeney, si tupeul sa

ma tin de treaba pana aflam cine e criminalul.

El ramase cu privirea pe ea.

- Si daca gresesti de data asta, Dallas?

- Daca gresesc, nu vor trebui sa-mi ceara legitimatia. Trebuie sa inspire adanc ca sa se potoleasca. Feeney, daca gresesc in cazul asta, in legatura cu el, sunt terminata. Terminata total. Pentru ca, daca nu sunt un politist bun, nu sunt nimic.

- Iisuse, Dallas, nu... Ea clatina din cap.

- Verifica lista cu politisti pentru mine, vrei? Trebuie sa dau cateva telefoane.

# Capitolul 12

Conferinta de presa ii lasa un gust amar lui Eve. Se aflase pe treptele Primariei intr-o ambianta conceputa de Simpson cu cravata lui patriotica si cu nasturele din aur, pe care scria „Iubesc New Yorkul”, prins pe rever. In stilul lui de Fratele mai Mare al orasului, cu vocea ridicandu-se si coborand, citi declaratia.

O declaratie, gandi Eve dezgustata, plina de minciuni, jumatati de adevaruri si multe laude la propria persoana. Dupa spusele lui Simpson, nu avea sa doarma pana cand ucigasul tinerei Lola Starr nu avea sa fie adus in fata justitiei.

Cand fusese intrebat daca exista sau nu vreo legatura intre Crima Starr si moartea misterioasa a nepoatei senatorului DeBlass, el negase cu vehementa.

Nu era prima lui greseala si, gandi Eve suparata, nici macar ultima.

Abia ii iesisera cuvintele din gura, cand fu improscat cu strigate din partea Nadinei Furst, reporterita pricipala a Canalului 75.

- Sef Simpson, am informatii care indica faptul ca omuciderea lui Starr este legata de cazul DeBlass, nu doar pentru ca amandoua femeile practicaau aceeasi meserie.

- Oh, Nadine. Simpson ii arata

zambetul lui rabdator, avuncular. Stim cu totii ca informatiile iti sunt adesea transmise tie si asociatilor tai, si adesea sunt inexacte. De aceea, am infiintat Centrul de Verificare a Informatiilor chiar din primul an al mandatului meu ca sef al politiei. Trebuie doar sa le verifici acuratetea cu CVI-ul.

Eve reusi sa-si retina o incrunutare, dar Nadine, cu ochii ei inteligenti ca de pisica si creierul rapid ca fulgerul, nu se deranja sa o faca.

- Sursa mea sustine ca moartea lui Sharon DeBlass nu a fost un accident, asa cum sustine CVI-ul, ci o crima. Ca atat

DeBlass, cat si Starr au fost ucise prin aceeaasi metoda si de acelasi barbat.

Spusele ei provocara o rumoare printre echipele de stiri prezente, o ploaie de cereri si intrebari care il facura pe Simpson sa transpire pe sub camasa lui cu monograma.

- Departamentul isi sustine pozitia, nu exista nicio legatura intre cele doua incidente nefericite, striga Simpson, dar Eve vazu o unda de panica in ochii lui. Iar biroul meu ii sustine pe anchetatori.

Ochii lui nervosi se indreptara spre Eve, iar ea stiu in acel moment, cine avea sa fie aruncat in groapa leilor.

- Locotenentul Dallas, ofiter veteran, cu peste zece ani de experienta

in cadrul politiei, conduce ancheta in cazul Starr. Va raspunde cu placere la intrebari.

Prinsa in capcana, Eve pasi in fata in timp ce Simpson se apleca pentru ca asistentul lui sa-i sopteasca rapid sfaturi in ureche.

Intrebarile se abatuta asupra ei ca o ploaie, iar ea astepta, filtrandu-le, pana ce gasi una cu care se putea descurca.

- Cum a fost ucisa Lola Starr?

- Pentru a putea proteja credibilitatea anchetei, nu pot divulga metoda. Suporta strigatele, injurandu-l pe Simpson. Voi spune doar ca Lola Starr, o insotitoare cu licenta, in varsta de optsprezece ani, a fost ucisa cu

violenta si premeditare. Dovezile ne indica faptul ca a fost omorata de un client.

Asta le dadu putin de lucru, observa Eve. Cativa reporteri isi verificara legaturile cu baza.

- A fost o crima sexuala? Striga cineva, iar Eve ridica o spranceana.

- Tocmai am spus ca victima era o prostituata si ca a fost ucisa de un client. Faceti singuri legatura.

- Si Sharon DeBlass a fost omorata de un client? ceru sa stie Nadine.

Eve privi direct in ochii aceea de felina.

- Departamentul nu a emis nici o declaratie cum ca Sharon DeBlass ar fi



fost ucisa.

- Sursa mea te numeste pe tine ca fiind anchetatorul principal in ambele cazuri. Confirmi?

Teren mlastinos. Eve pasi pe el.

- Da. Sunt numarul unu in mai multe cazuri deschise.

- De ce ar fi desemnat un veteran cu zece ani de experienta, unui caz de moarte accidentala?

Eve zambi.

- Vreti sa va definesc birocratia?

Asta provoca niste rasete, dar nu o facu pe Nadine sa renunte.

- Cazul DeBlass este inca deschis?

Orice raspuns ar fi starnit cuibul de viespi. Eve opta pentru adevar.

- Da. Si va ramane deschis pana ce eu, ca anchetator principal, voi fi satisfacuta de rezultat. Dar, continua ea peste strigatele ziaristilor. Nu se va

acorda mai multa importanta cazului DeBlass decat oricarui alt caz. Inklusiv cazului Lola Starr. Fiecare caz care ajunge pe biroul meu este tratat egal, indiferent de familie sau de statutul social. Lola Starr a fost o tanara dintr-o familie simpla. Nu avea statut social, nici influenta, nici prieteni importanti. Acum, dupa doar cateva luni in New York, e moarta. Ucisa. Merita sa fac tot ce pot, si asta va primi.

Eve scana multimea si se opri asupra lui Nadine.

- Doriti o poveste, domnisoara Furst. Eu vreau un ucigas. Ma gandesc ca dorintele mele sunt mai importante decat ale tale, asta-i tot ce am de spus.

Se rasuci pe calcaie, ii arunca lui Simpson o privire incendiara, apoi pleca. Putea sa-l auda cum se lupta cu intrebarile in timp ce ea se indrepta spre masina.

- Dallas. Nadine, incaltata cu pantofi cu tocuri joase, facute pentru sic si comoditate, alerga dupa ea.

- Am zis ca am terminat. Vorbeste cu Simpson.

- Hei, daca vreau sa aflu o droaie de minciuni, pot sa sun la CVI. Ce ai spus tu, a fost o declaratie destul de tulburatoare. Nu parea a fi scrisa de oamenii lui Simpson.

- Imi place sa vorbesc in numele meu. Eve ajunse la masina si dadu sa

deschida portiera, cand Nadine o atinse pe umar.

- Iti place sa joci cinstit. Si mie la fel. Uite ce e, Dallas, avem metode diferite, dar aceleasi obiectiv. Satisfacuta ca reusise sa-i atraga atentia lui Eve, zambi. Cand zambea, fata i se transforma intr-un triunghi perfect, dominat de ochii aceia verzi, migdalati. N-am de gand sa pun placa cu dreptul publicului de a fi informat.

- Ti-ai pierde timpul.

- Ce vreau sa spun este ca avem doua femei moarte intr-o singura saptamana. Informatiile pe care le am si intuitia imi spun ca amandoua au fost

ucise. Imi inchipui ca nu vei confirma asta.

- Iti inchipui corect.

- Tot ce vreau este un targ. Tu imi spui daca sunt pe drumul cel bun, iar eu nu voi face public nimic ce ar putea sa-ti submineze ancheta. Cand ai ceva solid si esti gata de atac, ma chemi. Eu primesc o exclusivitate asupra arestarii, live.

Aproape amuzata, Dallas se rezema de masina.

- Ce ai de gand sa-mi dai la schimb, Nadine? O strangere de mana si un zambet?

- Pentru asta am de gand sa-ti dau tot ce am primit de la sursa mea. Total.

Acum devenise interesata.

- Inklusiv sursa?

- N-as putea face asta nici daca as fi obligata. Si nu sunt obligata. Ceea ce am eu, Dallas, este un disc, livrat la studioul meu. Pe disc se afla copii ale rapoartelor politiei, inclusiv autopsiile celor doua victime, si doua imagini video cumplite despre cele doua femei.

- Da-le dracului. Daca aveai jumatate din ce-mi povestesti, le-ai fi facut publice intr-o secunda.

- M-am gandit la asta, recunosc Nadine. Dar chestia asta e mai importanta decat succesul la public. Vreau povestea, Dallas, cea care imi va aduce Pulitzer-ul, Premiul International

pentru Stiri si cateva alte premii mari.

Ochii ei se schimbara, devenira mai intunecati. Nu mai zambea.

- Dar am vazut ce a facut acel cineva celor doua femei. Poate ca povestea e pe primul plan pentru mine, dar nu inseamna totul. Astazi, l-am fortat pe Simpson si te-am fortat si pe tine. Mi-a placut felul in care ai fortat si tu. Poti sa faci targul cu mine sau pot sa ma descurc de una singura. Tu alegi.

Eve astepta. O coloana de taxiuri trecu pe langa ele si un maxibus bazaind din motorul electric.

- Facem targul. Inainte ca ochii lui Furs sa se lumineze triumfatori, Eve o lua la rost. Daca ma inseli, Nadine, fie



si cu un milimetru, te ingrop.

- Mi se pare cinstit asa.

- „Veverita Albastra", douazeci de minute.

\* \* \*

Clientii de dupa-amiaza ai clubului erau prea plictisiti ca sa faca mai mult decat sa stea aplecati peste bauturile lor. Eve gasi o masa intr-un colt si comanda un Pepsi Clasic si paste vegetariene. Nadine se aseza in fata ei. Alese pui cu cartofi prajiti fara ulei. Un indicator, gandii Eve incrunzata, al diferentei mari dintre salariul unui politist si cel al unui reporter.

- Ce ai? intreba Eve.

- O poza valoreaza cateva sute de

mii de cuvinte. Nadine scoase un personal palm-computer din poșet, poșeta ei din piele rosie, observa Eve cu invidie. Avea o slabiciune pentru piele și pentru culorile tari, slabiciune pe care rareori și-o putea satisface.

Nadine puse discul în computer și îi dadu lui Eve PPC-ul. Nu avea rost să injure, decise Eve, în timp ce privea propriile rapoarte aparând pe ecran. Ganditoare, lasa discul să-i arate informații de Cod Cinci, rapoarte medicale ale autopsiilor, descoperirile laboratorului de medicină legală. Il opri când începura imaginile video. Nu era nevoie să vada moartea în timp ce manca.

- Sunt adevarate? intreba Nadine cand ii inapoie computerul.

- Sunt adevarate.

- Inseamna ca tipul este un impatimit al armelor, un expert in probleme de securitate si frecventeaza insotitoare.

- Dovezile indica acest profil.

- Cat de departe ai ajuns?

- Evident ca nu destul de departe.

Nadine astepta in timp ce mancarea le era servita.

- Probabil ca esti supusa la foarte multa presiune politica din partea lui DeBlass.

- Nu fac jocuri politice.

- Seful tau face. Nadine lua o imbucatura din pui. Eve ranji in timp ce ea se cutremura. Hristoase, e ingrozitor. Filozofand, trecu la cartofi. Nu e niciun secret ca DeBlass e in fruntea nominalizarilor Partidului Conservator pentru vara asta sau ca gaozarul de Simpson vrea sa fie guvernator. Daca ne luam dupa spectacolul din dupa-amiaza asta, totul arata ca o musamalizare.

- In acest moment, public, nu exista nicio legatura intre cazuri. Dar am spus

adevarul cand am vorbit despre cele doua cazuri, Nadine. Nu-mi pasa cine este bunicul lui Sharon DeBlass. Am de gand sa-l gasesc pe tipul care a omorat-o.

- Si cand vei reusi, va fi acuzat de ambele crime sau doar de cea a lui Starr?

- Asta depinde de procuror. Personal, nu ma interseaza, atata timp cat il spanzur, oricum.

- Asta-i diferenta dintre noi doua, Dallas. Nadine flutura un cartof prajit apoi musca din el. Eu vreau totul. Dupa ce il vei prinde, iar eu voi face publica stirea, procurorul nu va avea de ales. Detaliile desprinse din asta il vor tine

ocupat pe DeBlass luni de zile.

- Acum cine face jocuri politice?  
Nadine ridica din umeri.

- Hei, eu doar prezint povestea, n-o fac eu. Iar asta are de toate. Sex, violenta, bani. Cu un nume ca al lui Roarke implicat, va duce succesul la public in ceruri.

Foarte incet, Eve isi inghiti spaghetetele.

- Nu exista dovezi care sa-l lege pe Roarke de crime.

- O cunostea pe DeBlass, e prieten de familie. Hristoase, e proprietarul cladirii in care a fost ucisa Sharon. Are una dintre cele mai mari colectii de arme din lume, iar zvonurile spun ca ar

fi un ochitor de clasa.

Eve isi lua bautura.

- Niciuna dintre armele crimei nu duce la el. Nu are nicio legatura cu Lola Starr.

- Poate ca nu. Dar fie si doar ca aspect periferic, numele lui Roarke vinde stirile. Si nu este un secret de stat ca in trecut s-a luptat cu senatorul. Omul asta are gheata in vine, adauga ea ridicand din umeri. Nu-mi inchipui ca ar avea probleme sa omoare pe cineva cu sange rece. Dar... Se opri si isi ridica propria bautura. Este, de asemenea, si un fanatic in privinta intimitatii. E greu sa mi-l imaginez laudandu-se cu crimele

comise trimitand discuri reporterilor. Cei care fac asta, doresc publicitate la fel de mult cum isi doresc sa nu fie prinsi.

- O teorie interesanta. Lui Eve ii era de ajuns. O durere de cap i se pregatea in spatele ochilor, iar spaghetele nu aveau sa-i faca bine. Se ridica, se apleca peste masa, apropiindu-se de Nadine.

- Iti mai dau eu o teorie, formulata de un politist. Vrei sa stii cine e sursa ta, Nadine.

- Al dracului de mult.

- Sursa ta este ucigasul. Eve facu o pauza si privi cum pierе lumina din ochii lui Nadine. As fi foarte atenta pe



unde calc daca as fi in locul tau, amico.

Eve pleca indreptandu-se spre spatele scenei. Spera sa o gaseasca pe Mavis in camaruta cubica ce-i servea drept cabina. In acel moment, avea nevoie de o prietena.

Eve o gasi varata sub o patura si stranutand intr-un servetel rupt.

- Am o nenorocita de raceala. Mavis o privi cu ochii umflati si isi sufla nasul cu zgomot. Am fost nebuna sa nu port nimic altceva pe mine decat vopsea, timp de douasprezece ore intr-o zi de februarie.

Prudenta, Eve se tinu la distanta.

- Iei ceva?

- Iau de toate. Arata cu mana spre

masuta plina cu medicamente si cosmetice. E o nenorocita de conspiratie farmaceutica, Eve. Am eliminat aproape toate ciumele, bolile si infectiile. Oh, reusim sa gasim cate una noua din cand in cand, ca sa le dam de lucru cercetatorilor. Dar niciunul dintre medicii astia inteligenti nu-si poate da seama cum sa vindece o nenorocita de raceala. Stii de ce?

Eve nu putea sa nu zambeasca. Astepta rabdatoare pana cand Mavis termina de stranutat.

- De ce?

- Pentru ca firmele farmaceutice trebuie sa vanda medicamente. Ai idee cat costa o tableta pentru sinusuri? Poti

sa cumperi mai ieftin injectii anticancer.  
Jur.

- Poti sa te duci la doctor si sa iei o reteta ca sa elimini simptomele.

- Am luat si asta. Nenorocitele nu sunt bune decat pentru opt ore, si diseara am spectacol. Trebuie sa astept pana la sapte ca sa le iau.

- Ar trebui sa fii acasa, in pat.

- Se face dezinsectie in cladire. Un istet a zis ca a vazut un gandac de bucatarie. Stranuta din nou, apoi o privi pe Eve cu ochi de bufnita pe sub genele nefardate. Ce cauti aici?

- Am avut niste treaba. Uite ce-i, stai si te odihneste. Ne vedem mai tarziu.

- Nu, mai stai. Ma plictisesc. Intinse mana dupa o sticla plina cu un lichid de un roz ingrozitor si bau din ea. Hei, frumoasa camasa. Ai primit vreun bonus, ceva?

- Ceva.

- Pai, stai jos. Aveam de gand sa te sun, dar am fost ocupata sa-mi scuip plamanii. Ala care a venit aseara in frumosul nostru local era Roarke, nu-i asa?

- Da, era Roarke.

- Aproape ca am lesinat cand a venit la masa ta. Care-i povestea? Il ajuti in problema securitatii sau altceva?

- M-am culcat cu el, izbucni Eve, iar Mavis raspunse cu o criza de chicoteli.

- Tu... Roarke. Cu ochi aposi, intinse mana dupa servetele. Iisuse, Eve. Iisuse Hristoase, tu nu te culci niciodata cu nimeni. Si-mi spui ca te-ai culcat cu Roarke?

- Nu e tocmai exact. Nu ne-am culcat. Mavis scapa un geamat.

- Nu v-ati culcat.

- Nu stiu. Am ramas.

- Cat timp?

Eve ridica dintr-un umar.

- Peste noapte. Opt, noua ore, cred.

- Ore. Mavis se cutremura delicat.

Si ati tinut-o asa.

- In mare masura.

- E bun? Intrebare idioata, zise ea repede. Altfel n-ai fi stat. Uau! Eve, ce

te-a apucat? In afara de instrumentul lui plin de energie? Isi trecu mainile prin par. N-a fost niciodata asa pentru mine. Nu credeam ca se poate, ca pot. N-a fost niciodata important, apoi, dintr-o data, fir-ar sa fie.

- Iubito. Mavis scoase o mana de sub patura si o prinse de degetele incordate. Tu ai tot blocat nevoile normale intreaga ta viata, din cauza unor lucruri pe care abia ti le amintesti. Cineva tocmai a gasit o cale sa treaca prin ele. Ar trebui sa fii fericita.

- Il pune pe el pe locul de comanda, nu-i asa?

- Oh, astea-s prostii, o intrerupse Mavis. Sexul nu trebuie sa fie despre

putere. Stiu sigur ca nu trebuie sa fie nici pedeapsa. Trebuie sa fie distractiv. Si din cand in cand, daca ai noroc, poate fi ceva special.

- Poate. Isi inchise ochii. Oh, Doamne, Mavis, cariera mea e in joc.

- Despre ce vorbești?

- Roarke este implicat într-un caz la care lucrez.

- Oh, cacat. Trebuie sa se opreasca si sa-si sufle din nou nasul. Doar n-o sa trebuiasca sa-l arestezi pentru ceva, nu-i asa?

- Nu. Apoi cu mai multa putere. Nu. Dar, daca nu leg cazul asta rapid, cu o funda draguta, sunt afara. Voi fi terminata. Cineva se foloseste de mine,

Mavis. Privirea ii deveni din nou clara. Imi deschide drumul intr-o directie, si ingramadesc pietre in cealalta. Nu stiu de ce. Si daca nu aflu, o sa ma coste tot ce am.

- Atunci va trebui sa aflu, nu-i asa?

Mavis o stranse de degete.

O sa aflu, isi promise Eve. Era dupa zece seara cand intra in holul blocului ei. Daca nu voia sa se gandeasca in acel moment, nu era o crima. Va trebui sa inghita o mustrare de la biroul sefului pentru ca deviase de la declaratia oficiala in timpul conferintei de presa.

Suportul neoficial al sefului nu prea ii usura situatia.



Cand ajunse in apartament, isi verifica e-mailurile. Stia ca era o prostie sa speri ca va gasi un mesaj de la Roarke.

Nu era niciunul. Dar ceea ce gasi, ii ingheta sangele in vene.

Mesajul video nu avea un nume si fusese trimis de la un computer public.

Fetita. Tatal ei mort. Sangele.

Eve recunoscuse unghiurile filmarii oficiale a departamentului, cea facuta pentru a documenta locul crimei si justificarea eliminarii.

Veni si sonorul. Un play-back al tipetelor copilului inregistrate de ea. Bataile ei in usa. Avertizarea si toata

oroarea care urmase.

- Nenorocitele, sopti ca. N-o sa ma infrangi cu asta. N-o sa te folosesti de copilul ala ca sa ma infrangi.

Dar degetele ii tremurau in timp ce scotea discul. Si tresari cu putere cand suna intercomul.

- Cine-i?

- Hennessy, de la apartamentul 2-D. Fata alba, cinstita a vecinului de jos, aparu pe ecran. Imi pare rau, locotenente Dallas. N-am stiut ce sa fac. Avem o problema aici, in apartamentul Finestein.

Eve ofta si isi aminti imaginea cuplului de varstnici. Tacuti, prietenosi, dependenti de televizor.

- Care e problema?

- Domnul Finestein e mort. S-a prabusit in bucatarie in timp ce sotia lui era plecata la niste prieteni sa joace mah-jongg. Ma gandeam ca poate puteti sa veniti aici.

- Da. Ofta din nou. Vin imediat. Nu atingeti nimic, domnule Hennessy, si incercati sa-i tineti deoparte pe oameni. Din obisnuinta, suna la dispecerat si raporta decesul fara martori si prezenta ei la fata locului.

\* \* \*

Gasi apartamentul linistit, cu doamna Finestein stand pe canapeaua din camera de zi, cu mainile ei mici si albe adunate in poala. Si parul ii era

alb, o zapada adunata in jurul fetei care incepuse sa se ridize in ciuda cremelor antirid si a tratamentelor.

Femeia in varsta ii zambi bland.

- Imi pare rau ca te-am deranjat, draga mea.

- Nu e nicio problema. Sunteti bine?

- Da, sunt bine. Ochii ei albastri ramasera atintiti asupra lui Eve. Era jocul nostru saptamanal, al meu si al fetelor. Cand am ajuns acasa, l-am gasit in bucatarie. Mancase placinta. Lui Joe ii placeau foarte mult dulciurile.

Privi spre Hennessy care se muta stanjenit de pe un picior pe altul.

- N-am stiut ce sa fac si am batut in usa domnului Hennessy.

- Ati facut foarte bine. Daca vreti sa ramaneti un minut cu ea, ii zise ea lui Hennessy.

Apartamentul era similar cu al ei. Era meticulos ordonat, in ciuda abundentei de bibelouri si suveniruri.

La masa din bucatarie, cu flori de portelan in mijloc, Joe Feinstein isi pierduse viata si o mare parte din demnitate. Capul ii cazuse pe jumatate intr-o placinta pufoasa. Eve ii cauta pulsul, nu gasi nimic. Pielea i se racise considerabil. ii aproxima moartea la ora unu si cincisprezece, doua ore in plus sau in minus.

- Joseph Finestein, recita ea cu grija. Barbat, in varsta de aproximativ o

suta cincisprezece ani. Nu exista semne de intrare fortata in apartament, nu exista semne de violenta. Nu sunt semne pe corp.

Se apleca mai aproape, privi in ochii surprinsi si fiksi ai lui Joe, mirosi placinta. Dupa ce termina notele preliminare, se intoarse sa-l inlocuiasca pe Hennessy si sa intervieveze vaduva.

Era deja miezul noptii cand reusi sa se tarasca in pat. Epuizarea o coplemise ca pe un copil suparat si lacom.

Uitarea era lucrul pe care il dorea, pentru care se ruga.

Fara vise, ii comanda ea subconstientului. Ia-ti liber in noaptea asta.

Chiar in momentul in care inchidea ochii, com-linkul de langa pat suna.

- Sa arzi in iad, oricine ai fi, murmura ea, apoi se infasura in cearceaf pana sub barbie si deschise.

- Locotenente. Imaginea lui Roarke ii zambi. Te-am trezit?

- Ai fi facut-o daca mai intarziai cinci minute. Ea se misca in timp ce sunetul veni odata cu sasaitul interferentei spatiale. Presupun ca ai ajuns cu bine acolo unde voiai sa ajungi.

- Asa e. Am avut doar o usoara intarziere. M-am gandit sa te prind inainte de a te culca.

- Vreun motiv anume?

- Pentru ca imi place sa ma uit la tine. Zambetul i se sterse in timp ce o privea. Ce s-a intamplat, Eve?

De unde vrei sa incep, gandi ea, dar ridica din umeri.

- Zi lunga, care s-a terminat cu decesul unuia dintre chiriasii tai de aici. A cazut cu fata intr-o placinta.

- Sunt moduri mai rele de a te duce, presupun. Intoarse capul si sopti cuiva din apropierea lui. Eve vazu o femeie care trecu repede prin spatele lui Roarke si disparu din vedere.

- Tocmai i-am dat liber asistentei mele, explica el. Voiam sa fiu singur ca sa te intreb daca porti ceva pe sub cearceaful ala.



Ea privi in jos, ridica o spranceana.

- Nu prea pare.

- De ce nu ti-l dai la o parte?

- N-am de gand sa-ti satisfac pornirile libidinoase prin transmisie interspatiala, Roarke. Foloseste-ti imaginatia.

- Mi-o folosesc. Imi imaginez ce iti voi face data viitoare cand o sa pun mana pe tine. Te sfatuiesc sa te odihnesti, locotenente.

Ea vru sa zambeasca, dar nu reusi.

- Roarke, va trebui sa stam de vorba cand te intorci.

- Putem sa facem si asta. Intotdeauna am gasit foarte stimulativa conversatia cu tine, Eve. Incearca sa dormi.

- Da, asa o sa fac. Ne mai vedem,  
Roarke.

- Gandeste-te la mine, Eve.

El incheie transmisia, apoi, stand singur, medita in fata monitorului gol. Fusese ceva in ochii ei, gandi el. Le stia deja starile, le putea vedea in ciuda pregatirii ei, in emotii.

Lucrul acela se numea grija.

Rasucindu-si scaunul, privi spre spatiul plin de stele. Era prea departe de el ca sa poata face mai mult decat sa se gandeasca la ea.

Si sa se intrebe, din nou, de ce conta atat de mult pentru el.

# Capitolul 13

Eve studie cu frustrare raportul despre cautarea in diferite banci a cutiei de valori care apartinuse lui Sharon DeBlass. Nu exista, nu exista, nu exista.

Nimic in New York, New Jersey, Connecticut. Nimic in East Washington sau Virginia.

Inchiriase, sigur, una pe undeva, gandi Eve. Avusese jurnale si le tinuse ascunse undeva unde putea ajunge Ia ele repede si in siguranta.

In aceste jurnale, era convinsa Eve, exista motivul crimei.

Nedorind sa-l puna pe Feeney sa

facea o alta cercetare mai larga, initie una ea insasi, incepand cu Pennsylvania, mergand spre vest si nord catre frontiera cu Canada si Quebec. Intr-un timp aproape de doua ori mai scurt decat i-ar fi trebuit lui Feeney, veni cu mana goala din nou.

Apoi, mergand spre sud, incepu cu Maryland si apoi, in jos spre Florida. Masina incepu sa cloncane din cauza alergaturii. Eve se incrunta a avertisment si lovi cu piciorul in consola. Se jura ca va indura labirintul unei cereri pentru o unitate noua, daca cea de acum va mai rezista la inca un caz.

Mai mult din incapatanare decat din

speranta, facu o scanare a Midwestului, indreptandu-se spre Rockies.

Ai fost prea isteata, Sharon, gandi Eve, in timp ce rezultatele negative scliffeau pe ecran. Prea isteata ca sa-ti fie bine. Nu te-ai fi dus in afara tarii sau a planetei, unde ar fi trebuit sa treci prin scanarea vamala la fiecare calatorie. De ce sa te duci departe, intr-un loc pentru care ai fi avut nevoie de transport sau docuri. Poate ai fi avut nevoie de acces imediat.

Daca mama ta stia ca tii jurnale, poate ca si alti oameni stia Te-ai laudat cu ele pentru ca iti placea sa-i pui pe oameni situatii incomode. Si stiai ca jurnalele erau bine ascunse.

Dar aproape, fir-ar sa fie, gandi Eve, inchizand ochii ca sa se concentreze asupra femeii pe care incepuse sa o cunoasca atat de bine. Atat de aproape incat sa le simti puterea, s-o folosesti, sa te joci cu oamenii.

Dar nu atat de simplu, incat oricine sa reuseasca sa le dea de urma, sa aiba acces la ele, sa strice jocul. Te-ai folosit de un nume de imprumut. Ai inchiriat o caseta de valori sub un alt nume - pentru orice eventualitate. Si daca ai fost destul de desteapta ca sa folosesti alt nume, ai folosit unul comun, care era familiar. Unul pentru care nu ar fi trebuit sa-ti faci probleme.

Era atat de simplu, realiza Eve in timp ce tasta Sharon Barrister. Atat de simplu, incat si ea si Feeney il trecusera cu vederea.

Dadu de aur la Brinkstone International Bank and Finance, in Newark, New Jersey.

Sharon Barrister nu numai ca avea o cutie de valori, ci si un cont in valoare de 326 000,85 de dolari.

Ranjind catre ecran, tasta legatura ei cu procurorul.

- Am nevoie de un mandat, anunta ea.

Trei ore mai tarziu, se intorcea in biroul comandatului Whitney, incercand sa nu scrasneasca din dinti.

- Mai are una pe undeva, insista Eve. Si acolo se afla jurnalele.

- Nimeni nu te opreste sa o cauti, Dallas.

- In ordine, e-n ordine. Se invartea in jurul biroului in timp ce vorbea. Energia pompa in ea si cerea actiune. Ce facem cu asta?

Arata cu mana spre dosarul de pe birou.

- Ai discul pe care l-am luat din cutia de valori si lista pe care am printat-o. E chiar acolo, comandante. O lista de santaj, cu nume si sume. Si numele lui Simpson e acolo, trecut in ordine alfabetica.

- Pot sa citesc, Dallas. El rezista



dorintei de a-si masa baza craniului, acolo unde se aduna tensiunea. Seful nu este singura persoana din oras care poarta numele de Simpson, cu atat mai putin din tara.

- El este. Fierbea, si nu avea cum sa dea drumul la aburi. Stim asta amandoi. Mai sunt si alte nume interesante acolo. Un guvernator, un episcop catolic, o respectata conducatoare a Organizatiei Internationale a Femeilor, doi politisti de rang inalt, un fost vicepresedinte...

- Sunt constient de numele astea, intrerupse Whitney. Tu esti constienta de situatia in care te afli, Dallas, si de consecinte? Ridica o mana ca sa o faca sa taca. Cateva coloane ordonate de nume si numere, nu inseamna nimic. Daca informatia asta iese din biroul asta, s-a terminat. Tu esti terminata si la fel si investigatia. Asta vrei?

- Nu, domnule.

- Gaseste jurnalele, Dallas, gaseste legatura dintre Sharon DeBlass si Lola Starr, si vedem ce facem de acolo inainte.

- Simpson e murdar. Se apleca peste birou. O cunoaste pe Sharon

DeBlass, a fost santajat. Si face tot ce poate ca sa submineze ancheta.

- Atunci va trebui sa lucram pe langa el, nu-i asa? Whitney puse dosarul in seiful sau. Nimeni nu stie ce avem aici, Dallas. Nici macar Feeney. E clar?

- Da, domnule. Stiind ca trebuie sa fie satisfacuta cu atat, se indrepta spre usa. Comandante, as vrea sa subliniez faptul ca de pe lista aceea lipseste un nume. Roarke nu se afla pe ea.

Whitney o privi in ochi si inclina din cap.

- Cum ziceam, Dallas, pot sa citesc.

Lumina pentru mesaje clipea cand ajunse in biroul ei. O verificare a e-mailurilor ii aduse doua apeluri de la

examinatorul medical. Nerabdatoare, Eve lasa noua pista si suna.

- Am terminat testele pentru vecinul tau, Dallas. Ai lovit direct la tinta.

- Oh, la dracu'. Isi trecu mainile peste fata. Trimite-mi rezultatele. Continui eu de-aici.

\* \* \*

Hetta Finestein deschise usa inconjurata de un val de parfum de lavanda si de mirosul painii de casa.

- Locotenente Dallas!

Zambi cu zambetul ei moale si pasi inapoi ca invitatie, inauntru, pe ecran se vedea un talk-show la care membrii interesati din audienta de acasa, puteau

sa se cupleze si sa-si proiecteze propriile imagini holografice pentru o interactiune mai completa. Subiectul parea a fi salarii mai mari pentru mamele profesioniste, in acel moment, ecranul era plin de mame si copii de toate varstele si vocile.

- Ce dragut din partea ta ca ai venit. Azi am avut atat de multi vizitatori. E o mangaiere. Vrei niste prajituri?

- Sigur, fu Eve de acord si se simti foarte prost. Multumesc. Se aseza pe canapea si privi apartamentul ordonat. Dumneavoastra si domnul Finestein ati avut o brutarie?

- Oh, da. Vocea lui Hetta se auzi din bucatarie impreuna cu miscarile ei

agitare. Pana acum cativa ani. Ne-am descurcat foarte bine. Oamenilor le place mancarea adevarata, stii. Si desi nu vreau sa ma laud, ma pricep destul de bine la placinte si torturi.

- Coaceti destul de mult aici, acasa. Hetta veni cu o tava de prajituri aurii.

- Una dintre placerile mele. Multi oameni nu cunosc bucuria prajiturilor de casa. Atat de multi copii n-au gustat zahar adevarat. E oribil de scump, desigur, dar merita.

Eve gusta o bucata si se vazu nevoita sa fie de acord.

- Presupun ca dumneavoastra ati facut placinta din care manca sotul dumneavoastra cand a murit.

- N-ai sa gasesti la mine in casa prajituri cumparate de la magazin sau simulatii, zise Hatta mandra. Sigur ca Joe ar fi inghitit orice aproape imediat ce scoteam din cuptor. Nu exista pe piata un AutoBucatar la fel de bun ca instinctele si creativitatea unui brutar.

- Dumneavoastra ati facut placinta, doamna Finestein?

Femeia clipi si isi cobori genele.

- Da, eu am facut-o.

- Doamna Finestein, stiti ce l-a omorat pe sotul dumneavoastra?

- Da, stiu. Zambi moale. Lacomia. I-am spus sa nu o manance. I-am spus in mod deosebit sa nu o manance. I-am spus ca era pregatita pentru doamna

Hennessy de vizavi.

- Doamna Hennessy. Minteaa lui Eve facu un salt inapoi. Dumneavoastra...

- Sigur ca da, stiam ca o va manca, oricum. Era foarte egoist.

Eve isi dresa vocea.

- Am putea sa, mmm, inchidem programul?

- Hmm? O imi pare rau. Gazda, rosie la fata, se lovi usor cu palmele peste fata. Ce nepoliticos. Sunt asa de obisnuita sa- l las deschis toata ziua, ca nici nu il mai observ. Imm, program.. nu, ecran, inchide.

- Si sunetul, zise Eve cu rabdare.

- Desigur. Clatinand din cap in timp ce sunetul continua sa se auda, Hetta



parea incurcata. N-am reusit niciodata sa ma obisnuiesc de cand am trecut de la telecomanda la voce. Sunet, inchide, te rog. Asa, acum e mai bine, nu?

Femeia putea face placinta otravita, dar nu-si putea controla propriul televizor, gandi Eve. Oamenii erau de toate felurile.

- Doamna Finestein, nu vreau sa spuneti mai multe pana cand nu va citesc drepturile. Pana cand nu sunteti sigura ca le intelegeti. Nu sunteti obligata sa faceti niciun fel de declaratie, incepu Eve, in timp ce Hetta continua sa zambeasca cu blandete.

Hetta astepta pana ce recitarea se termina.

- Nu ma asteptam sa scap. Nu chiar.

- Sa scapati cu ce, doamna

Finestein?

- Cu otravirea lui Joe. Desi... isi tuguie buzele ca un copil. Nepotul meu este avocat, un baiat foarte inteligent. Cred ca el ar spune ca din moment ce i-am spus lui Joe, foarte specific, sa nu manance din placinta, a fost mai mult realizarea lui Joe decat a mea. In orice caz, zise ea si astepta rabdatoare.

- Doamna Finestein, imi spuneti ca ati adaugat cianura sintetica la placinta cu intentia de a va omori sotul?

- Nu, draga. Iti spun ca am adaugat la o placinta cianura impreuna cu doza buna de zahar, si i-am spus sotului meu

sa nu se atinga de ea. Joe, am spus, nici macar sa nu mirosi placinta aia. Am facut-o special si nu e pentru tine. Ma auzi, Joe?

Hetta zambi din nou.

- Mi-a zis ca m-a auzit, apoi, chiar inainte sa plec la inalnirea cu fetele, i-am spus din nou, ca sa fiu sigura: „Vorbesc serios, Joe. Sa nu te atingi de placinta aia." Ma asteptam sa o manance, dar asta a depins de el, nu-i asa? Da-mi voie sa-ti povestesc despre Joe, continua ea pe un ton de conversatie si lua tava cu prajituri ca s-o indemne pe Eve sa mai ia una. Cand Eve ezita, ea rase vesela.

- Oh, draga, astea sunt foarte sigure,

te asigur eu. Tocmai i-am dat cateva baietelului acela dragut de sus.

Ca sa dovedeasca, lua una si musca din ea.

- Unde eram? Oh, da, vorbeam despre Joe. El este barbatul meu de-al doilea. Cincizeci de ani de casatorie in aprilie. A fost un partener bun si un brutar destul de bun. Unii barbati n-ar trebui sa se pensioneze niciodata. In ultimii ani, a fost un om cu care se putea trai foarte greu. Era manios si se plangea tot timpul, mereu gasea cate un nod in papura. Si niciodata nu punea mana pe faina. Insa nu putea sa treaca pe langa o tarta fara sa o inghita.

Pentru ca parea aproape rezonabil,

Eve astepta un moment.

- Doamna Finestein, l-ati otravit pentru ca manca prea mult? Obrajii rozalii ai lui Hetta se rotunjira.

- Asa pare. Dar e mult mai profund. Esti atat de tanara si nu ai familie, nu-i asa?

- Nu.

- Familiile sunt o sursa de confort si de iritare. Nimeni din afara nu poate intelege ce se intampla intr-o casa. Joe nu era un barbat cu care se putea trai usor si, mi-e teama ca, desi imi pare rau sa vorbesc dc rau despre morti, isi facuse niste obiceiuri proaste. Ii facea o deosebita placere sa ma supere, sa- mi distruga micile placeri. Chiar luna

trecuta, a mancat intentionat jumătate din tortul Turnul Placerii, pe care îl facusem pentru concursul International Betty Crocker. Și pe urmă mi-a spus că era uscat. Vocea îi pufni la o asemenea insultă. Poti să-ți închipui?

- Nu, zise Eve moale. Nu pot.

- Ei bine, a făcut-o doar ca să mă înnebunească. Era felul în care își manifesta puterea, vezi tu. Așa că am făcut o placintă, i-am spus să nu se atingă de ea și am plecat să joc mah-jongg cu fetele. Nu am fost deloc surprinsă când m-am întors și am descoperit că nu mă ascultase. Era un lacom, vezi tu. Facu un gest cu prăjitura înainte de a musca cu delicatete.

Lacomia este unul dintre pacatele mortale. Pare drept sa moara din pacat. Esti sigura ca nu mai vrei o prajitura?

& & &

Cu siguranta, lumea era un loc nebun, decise Eve, atunci cand femeile in varsta faceau placinte otravite. Si, gandii ea, cu fata ei calma, demodata, ca de bunica, probabil, va scapa.

Iar daca o trimiteau sus, va ajunge la bucatarie si va gati fericita pentru ceilalti puscariasi.

Eve isi completa raportul, manca ceva rapid, apoi se intoarse sa lucreze la noua pista.

Abia daca terminase cu bancile din

New York, cand primi un apel.

- Da, Dallas.

I se raspunse cu o imagine care ii inunda ecranul. O femeie moarta, aranjata in stilul mult prea familiar, pe cearceafuri pline de sange.

## **TREI DIN SASE**

Ramase cu ochii pironiti la mesajul pus peste imaginea cadavrului si latra catre computer.

- Gaseste adresa. Acum, fir-ar sa fie.

Dupa ce computerul se supuse, suna la Dispecerat.

- Dallas, Locotenent, Eve, ID 5347BQ. Prioritate A. Orice unitate



disponibila spre 156 Vest 89. Nu intrati in perimetru. Repet, nu intrati in perimetru. Retineti orice persoana care iese din cladire. Nimeni nu intra in acel apartament, nici politisti si nici civili. Timpul meu de sosire este estimat la zece minute.

- Am inteles, Dallas, Locotenent, Eve. Droidul de serviciu vorbi rece si fara sa se grabeasca. Unitatile cincizeci si trei-sase, disponibile sa raspunda. Asteptam sosirea ta. Prioritate A. Dispeceratul, terminat.

Isi lua geanta si trusa de teren si pleca.

\* \* \*

Eve intra singura in apartament, cu

arma pregatita. Camera de zi era ordonata, chiar frumoasa, cu perne mari si covoare cu ciucuri. Pe canapea se afla o carte si o usoara adancitura in tapiterie, indicand faptul ca cineva isi petrecuse timpul acolo, incovrigat si citind. Incruntandu-se la imagine, trecu la usa urmatoare.

Camera mica fusese aranjata ca un birou, statia de lucru ordonata, cu lucruri marunte care sugerau personalitatea victimei, precum cosul cu flori de matase, parfumate, bolul cu dropsuri, cana alba, stralucitoare, decorata cu o inima rosie, lucioasa.

Statia de lucru era asezata la fereastră, prin fereastră se vedea o alta cladire, dar nimeni nu se deranjase sa puna jaluzele. Pe unul dintre pereti se afla o etajera transparenta pe care se gaseau mai multe carti, o cutie mare pentru discuri, o alta pentru e-memo, o mica comoara formata din creioane scumpe de grafit si hartie de scris

reciclata. Intre ele, se afla inghesuit un cocolos stramb de lut ars, care ar fi putut fi un cal, si care cu siguranta ca fusese facut de un copil.

Eve iese din camera si deschise usa din cealalta parte.

Stia la ce sa se astepte. Stomacul ei nu se revolta. Sangele era inca proaspat. Cu un singur oftat, isi puse arma in toc, stiind ca este singura cu moarta.

Prin stratul protector de pe maini, simti trupul. Nu avusese timp sa se raceasca.

Fusese aranjata pe pat, iar arma fusese pusa ordonat intre picioarele ei.

Eve il recunoscuse ca fiind un Ruger P-90, o arma de lupta obisnuita, folosita

la apararea caselor in timpul Revoltei Urbane. Usoara, compacta si complet automata.

De data asta, nu exista surdina. Dar ar fi pariat ca dormitorul era izolat fonic iar ucigasul stia asta.

Se duse spre toaleta circulara, deschise o mica geanta din canepa care era la moda acum. Inauntru gasi licenta de insotitoare a femeii.

Femeie frumoasa, gandi ea. Zambet frumos, privire directa, piele uimitoare, de culoarea cafelei cu lapte.

- Georgie Castle, recita Eve pentru inregistrare. Femeie. Varsta cincizeci si trei. Insotitoare cu licenta. Moartea a survenit, probabil, intre sapte si sapte

patruzeci si cinci seara, cauza mortii, rani de glont. Medicul legist urmeaza sa confirme. Trei puncte vizibile de violenta, frunte, mijlocul pieptului, organele genitale. Produse mai mult ca sigur de o arma veche de lupta, lasata la locul crimei. Nu sunt semne de lupta, nici de intrare fortata sau prin efracție ori talharie.

Un zgomot usor, auzit in spatele ei, o facu pe Eve sa-si scoata arma. Pe vine, cu ochii duri si reci, privi spre pisica gri, grasa, care intra in camera.

- Iisuse, tu de unde ai aparut? Ofta lung si isi puse arma la loc. Este o pisica aici, zise ea pentru inregistrator, iar cand clipi spre ea, aratandu-si un ochi auriu si unul verde, se apleca si o lua in brate.

Incepu sa toarca precum un motor mic si bine uns. Tinandu-l pe un brat, scoase comunicatorul si solicita o echipa de la omucideri.

\* \* \*

Putin mai tarziu, in timp ce Eve era in bucatarie privind cum pisica aduameca cu o delicata aroganta castronul cu mancarea pe care o gasise, auzi voci ridicate la intrarea in apartament.

Cand se duse sa afle ce se intampla, o gasi pe politista in uniforma pe care o lasase de paza, incercand sa opreasca o femeie agitata si foarte insistenta.

- Care e problema, ofiter?

- Locotenente. Cu vadita usurare, politista deferi situatia superiorului ei. Doamna cere sa intre. Eu am..

- Sigur ca cer sa intru. Parul negru al femeii, perfect tuns, se agita si se aseza in jurul fetei ei la fiecare miscare



brusca. Asta-i casa mamei mele. Vreau sa stiu ce se intampla aici.

- Si mama dumneavoastra este...  
intreba Eve.

- Doamna Castle. Doamna Georgie Castle. S-a comis vreo talharie? Mania se transforma in ingrijorare si incerca sa treaca de Eve. Mama e bine? Mama?

- Veniti cu mine. Ea o apuca ferm de brat si o conduse in bucatarie. Cum va numiti?

- Samantha Bennett.

Pisica isi lasa castronul si veni sa se frece de picioarele Samanthei. Cu un gest pe care Eve il recunoscua ca fiind obisnuit si automat, Samantha se apleca si scarpina pisica pe cap.

- Unde-i mama? Acum cand ingrijorarea incepuse sa devina teama, vocea Samantha se poticni.

Nu exista o alta parte a muncii ei pe care Eve sa o urasca mai mult decat pe asta, niciun alt aspect al muncii de politist care sa ii zgarie sufletul cu niste lame atat de ascutite.

- Imi pare rau, domnisoara Bennett. Imi pare foarte rau. Mama dumneavoastra este moarta.

Samantha nu spuse nimic. Ochii ei, de aceeasi culoare calda ca mierii, precum ai mamei ei, devenira ficsi. Inainte sa cada, Eve o aseza pe un scaun.

- E o greseala, reusi ca sa spuna.

Trebuie sa fie o greseala. Trebuia sa mergem la cinema. Filmul de la ora noua. Martea mergem intotdeauna la cinema. Privi spre Eve cu ochii plini de speranta. Nu poate fi moarta. Abia a implinit cincizeci de ani, si e sanatoasa. E puternica.

- Nu e nicio greseala. Imi pare rau.

- S-a intamplat un accident? Ochii i se umplura de lacrimi. A avut un accident?

- Nu a fost un accident. Nu stia niciun mod bland ca sa-i spuna adevarul. Mama dumneavoastra a fost ucisa.

- Nu, asta-i imposibil. Lacrimile continuau sa-i curga. Vocea ii tremura

peste ele, in timp ce capul i se clatina, negand cele auzite. Toata lumea o placea. Toata lumea. Nimeni nu i-ar fi facut rau. Vreau s-o vad. Vreau s-o vad acum.

- Nu pot sa te las s-o vezi.

- E mama mea. Lacrimile ii curgeau in poala, in timp ce vocea i se ridica. Am dreptul. Vreau sa-mi vad mama.

Eve isi puse ambele maini pe umerii Samanthei, fortand- o sa se aseze din nou pe scaunul din care sarise.

- Nu o vei vedea. Nu i-ar ajuta la nimic. Nu te-ar ajuta nici pe tine. Ce vei face, va fi sa-mi raspunzi la intrebari, iar asta ma va ajuta pe mine sa aflu cine a facut asta. Asa, vrei sa-ti aduc ceva?

Sa chem pe cineva?

- Nu. Nu. Samantha cauta prin geanta dupa un servetel. Sotul meu, copiii mei. Va trebui sa le spun. Tatal meu. Cum sa le spun?

- Unde e tatal tau, Samantha?

- Locuieste... locuieste in Westchester. Au divortat acum doi ani. El a ramas cu casa pentru ca ea voia sa se mute in oras. Voia sa scrie carti. Voia sa fie scriitoare. I l dadu Samanthei.

- Stii cum isi castiga existenta mama ta?

- Da. Samantha isi stranse buzele, crampoti servetelul ud cu degetele ei reci. Nimeni nu a reusit s-o convinga sa renunte. De obicei, radea si spunea ca

venise timpul sa faca ceva socant, si ce studiu nemaipomenit era pentru cartile ei. Mama mea, Samantha se opri ca sa bea putina apa, s-a casatorit de foarte tanara. Acum cativa ani, a simtit nevoia sa faca o schimbare, sa vada ce altceva mai e pe lume. Nici de data asta n-am reusit s-o convingem sa n-o faca. Nu puteai niciodata s-o faci sa se razgandesca.

Incepu din nou sa planga, acoprindu-si fata si suspinand. Eve lua paharul abia atins, astepta, lasa sa treaca primul val de durere si de soc.

- A fost un divort dificil? Total tau a fost furios?

- Uimit. Confuz. Trist. O voia

inapoi, tot timpul zicea ca este doar o toana de-a ci. Bl... intrebarea din spatele intrebarii deveni brusc evidenta pentru ea. Lasa mainile in jos. Nu i-ar fi facut niciun rau. Niciodata, niciodata, niciodata. O iubea. Toata lumea o iubea. Nu i te puteai impotrivi.

- OK. Eve avea sa se ocupe de asta mai tarziu. Erai apropiata de mama ta?

- Da, foarte apropiata.

- Vorbea vreodata despre clientii ci?

- Uneori. Era jenant pentru mine, dar ea gasea un mod de a face ca totul sa para foarte amuzant. Putea sa faca asta. Se autointitulase „Bunica Sex”, si nu puteai sa nu razi.

- A vorbit vreodata de cineva care

o facea sa nu se simta in largul ei?

- Nu. Se descurca cu oamenii. Facea parte din sarmuleci. Avea de gand sa faca asta doar pana cand i se publica cartea.

- A pomenit vreodata numele de Sharon DeBlass sau Lola Starr?

- Nu. Samantha vru sa-si dea parul spre spate, dar mana ei incremeni in aer. Starr, Lola Starr. Am auzit, la stiri, am auzit despre ea. A fost ucisa. Oh, Doamne. Oh, Doamne. Isi lasa capul in jos, iar parul ii cazu ca niste aripi, acoperindu-i fata.

- O sa chem un ofiter sa te duca acasa, Samantha.

- Nu pot sa plec. Nu pot s-o las



singura.

- Ba da, poti. O sa am eu grija de ea. Eve isi puse mainile peste ale Samanthei. Iti promit, o sa am grija de ea, pentru tine. Vino. Cu blandete, o ajuta pe Samantha sa se ridice in picioare, isi puse un brat in jurul taliei femeii indurerate si o conduse spre usa. Voia sa o stie plecata inainte ca echipa din dormitor sa termine treaba.

- Sotul tau este acasa?

- Da. Este acasa cu copiii. Avem doi copii. Doi ani, si sase luni. Tony e acasa cu copiii.

-Bun. Care e adresa? Socul se instala. Eve spera ca amorteala pe care o citea pe fata Samanthci o va ajuta.

Femeia ii dadu o adresa din zona bogata din Westchester.

- Ofiter Banks!

- Da, locotenente.

- Du-o pe doamna Bennett acasa. O sa chem un alt ofiter care sa pazeasca usa. Stai cu familia atata timp cat va fi necesar.

- Da, sa traiti. Cu compasiune, Banks o conduse ec Samantha catre lifturi. Pe aici, doamna Bennett, sopti ca.

Samantha se sprijini ametita de Banks.

- O sa ai grij a de ea?

Eve o privi pe Samantha in ochii plansi.

- Promit.

\* \* \*

O ora mai tarziu, Eve intra in sectia de politie cu o pisica sub brat.

- Hei, locotenente, ai prins un talhar. Sergentul de la receptie rase de propria sa gluma.

- Esti foarte comic, Riley. Comandantul este inca aici?

- Te asteapta. A spus sa te duci la el de cum ajungi. Sc apleca in fata si scarpina pisica. Te-ai procopsit cu o alta omucidere?

- Da.

Sunetul unui sarut o facu sa priveasca spre barbatul solid, imbracat intr-o salopeta din spandex. Salopeta si

sangele care i sc prelingea din coltul gurii, aveau aproximativ aceeași nuanță. Accesoriile lui erau o pereche de cătușe subțiri, negre, legate de bratul banchetei de lângă el. El își freca palma de slit și-i făcu cu ochiul.

- Hei, scumpo, am aici ceva pentru tine.

- Spune-i comandantului Whitney că sunt în drum spre el, îi spuse ea lui Riley, în timp ce sergentul își dădea ochii peste cap.

Neputând să reziste, se apropie de bancheta și se aplecă destul de mult, încât simți mirosul acru al vomei.

- Asta-i o invitație fermecătoare, șopti ea, apoi își arcui o sprânceană

cand barbatul isi desfacu slitul si isi arata personalitatea.

- Oh, ia uita-te, pisi. Un penis mititel. Zambi si se apleca si mai mult. Ar fi bine sa ai grija de el, gaozarule, altfel pisicuta mea l-ar putea confunda cu un soricel minuscul si l-ar musca.

O facu sa se simta ceva mai bine cand vazu ca ceea ce mai ramasese din mandria lui se vesteji inainte ca el sa-si inchida slitul. Umorul o tinu pana cand urca in lift si ceru etajul comandantului Whitney.

El o astepta impreuna cu Feeney si cu raportul pe care ea il trimisese direct de la locul crimei. In spiritul repetitiv cerut de munca de politie, ea repeta

informatia verbal.

- Deci asta e pisica, zise Feeney.

- Nu m-a lasat inima sa i-o dau fiicei, vazand starea in care era. Eve ridica din umeri. Si nu puteam sa-l las acolo. Cu mana libera cauta prin buzunar. Discurile ei. Toate sunt etichetate. I-am scanat programarile. Ultimul din ziua asta a fost la sase-treizeci. John Smith. Arma. Puse arma sigilata pe biroul Comandantului Whitney. Pare a fi un Ruger P-90.

Feeney arunca o privire si dadu din cap.

- Inveti, pustoiaico!

- Am citit mult.

- Inceputul secolului douazeci si

unu, probabil 2008 sau 2009, declara Feeney in timp ce rasucea pe toate partile arma sigilata. Intr-o stare perfecta. Numar de serie, intact. N-o sa dureze mult s-o verific, adauga el, dar ridica din umeri. Totusi, prea destept ca sa foloseasca una inregistrata.

- Verific-o, ordona Whitney si facu semn spre computerul auxiliar din cealalta parte a camerei. Am pus sub supraveghere blocul tau, Dallas. Daca va incerca sa-ti strecoare un alt disc, il vom prinde.

- Daca continua in acelasi mod, o va face in urmatoarele douazeci si patru de ore. Pana acum a urmat acelasi model, desi fiecare victima a fost un gen total

diferit: cu DeBlass ai stralucirea, sofisticarea, cu Starr ai prospetimea unui copil, iar cu aceasta ai confortul, inca tanara, dar matura. Inca mai intervievam vecinii, si am de gand sa stau din nou de vorba cu familia, sa vad cum a decurs divortul. Mie mi se parc ca l-a programat pe tipul asta in ultimul moment. Avea o intalnire regulata in fiecare marti cu fiica ei. As vrea ca Feeney sa-i verifice corn linkul, sa vada daca tipul a sunat-o direct. Nu vom putea sa ascundem cazul asta de presa, comandante. Si ne vor lovi dur.

- Deja lucrez la controlul presei.

- Ar putea fi mai bine decat credem noi.

Feeney isi ridica privirea din



monitor. Ochii lui ramasera atintiti asupra lui Eve, facandu-i sangele sa inghete.

- Arma crimei este inregistrata. Cumparata la o licitatie fara strigare de la Sotheby's, toamna trecuta. Roarke. Eve ramase muta un moment. Nu-i pasa.

- Nu se inscrie in tipar, reusi ea sa spuna. Si e stupid. Roarke nu este un om stupid.

- Locotenente...

- E plantat, comandante. In mod evident. O licitatie fara strigare. Orice hacker de mana a doua poate folosi ID-ul cuiva si sa liciteze. Cum a fost platit? Se intoarse ea spre Feeney.

- Va trebui sa accesez inregistrarile

de la Sotheby's maine, dupa ce vor deschide.

- Pariez ca a fost numerar, transfer electronic. Casa de licitatii isi primeste banii, de ce si-ar pune intrebari? Vocea ei era calma, dar mintea ii fierbea. Si livrarea. Sigur a fost o statie de livrare electronica. Nu ai nevoie de ID pentru EPS. Tot ce ai de facut este sa tastezi codul de livrare.

- Dallas. Whitney vorbi cu rabdare. Adu-l la interogatoriu.

- Nu pot.

Ochii lui ramasera reci.

- E un ordin direct. Daca ai o problema personala, tineti- o pentru timpul tau personal.

- Nu pot sa-l aduc, repeta ea. Se afla pe statia FreeStar, la distanta mare de locul crimei.

- Daca a raspandit zvonul ca se afla pe FreeStar...

- N-a facut-o, intrerupse ea. Si aici a gresit ucigasul. Calatoria lui Roarke este secreta, doar cativa oameni importanti stiu despre ea. Toata lumea stie ca el se afla aici, in New York.

Comandantul Whitney inclina din cap.

- Atunci am face bine sa verificam unde se afla. Acum. Stomacul ii tremura in timp ce deschidea comlinkul lui Whitney. In cateva secunde asculta vocea acra a lui Summerset.

- Summerset, Locotenent Dallas.

Trebuie sa-l contactez pe Roarke.

- Roarke se afla intr-o intalnire, locotenente. Nu poate fi deranjat.

- Ti-a lasat vorba sa-mi faci legatura, fir-ar sa fie. Astea-s treburi ale politiei. Da-mi numarul lui de acces sau vin acolo si te arestez pentru obstructionarea justitiei.

Fata lui Summerset se stramba.

- Nu sunt autorizat sa dau aceasta informatie. Dar va voi transfera. Va rog sa asteptati.

Palmele lui Eve incepura sa transpire, in timp ce ecranul deveni albastru in asteptare. Se intreba a cui idee fusese aceea de a pune muzica aia

dulceaga. Cu siguranta ca nu a lui Roarke. El avea prea multa clasa.

Oh, Doamne, ce avea sa faca daca el nu era acolo unde zisese ca va fi?

Ecranul albastru se contracta cat un varf de ac, apoi se deschise. Roarke aparu cu o urma de nerabdare in priviri si o jumătate de zambet pe fata.

- Locotenente. M-ai prins intr-un moment prost. Pot sa te sun eu?

- Nu. Putea vedea cu coada ochiului ca Feeney deja incerca sa dea de urma transmisiei. Trebuie sa verific unde te afli.

- Unde ma aflu? Fruntea lui se incrunta. Probabil ca vazuse ceva pe fata ei, gandi Eve, desi putea jura ca si-

o mentinuse intinsa si de necitit. Care-i problema, Eve? Ce s-a intamplat?

- Unde te afli, Roarke. Te rog sa verifici.

El ramase tacut, studiind-o. Eve auzi pe cineva vorbindu- i. El opri vocea care intrerupsese transmisia cu o miscare a mainii.

- Sunt in mijlocul unei intalniri, in camera prezidentiala de pe FreeStar, a carei locatie este Quadrantul 6, Rampa Alfa. Scanare, comanda el, iar legatura intergalactica se roti prin incapere. Doisprezece barbati si femei stateau la o masa circulara.

Hubloul lung si arcuit arata o multime de stele si globul perfect,

albastru-verzui al Pamantului.

- Locatia transmisiuni este confirmata, zise Feeney pe un ton jos. Este acolo unde zice ca este.

- Roarke, treci te rog pe sistemul privat. Fara nici o expresie, lua castile.

- Da, locotenente.

- O arma inregistrata pe numele tau a fost confiscata la o omucidere. Trebuie sa-ti cer sa vii pentru interogatoriu cat mai curand posibil. Esti liber sa-ti aduci avocatul. Te sfatuiesc sa-ti aduci avocatul, adauga ea, sperand ca el intelege sublinierea. Daca nu te supui in urmatoarele patruzeci si opt de ore Garda Statiei te va escorta inapoi pe planeta. Iti intelegi

drepturile si obligatiile in aceasta problema?

- Cu siguranta. Voi face aranjamentele necesare. La revedere, locotenente.

Ecranul deveni negru.

## Capitolul 14

Mult mai socata decat era dispusa sa admita, Eve intra in biroul doctoritei Mira in dimineata urmatoare. La invitatia lui Mira, se aseza si isi impreuna mainile ca sa le opreasca orice miscare tradatoare.

- Ai avut timp sa faci profilul?

- Ai cerut statut de urgenta. intr-



adevar, Mira isi petrecuse cea mai mare parte din noapte citind rapoarte, folosindu-si pregatirea si diagnozele psihiatrice pentru a construi un profil. As vrea mai mult timp de lucru la el, dar pot sa-ti dau o vedere generala.

- Okay. Eve se apleca usor in fata.

Cine este acest om?

- El este aproape cu siguranta formularea corecta. In mod traditional, crimele de natura asta nu sunt comise in randurile aceluiasi sex. E un barbat, cu o inteligenta peste medie, cu tendinte sociopate si voyeuristice. E indraznet, dar nu isi asuma riscuri, desi, probabil, el se vede asa.

In felul ei gratios, isi impleti

degetele si puse picior peste picior. Crimele lui sunt bine gandite. Faptul ca face sau nu sex cu victimele, este absolut incidental. Placerea si satisfactia lui vin din selectarea, pregatirea si executia victimelor.

- De ce prostituate?

- Control. Sexul inseamna control. Iar el are nevoie sa controleze oameni, situatii. Prima crima a fost, probabil, un impuls.

- De ce?

- A fost prins pe picior gresit de violenta, de propria lui capacitate de a fi violent. A avut o reactie, o miscare de tresarire, inhalarea rapida, expirarea tremurata. Si-a revenit si se protejeaza

sistematic. Nu vrea sa fie prins, dar vrea, are nevoie sa fie admirat, temut. Asa se explica si inregistrările. Foloseste arme de colectie, continua ea pe acelasi ton moderat, un simbol al banilor. Din nou, putere si control. Le lasa la locul faptei pentru a arata ca este unic intre alti barbati. Apreciaza violenta fatisa a armelor si aspectul lor impersonal. Uciderea de la o distanta convenabila, detasarea de acest act. E decis asupra numarului victimelor pentru a arata ca e organizat, precis. Ambitios.

- Ar fi putut avea in minte pe cele sase femei de la inceput? Sase tinte?

- Singura legatura dintre cele trei

femei ucise, este profesia lor, incepu Mira, si vazu ca Eve ajunsese deja la aceeasi concluzie, dar o voia confirmata. A avut in minte aceasta profesie. Parerea mea este ca alegerea femeilor este intamplatoare. E de presupus ca detine o pozitie inalta, cu siguranta una cu multe responsabilitati. Daca are un partener sexual sau de casatorie, el sau ea ii este subordonat. Parerea lui despre femei este foarte proasta. Le dezapreciaza si le umileste dupa moarte, pentru a-si arata dezgustul si superioritatea. El nu percepe ceea ce face ca fiind crime, ci momente de putere personala, o declaratie personala.

Prostitutia, feminina sau masculina, ramane o profesie de joasa speta pentru multe multi. Femeile nu sunt egalele lui. O prostituata este demna de dispretul lui, chiar si atunci cand o foloseste pentru propria lui usurare. Ii place munca pe care o face, locotenente. Ii place foarte mult.

- Este munca, doctore, sau o misiune?

- Nu are o misiune. Doar ambitii. Nu este religia lui, nici o declaratie morala, nici o atitudine sociala.

- Nu, declaratia este personala, atitudinea este controlul.

- Trebuie sa fiu de acord, zise Mira, bucuroasa de felul direct in care lucra

mintea lui Eve. Pentru el este un interes, un hobby nou si oarecum fascinant, la care s-a descoperit a fi adept. E periculos, locotenente, si nu doar pentru ca nu are constiinta, ci si pentru ca este bun in ceea ce face, iar succesul il hraneste.

- Se va opri la sase, murmura Eve. Cu metoda asta, dar va gasi un alt mod creativ de a ucide. E prea vanitos ca sa-si incalce cuvantul in fata autoritatilor, dar ii place hobby-ul asta prea mult ca sa renunte la el.

Mira isi lasa capul pe o parte.

- S-ar putea crede, locotenente, ca mi-ai citit deja raportul. Cred ca incepi sa-l intelegi foarte bine.

Eve dadu din cap.

- Da, bucata cu bucata. Avea de pus o intrebare, una care ii framantase mintea intreaga noapte si nu o lasase sa doarma. Ca sa se protejeze, sa faca jocul mai dificil, ar angaja pe cineva, ar plati pe cineva sa ucida pe una dintre victimele alese de el, in timp ce el are un alibi?

- Nu. Privirea lui Mira se umplu de compasiune privind-o pe Eve cum inchide ochii usurata. Dupa parerea mea, are nevoie sa fie acolo. Sa priveasca, sa inregistreze, si, mai ales, sa participe. Nu vrea o satisfactie prin interpusi. Si nici nu crede ca esti mai

inteligenta decat el. Ii face placere sa te urmareasca cum te framanti, locotenente. E un observator atent al oamenilor, si cred ca s-a concentrat asupra ta din momentul cand a aflat ca tu conduci ancheta. Te studiaza si stie ca iti pasa. Vede lucrul asta ca pe o slabiciune de exploatat, si o face prezentandu-ti crimele, nu la locul tau de munca, ci acolo unde locuiesti.

- A trimis ultimul disc. L-am gasit in corespondenta de dimineata, trimis de undeva din centru, la aproximativ o ora dupa crima. Am pus cladirea mea sub supraveghere. Probabil si-a dat seama de asta si a gasit un mod de a o ocoli.

- E un manipulator innascut. Mira ii



dadu lui Eve un disc si o copie pe hartie a profilului initial. Este un barbat inteligent si matur. Destul de matur ca sa-si infraneze impulsul, un barbat cu posibilitati si imaginatie. Rareori isi arata emotiile, rareori le are ca sa le arate. Pentru el conteaza doar intelectul si, cum ziceai, vanitatea.

- Sunt recunoscatoare ca ai facut profilul atat de repede.

- Eve, zise Mira inainte ca Eve sa se poata ridica. Este acolo si un addendum. Arma care a fost lasata la ultima crima. Barbatul care a comis aceste crime, nu ar face o greseala atat de prostiasca si sa lase in urma o arma care poate fi identificata. Diagnosticul a

respins posibilitatea asta cu o probabilitate de nouazeci si trei virgula patru la suta.

- Am fost acolo, zise Eve cu un ton egal. Eu am sigilat-o cu mana mea.

- Si sunt sigura ca asta a si vrut. E posibil sa-i fi facut placere sa implice pe altcineva ca sa boicoteze sistemul, procesul de ancheta. Si este foarte posibil sa fi ales aceasta persoana ca sa te supere pe tine, sa-ti distraga atentia, chiar sa te raneasca. Am inclus si asta in profil. Personal, vreau sa-ti spun ca sunt ingrijorata de interesul lui pentru tine.

- Am de gand sa ma asigur ca el este mult mai ingrijorat de interesul meu fata de el. Multumesc, doctore.

Eve se duse direct in biroul lui Whitney ca sa-i dea profilul psihologic. Cu putin noroc, Feeney ar fi putut termina de verificat suspiciunile ei in legatura cu cumpararea si livrarea armei crimei.

Daca avea dreptate, si trebuia sa creada ca are, lucrul acesta impreuna cu profilul intocmit de Mira, aveau sa-l scoata pe Roarke de pe lista suspectilor.

Stia deja, din felul in care Roarke o privise, prin ea, in timpul ultimei lor transmisii, ca activitatea ei profesionala distrusese legatura firva care se infiripase intre ei.

Deveni si mai sigura cand intra in birou si il gasi pe Roarke acolo.

Probabil ca folosise un transport particular, decise ea. I-ar fi fost imposibil sa soseasca atat de repede folosind caile obisnuite. El doar inclina capul si nu zise nimic in timp ce ea se apropie ca sa-i dea comandantului Whitney discul si dosarul.

- Profilul facut de dr. Mira.

- Multumesc, locotenente. Isi muta privirea spre Roarke. Locotenentul Dallas va va conduce in zona unde se tin interviurile. Apreciem colaborarea dumneavoastra.

Totusi, el nu zise nimic, doar se ridica si astepta ca Eve sa ajunga la usa.

- Ai dreptul la un avocat, incepu ea in timp ce chema

liftul.

- Stiu asta. Sunt acuzat de ceva, locotenente?

- Nu. Blestemandu-l, intra in lift si ceru Aria B. Este doar procedura standard. Tacerea lui continua pana cand ea simti cai venea sa urle. Fir-ar sa fie, nu am de ales.

- Nu ai? sopti el si o urma cand usile se deschisera.

- Asta-i munca mea. Usile ariei pentru interviuri se deschisera, apoi se trantira in spatele lor. Camerele de supraveghere despre care orice hot marunt stia ca se aflau ascunse in fiecare perele, pornira automat. Eve se aseza la o masa mica si astepta ca el sa se aseze

in fata ei.

- Aceasta procedura este inregistrata. intelegi?

- Da.

- Locotenent Dallas, ID 5347BQ, interviu. Subiect, Roarke. Ora si data initiale. Subiectul renunta la prezenta unui avocat. Este corect?

- Da, subiectul a renuntat la prezenta unui avocat.

- Cunosti o insotitoare cu licenta, pe nume Georgie Castle?

- Nu.

- Ai fost la adresa 156 West 89?

- Nu, nu cred ca am fost.

- Esti proprietarul unui Ruger P-90, automat, arma de lupta, circa 2005?

- Este posibil să am o armă de genul asta. Va trebui să verific ca să fiu sigur. Dar pentru a putea continua, să zicem că am.

- Când ai cumpărat această armă?

- Din nou, va trebui să verific. El nu clipește, nu-și lua ochii dintr-ai ei. Am o colecție mare și nu țin minte toate detaliile și nici nu le port cu mine în computerul de buzunar.

- Ai cumpărat arma asta de la Sotheby's?

- E posibil. Deseori, adaug la colecția mea, prin licitații.

- Licitații fără strigare?

- Ocazional.

Stomacul ei, deja contractat, începu

sa se revolte.

- Ti-ai imbogatit colectia cu arma mentionata mai sus la o licitatie anonima la Sotheby's pe doi octombrie anul trecut?

Roarke isi scoase agenda din buzunar si scana pana la data respectiva.

- Nu, nu am nici o insemnare in privinta asta. Se pare ca la data respectiva eram la Tokio, ocupat cu niste intalniri. Se poate verifica usor.

Blestemat sa fii, blestemat sa fii, gandi ea. Stii ca asta nu e un raspuns.

- La licitatii sunt adesea folositi reprezentanti.

- Asa este. Privind-o fara nuanta,



isi puse din nou agenda in buzunar. Daca verifici cu Sotheby's, ti se va spune ca nu folosesc reprezentanti. Cand decid sa achizitionez ceva, o fac pentru ca am vazut obiectul respectiv, cu proprii ochi. Ca i-am apreciat valoarea pe care o are pentru mine. Daca si cand decid sa licitez, o fac personal. La o licitatie fara strigare, as fi de fata sau as folosi comlinkul.

- Nu se foloseste in mod obisnuit o oferta sigilata sau ca un reprezentant autorizat sa mearga pana la un anumit nivel al pretului?

- Nu prea imi fac griji in privinta traditiilor. De fapt, as putea sa ma razgandesc daca vreau sau nu un lucru.

Dintr-un motiv sau altul, isi poate pierde farmecul.

Ea intelese insinuarea din declaratia lui si incerca sa accepte faptul ca el nu mai voia sa aiba de-a face cu ea.

- Arma de mai sus, inregistrata pe numele tau si cumparata la o licitatie fara strigare de la Sotheby's, in octombrie anul trecut, a fost folosita la uciderea lui Georgie Castle, aproximativ la ora sapte si jumatate, seara trecuta.

- Amandoi stim ca nu eram in New York la sapte si jumatate, seara trecuta. Privirea lui ii cerceta fata. Ai verificat transmisia, nu-i asa?

Ea nu raspunse. Nu putea.

- Arma ta a fost gasita la locul  
crimei.

- Am stabilit ca este a mea?

- Cine are acces la colectia ta?

- Eu. Doar eu.

- Angajatii?

- Nu. Daca iti amintesti,  
locotenente, vitrinele mele sunt incuiate.  
Doar eu am codul de acces.

- Codurile pot fi sparte.

- Greu de crezut, dar, posibil, fu el  
de acord. Dar, daca amprenta mea  
palmara nu este folosita la intrare, orice  
vitrina care este deschisa prin orice alt  
mijloc, declanseaza o alarma.

Fir-ar sa fie, da-mi o sansa. Nu-si

dadea seama ca se ruga de el, ca incerca sa-l salveze?

- Alarmerle pot fi deconectate.

- Adevarat. Cand o vitrina este deschisa fara autorizatia mea, toate intrarile in camera sunt sigilate. Nu exista posibilitate de iesire, iar securitatea este anuntata in acelasi moment. Te asigur, locotenente, protectia este aproape perfecta. Cred in protejarea lucrurilor care imi apartin.

Ea isi ridica privirea cand Feeney intra in camera. El ii facu semn cu capul, iar ea se ridica.

- Scuza-ma.

Cand usile se inchisera in spatele lor, el isi vari mainile in buzunare.

- Ai avut dreptate, Dallas. Oferta electronica, plata in numerar, livrata la un EPS. Seful de la Sotheby's sustine ca este o procedura foarte neobisnuita pentru Roarke. Intotdeauna participa in persoana sau prin link direct. N-a folosit niciodata pana atunci metoda asta, in cei cincisprezece ani de cand lucreaza cu ei.

Ea isi permise o rasuflare satisfacuta.

- Asta se potriveste cu declaratia lui Roarke. Altceva?

- Am verificat inregistrarea armei. Rugerul a aparut in acte pe numele lui Roarke abia acum o saptamana. Nu avem cum sa-l acuzam. Comandantul

spune sa-i dam drumul.

Nu isi putea permite sa se simta usurata, nu inca, asa ca doar dadu din cap.

- Multumesc, Feeney.

Se strecura din nou inaintu.

- Esti liber sa pleci.

- Asa, pur si simplu?

- Nu avem motiv, deocamdata, sa te retinem sau sa-ti provocam o si mai mare inconvenienta.

- Inconvenienta? Se indrepta spre ea pana ce usile se inchisera in spatele lui. Asa numesti tu asta? O inconvenienta?

Avea, isi spuse ea, dreptul sa fie manios, sa fie suparat. Ea era insa

obligata sa-si faca meseria.

- Trei femei sunt moarte. Trebuie explorata fiecare posibilitate.

- Iar eu sunt doar una dintre posibilitati? El intinse mana, miscarea violenta cu care ii prinse camasa, o surprinse. La asta se reduce relatia noastra?

- Sunt politista. Nu-mi pot permite sa trec nimic cu vederea, sa nu presupun orice.

- Sa ai incredere, intrerupse el. Orice. Sau oricine. Daca balanta ar fi inclinat putin in cealalta directie, m-ai fi inchis? M-ai fi pus intr-o celula?

- La o parte. Cu ochii furiosi, Fcenedy intra pe coridor. Da-te la o

parte.

- Lasa-ne, Feeney.

- Am sa fac pe dracu'. Ignorand-o pe Eve, se vari in Roarke. Nu te lua de ea, mahare. S-a luptat pentru tine. Si asa cum stau lucrurile, ar fi putut sa o coste slujba. Simpson deja o pregateste sa fie mielul lui de sacrificiu, pentru ca a fost destul de fraiera sa se culce cu tine.

- Taci din gura, Feeney.

- Fir-ar sa fie, Dallas.

- Am zis sa taci. Din nou calma si detasata, privi spre Roarke. Departamentul apreciaza cooperarea ta, ii zise ea lui

Roarke si, desfacandu-i mainile de pe camasa, se rasuci si pleca grabita.



- Ce dracu ai vrut sa spui? vru  
Roarke sa stie.

Feeney doar se incrunta.

- Am lucruri mai bune de facut decat  
sa-mi pierd timpul cu tine.

Roarke il impinse cu spatele la  
perete.

- O sa fii liber sa ma arestezi pentru  
atac la ofiter in doua clipe, Feeney.  
Spune-mi ce ai vrut sa spui despre  
Simpson?

- Vrei sa stii, mahare? Feeney privi  
injur cautand un colt mai discret si facu  
semn cu capul spre toaleta barbatilor.  
Vino

la mine in birou si iti voi spune.

\* \* \*

Avea pisica pentru a-i tine de urat. Eve regreta deja ca trebuia sa dea inapoi familiei lui Georgie felina grasa si nefolositoare. Ar fi facut-o deja, dar gasea o mangaiere chiar si in compania oferita de un amarat de ghem de blana.

Totusi, era iritata de sunetul intercomului. Prezenta umana nu era bine-venita. Mai ales cand verifica ecranul si il vazu pe Roarke.

Era destul de ranita ca sa poata sa se comporte ca o lasa. Lasand apelul fara raspuns, se duse inapoi la sofa si se chirci impreuna cu pisica. Daca ar fi avut o patura la indemana, si-ar fi tras-o peste cap.

Sunetul incuietorilor care se

descuiau cateva momente mai tarziu, o facu sa sara in picioare.

- Bastard nenorocit, zise ea, cand Roarke intra. Incalci prea multe reguli.

El doar isi puse master-codul in buzunar.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu vreau sa te vad. Ura faptul ca vocea ii suna mai degraba disperata decat manioasa. Intelege si tu o sugestie.

- Nu-mi place sa fiu folosit ca sa te ranesc pe tine.

- Te descurci foarte bine si singur.

- Te astepti sa nu am nicio reactie cand ma acuzi de crima? Cand tu credeai asta?

- N-am crezut niciodata. Ii iesi ca un suierat, o soapta pasionala. N-am crezut niciodata, repeta ea. Dar mi-am pus sentimentele deoparte si mi-am facut treaba. Acum, iesi afara!

Ea se indrepta spre usa. Cand el o opri, il lovi scurt si cu putere. El nici macar nu incerca sa-i blocheze lovitura. Calm, isi sterse sangele de la gura cu dosul palmei, in timp ce ea statea incremenita cu respiratia rapida si zgomotoasa.

- Continua, o invita el. Mai trage-mi una. Nu trebuie sa-ti faci griji. Nu lovesc femeile si nici nu le omor.

- Lasa-ma in pace. Se intoarse si se

apuca cu mainile de spatarul sofalei pe care statea pisica privind-o calma. Emotiile se invalmaseau, amenintand sa-i sparga pieptul. N-o sa reusesti sa ma faci sa ma simt vinovata, pentru ca am facut ceea ce trebuia sa fac.

- M-ai taiat in doua, Eve. Il infuria din nou faptul ca trebuia sa recunoasca, sa stie ca ea putea sa-l devasteze atat de usor. Nu puteai sa-mi spui ca tu crezi in mine?

- Nu. Ea isi inchise ochii strans. Doamne, tu nu realizezi ca ar fi fost mai rau daca as fi facut-o? Whitney nu putea sa creada ca pot fi obiectiva, iar daca Simpson ar fi prins de veste ca ti-am aratat fie si o urma vaga de tratament

preferential, ar fi fost mai rau. N-as fi putut sa obtin profilul psihologic asa de repede. Nu l-as fi putut trece pe Feeney pe o baza prioritara ca sa verifice drumul armei ca sa elimine suspiciunea.

- Nu m-am gandit la asta, zise el incet. Nu m-am gandit. Cand el ii puse o mana pe umar, ea se scutura si se intoarse asupra lui cu ochii inflacarati.

- Fir-ar sa fie, ti-am spus sa-ti aduci un avocat. Ti-am spus. Daca Feeney nu ar fi apasat butoanele care trebuiau, ar fi putut sa te retina. Ai iesit din randul suspectilor doar pentru ca el a facut-o, iar profilul nu ti se potrivea.

El o atinse din nou, ea se trase iarasi inapoi.

- Se pare ca n-am avut nevoie de avocat. Nu am avut nevoie decat de tine.

- Nu conteaza. Ea se lupta sa se controleze. S-a terminat. Faptul ca ai un alibi solid pentru momentul crimei, si ca arma a fost evident plantata, te scoate din centrul atentiei. Se simtea bolnava, ingrozitor de obosita. Poate ca nu te elimina complet, dar profilurile intocmite de dr. Mira sunt exceptionale. Nimeni nu-i contesta diagnozele. Pe tine te-a eliminat, si asta conteaza foarte mult pentru departament si pentru procuratura.

- Nu-mi faceam griji cu privire la departament sau procuratura.

- Ar fi trebuit s-o faci.

- Se pare ca tu ti-ai facut multe griji pentru mine. Imi pare tare rau.

- Las-o balta.

- Am vazut mult prea des cearcane sub ochii tai de cand te-am cunoscut. Isi trecu degetul peste ele. Nu-mi place sa fiu eu responsabil pentru cele pe care le vad acum.

- Pot sa-mi port singura de grija.

- Iar eu n-am avut nimic de-a face cu periclitarea slujbei tale?

Sa-l ia dracu' pe Feeney, gandi ea cu rautate.

- Imi iau propriile decizii. Platesc singura consecintele.



Nu si de data asta, gandi el. Nu singura.

- Dupa noaptea petrecuta impreuna, am sunat. Am vazut ca erai ingrijorata, dar tu ai trecut peste asta. Feeney mi-a spus exact de ce erai ingrijorata in noaptea aia. Maniosul tau prieten voia sa mi-o plateasca pentru ca te-am facut nefericita. A facut- o.

- Feeney n-avea nici un drept...

- Poate ca nu. N-ar fi trebuit s-o faca daca mi-ai fi spus tu. O apuca de ambele brate ca sa-i opreasca miscarea rapida. Nu-mi intoarce spatele, o avertiza el, pe o voce joasa. Te pricepi sa indepartezi oamenii, Eve. Dar n-o sa-ti mearga cu mine.

- Tu la ce te asteptai? Ca o sa vin plangand la tine? Roarke, m-ai sedus, iar acum am probleme. Ajutor. La dracu' cu asta, nu m-ai sedus. M-am culcat cu tine pentru ca am vrut. Am vrut destul de mult, incat sa nu ma mai gandesc la etica. Am fost lovita din cauza asta si ma descurc. Nu am nevoie de ajutor.

- Cu siguranta ca nu-l vrei.

- Nu am nevoie. Nu avea de gand sa se umileasca incercand sa se retraga, dar ramase pasiva. Comandantul este convins ca nu esti implicat in crime. Esti curat, asa ca in afara de ceea ce departamentul va numi o eroare din partea mea, la fel sunt si eu. Daca greseam in privinta ta, ar fi fost altfel.

- Daca ai fi gresit in privinta mea, te-ar fi costat legitimatia.

- Da. Mi-as fi pierdut legitimatia, as fi pierdut totul. As fi meritat asta. Dar nu s-a intamplat, asa ca acum s-a terminat. Vezi-ti de treburile tale.

- Chiar crezi ca am de gand sa las totul balta? Ritmul acela moale, bland, din vocea lui, o slabea.

- Nu-mi pot permite sa fiu cu tine, Roarke. Nu-mi pot permite sa ma implic.

El pasi in fata, isi puse o mana pe spatarul sofalei si o bloca.

- Nici eu nu-mi pot permite. Se pare ca nu conteaza.

- Uite ce-i...

- Imi pare rau ca te-am ranit, murmura el. Foarte rau ca n-am avut incredere in tine si ca, pe urma, te-am acuzat ca nu ai tu incredere in mine.

- Nu ma asteptam sa gandesti altfel. Sa te porti diferit. Asta il duru mai mult decat lovitura primita in fata.

- Nu. Imi pare rau si pentru asta. Ai riscat foarte mult pentru mine. De ce?

Nu existau raspunsuri usoare.

- Te-am crezut.

El isi lipi buzele de fruntea ei.

- Multumesc.

- A fost o chestie de rationament, incepu ea, cu respiratia tremuranda cand el isi puse buzele peste obrazul ei.

- Am de gand sa stau cu tine la noapte. Apoi o saruta pe tampla. Vreau sa fiu sigur ca dormi.

- Sex ca sedativ?

El se incrunta, dar o saruta usor.

- Daca vrei. O ridica in brate, facand-o sa roseasca. Hai sa vedem daca reusim sa gasim doza exacta.

\* \* \*

Mai tarziu, cu luminile inca aprinse, o privi. Dormea cu fata in jos, un corp molesit de oboseala. Ca sa-si faca o placere, el isi trecu palma peste spatele ei, piele catifelata, oase subtiri, muschi subtiri. Ea nu se misca.

Experimental, isi trecu degetele

prin parul ei. Des ca blana de nurca, nuante de coniac invecnit si aur vechi, prost tuns. Il facu sa zambeasca in timp ce isi trecea degetele peste buzele ei. Pline, tari, infocate.

Oricat de surprins ar fi fost ca reusise sa o duca dincolo de granitele a ceea ce stia ea pana atunci, el era coplesit de faptul ca, fara sa stie, fusese si el purtat pana acolo.

Cat de departe, se intreba el, vor merge?

Stia ca il duruse atunci cand credea ca ea il credea vinovat. Sentimentul de tradare, de deziluzie, fusese enorm, care il slabea, si inca ceva ce nu mai simtise de ani de zile.

Ea îl adusesese înapoi la un punct de vulnerabilitate de care scapase. Putea să-l ranească. Se puteau rani unul pe altul. Era un lucru la care va trebui să se gândească cu multă grijă.

Dar, deocamdată, problema principală era cine voia să-i ranească pe amândoi. Și, mai ales, de ce?

Încă se mai gândea la asta atunci când își împletea degetele cu ale ei și se lăsa cuprins de somn.

## Capitolul 15

El plecase deja când se trezi. Era

mai bine asa. Diminetile de dupa aveau in ele o intimitate obisnuita, care o facea nervoasa. Deja era implicata cu el intr-o relatie mai mult decat fusese cu oricine altcineva. Acea potrivire dintre ei avea potentialul, si ea stia, de a reverbera prin tot restul vietii ei.

Isi facu repede un dus, se infasura intr-un halat si se duse in bucatarie. Acolo il gasi pe Roarke, in pantaloni si cu camasa descheiata, citind ziarul pe monitorul ei. Aratand, realiza ea cu o trasarire de incantare si uimire, foarte confortabil, ca la el acasa.

- Ce faci?

- Hmmm? El isi ridica privirea si intinse mana in spate ca sa deschida



AutoBucatarul. Iti fac cafea.

- Imi faci cafea?

- Te-am auzit miscandu-te prin casa.

Scoase cestile si le duse acolo unde ramasese ea, in pragul usii. Nu faci asta prea des.

- Sa ma misc prin casa?

- Nu. El rase si o saruta pe buze.

Sa-mi zambesti. Doar sa-mi zambesti.

Zambea? Nu isi daduse seama.

- Credeam ca ai plecat. Se duse la masa mica si privi monitorul. Rapoartele bursei. Natural. Probabil, te-ai trezit devreme.

- A trebuit sa dau cateva telefoane.

El o urmari din priviri, bucurandu-se de felul cum isi trecea degetele prin parul

ud. Un tic nervos, de care era sigur ca nu era constienta. El isi lua port-linkul de pe masa si il vari la loc in buzunar. Aveam programata o conferinta cu statia, la cinci dimineata, ora noastra.

- Oh. Sorbi din cafea intrebandu-se cum reusise sa traiasca pana atunci fara impulsul oferit de cafeaua adevarata. Stiu ca intalnirile astea erau importante. Imi pare rau.

- Am reusit sa punem la punct cele mai multe dintre detalii. Restul pot sa-l fac si de aici.

- Nu te duci acolo?

- Nu.

Ea se intoarse spre AutoBucuar si consulta meniul limitat.

- Am ramas cam fara nimic. Vrei un corn sau altceva?

- Eve. Roarke aseza ceasca jos si isi puse mainile pe umerii ei. De ce nu vrei sa stiu ca-ti face placere ca raman?

- Alibiul tau e verificat. Nu e treaba mea daca tu... Se opri atunci cand el o rasuci cu fata spre el. Era manios. Se vedea in ochii lui si se pregati de cearta care urma. Nu se pregatise pentru sarut, pentru felul in care gura lui se inchise peste a ei, felul in care inima i se rasuci in piept, incet si visatoare.

Asa ca se lasa imbratisata, isi lasa capul sa se cuibareasca in curbura umarului sau.

- Nu stiu cum sa ma descurc cu asta,

sopti ea. Nu am nici un precedent. Am nevoie de reguli, Roarke. Reguli solide.

- Nu sunt un caz pe care trebuie sa-l rezolvi.

- Nu stiu ce esti. Dar stiu ca lucrurile se intampla prea repede. Nici n-ar fi trebuit sa inceapa. N-ar fi trebuit sa pot sa incep cu tine.

El o trase spre spate ca sa-i poata privi fata.

- De ce?

- E complicat. Trebuie sa ma imbrac. Trebuie sa ajung la munca.

- Da-mi ceva. Degetele lui ii stransera umarul. Nici eu nu stiu ce esti tu.

- Sunt o politista, izbucni ea. Asta-i

tot ce sunt. Am treizeci de ani si nu am fost apropiata decat de doi oameni in toata viata mea. Si chiar si cu ei a fost usor sa nu dau totul.

- Ce sa nu dai?

- Sa nu conteze cineva prea mult.

Daca cineva conteaza prea mult, te poate roade pana cand nu mai ramane nimic din tine. Eu am fost nimic. Nu mai pot sa fiu vreodata nimic.

- Cine te-a ranit?

- Nu stiu. Dar stia. Stia. Nu-mi amintesc si nu vreau sa- mi amintesc. Am fost victima si odata ce ai fost, ai nevoie sa faci orice ca sa nu mai fii din nou. Asta-i tot ce-am fost inainte de a intra la academie. O victima, cu altii

care apasau butoanele, care luau deciziile, imbrancindu-ma intr-un sens, tragandu-ma in altul.

- Asta crezi ca fac eu?

- Asta se intampla.

Existau intrebari pe care el trebuia sa i le puna. Intrebari pe care le citea pe fata ei, care trebuiau sa astepte. Poate ca venise momentul sa-si asume un risc. Isi baga mana in buzunar si scoase obiectul pe care il tineva acolo.

Uimita, Eve privi nasturele gri din palma lui.

- Asta-i de la costumul meu.

- Da. Nu este un costum prea grozav. Ai nevoie de culori mai puternice. L-am gasit in limuzina mea.

Am vrut sa ti-l dau.

- Oh. Dar cand intinse mana, el inchise palma peste nasture.

- O minciuna foarte buna. Amuzat, rase de el insusi. N- am avut niciodata intentia sa ti-l dau inapoi.

- Ai un fetis pentru nasturi, Roarke?

- Il port cu mine asa cum un baietandru poarta o suvita din parul iubitei lui.

Privirea ei se intoarse din nou la el si ceva dulce se misca inauuntrul ei. Cu atat mai dulce, cu cat vedea ca el se simte stanjenit.

- Ciudat.

- Asa m-am gandit si eu. Dar vari nasturele la loc in buzunar. Stii ce

altceva gandesc, Eve?

- N-am idee.

- Cred ca te iubesc.

Simti cum culoarea ii fugе din obraji, cum muschii i se inmoaie, in timp ce inima ii batea cu putere in gat.

- Asta-i...

- Da, greu de gasit cuvantul adecvat, nu-i asa? Isi trecu mainile peste spatele ei in jos, apoi in sus si o aduse mai aproape de el. M-am gandit mult si nici eu n-am gasit unul. Dar sa ma intorc la ideea initiala.

Ea isi umezi buzele.

- Exista una?

- O idee interesanta si foarte importanta. Si eu sunt in mainile tale la



fel de mult cum esti tu intr-ale mele. La fel de putin confortabil, desi, poate, nu la fel de rezistent, sa ma gasesc in asemenea pozitie. N-am de gand sa te las sa pleci pana cand nu ne lamurim ce e de facut.

- Asta, aaa, complica lucrurile.

- Ingrozitor de mult, fu el de acord.

- Roarke, noi nu ne cunoastem unul pe celalalt. In afara dormitorului.

- Ba da, ne cunoastem. Doua suflete pierdute. Amandoi am plecat de langa ceva si ne-am transformat in altceva. Nici nu e de mirare ca soarta a decis sa arunce o curba in ceea ce, pana acum, a fost pentru noi un drum drept. Noi trebuie sa decidem cat de departe vrem

sa urmam curba.

- Eu trebuie sa ma concentrez asupra anchetei. Trebuie sa ramana prioritatea mea.

- Inteleg. Dar ai dreptul si la o viata personala.

- Viata mea personala, partea asta a ei, a rasarit din ancheta. Iar ucigasul o face si mai personala. A plantat arma ca suspiciunile sa cada asupra ta, asta a fost un raspuns direct la implicarea mea cu tine. S-a concentrat asupra mea.

Mainile lui Roarke o prinsera de reverele halatului.

- Ce vrei sa spui?

Reguli, isi aminti ea. Existau reguli. Iar ea era cat pe ce sa le incalce.

- Iti spun ce pot in timp ce ma imbrac. Eve se duse in dormitor cu pisica pasind si ondulandu-se in fata ei.

- Iti amintesti seara cand te-am gasit aici cand m-am intors acasa? De

pachetul pe care l-ai gasit pe podea?

- Da, te-a suparat.

Cu un zambet, isi scoase halatul de pe ea.

- Am reputatia ca din toata sectia, eu am fata cea mai buna pentru jocul de poker.

- Am facut primul milion la jocuri de noroc.

- Chiar? Isi trase un pulover peste cap si isi aminti sa nu se lase distrasa. Era o inregistrare cu uciderea Lolei Starr. Mi-a trimis-o si pe cea a lui Sharon DeBlass.

Teama il sageta.

- A fost in apartamentul tau.

Ea tocmai descoperise ca nu mai

avea lenjerie curata si observa tonul lui de gheata.

- Poate, poate nu. Cred ca nu. Nu erau semne de intrare fortata. Ar fi putut sa-l varez pe sub usa. Asta a facut prima data. Discul cu Georgie l-a trimis prin posta. Pusesem cladirea sub supraveghere.

Resemnata, isi trase pantalonii pe pielea goala.

- Fie ca a stiut, fie a simtit. Dar a avut grija sa primesc discurile, pe toate trei. A stiut ca eu conduc ancheta chiar inaintea mea.

Cauta sosete, avu noroc si gasi doua care se potriveau.

- M-a sunat si mi-a transmis imaginea de la locul crimei la cateva minute dupa ce o ucisese pe Georgie Castle. Se aseza pe marginea patului si isi puse sosetele. A plantat o arma, s-a asigurat ca i se putea gasi proprietarul. Tu. Lasand la o parte inconvenienta pe care ti-o pricinuia acuzatia de crima, Roarke, daca nu eram sustinuta de comandantul meu, mi s-ar fi luat cazul si as fi fost data afara intr-o clipita. Criminalul stie ce se intampla in departament. Stie ce se intampla in viata mea.

- Din fericire, nu stia ca atunci nici macar nu eram pe planeta.

- Asta a fost o sansa pentru

amandoi. Isi gasi cizmele si le trase pe picioare. Dar asta nu il va opri. Se ridica si isi lua tocul armei. Va continua sa incerce sa ajunga la mine. Iar tu esti cea mai buna sansa a lui. Roarke o privi cum isi verifica laserul automat, inainte de a si-l agata de umar.

- De ce tu?

- Nu are o parere prea buna despre femei. Ar trebui sa spun ca-i arde curul ca o femeie conduce ancheta. Ii diminueaza statutul. Ridica din umeri si isi trecu degetele prin par ca sa-l aseze. Cel putin asa crede psihiatrul.

Ganditoare, trase pisica de pe piciorul ei si o arunca usor pe pat, unde ea isi intoarse fundul si incepu sa se

spele.

- Si psihiatrul crede ca el va incerca sa te elimine printr-o metoda mai directa?

- Nu ma potrivesc tiparului.

Luptandu-se cu teama alunecoasa, Roarke isi stranse pumnii in buzunare.

- Si daca strica tiparul?

- Ma descurc si singura.

- Merita sa-ti risti viata pentru trei femei care au murit deja?

- Da. Auzi furia care pulsa in vocea lui si o infrunta. Merita sa-mi risc viata sa le fac dreptate celor trei femei care au murit deja si sa incerc sa previn moartea a inca trei. El este abia la



jumatatea drumului. A lasat o nota sub fiecare cadavru. A vrut ca noi sa stim, chiar de la inceput, ca are un plan. Si ne provoaca sa-l oprim. Una din sase, doua din sase, trei din sase. O sa fac tot ce pot ca sa nu-l las sa ajunga la cea de a patra.

- Esti plina de curaj. Asta am admirat la tine de la inceput. Acum, ma inspaimanta.

Pentru prima data ea veni spre el si isi puse palma pe obrazul lui. Aproape in acelasi moment si-o retrase si pasi inapoi, jenata.

- Sunt politista de zece ani, Roarke, niciodata n-am avut mai mult decat cateva cucuie si vanatai. Nu-ti face griji.

- Cred ca va trebui sa te obisnuiesti sa ai pe cineva care isi face griji pentru tine, Eve.

Nu asta fusese planul. Ea iese din dormitor si isi lua jacheta si geanta.

- Iti spun lucrurile astea ca sa stii cu ce am de-a face. De ce nu-mi pot imparti energia si sa incep sa analizez ce este intre noi.

- Intotdeauna va exista un caz.

- Sper din tot sufletul ca nu vor fi intotdeauna cazuri ca asta. Asta nu-i o crima pentru castig sau din pasiune. Nu este disperata sau frenetica. E rece si calculata. E...

- Diabolica?

- Da. Se simti usurata ca o zisesse el primul. Nu mai suna proteste. Indiferent cat de multe lucruri am facut in ingineria genetica, in inseminarea in vitro sau in programele sociale, tot nu putem controla defectele umane de baza: violenta, dorinta, invidie.

- Cele sapte pacate de moarte.

Se gandii la batrana si la placinta ei otravita.

- Da. Trebuie sa plec.

- O sa vii la mine dupa ce iesi din serviciu, diseara?

- Nu stiu cand termin. Ar putea fi...

- Vei veni?

- Da.

Apoi, el zambi, iar ea stiu ca

astepta ca ea sa faca prima miscare. Era sigura ca el stia cat de greu ii era sa se apropie de el, sa-si ridice buzele si sa si le aseze, indiferent cat de detasat, peste ale lui.

- Ne vedem.

- Eve. Ar trebui sa porti manusi.

Ea decoda usa si ii arunca un zambet peste umar.

- Stiu, dar le pierd mereu.

Starea buna de spirit o tinu pana ce intra in biroul ei si ii gasi pe DeBlass si pe asistentul lui asteptand-o. Intentionat, DeBlass isi privi ceasul de aur.

- Ai un program mai mult de banca, decat de politie, locotenente Dallas.

Stia foarte bine ca nu trecusera

decat cateva minute peste ora opt si isi scoase jacheta de pe ea.

- Da, e o viata de plus pe aici. Pot sa va ajut cu ceva, domnule senator?

- Sunt la curent cu faptul ca a avut loc inca o crima. Evident, nu sunt satisfacut cu progresele pe care le faci. Dar, am venit sa indrept stricaciunile. Nu vreau ca numele nepoatei mele sa fie legat de celelalte doua victime.

- Pentru asta aveti nevoie de Simpson sau de secretarul lui de presa.

- Nu-mi zambi arogant, domnisoara. DeBlass se apleca in fata. Nepoata mea e moarta. Nimic nu poate schimba asta. Dar n-o sa accept ca numele DeBlass sa fie murdarit, terfelit prin noroi, de moartea a doua curve ordinare.

- Se pare ca aveti o parere proasta despre femei, domnule senator. Avu grija sa nu zambeasca arogant de data asta, dar il urmari si il cantari.

- Dimpotriva, le respect. De aceea, sunt revoltat de cele care se vand, care nu respecta moralitatea si decenta.

- Inclusiv nepoata dumneavoastra?

El sari din scaun, cu fata invinetita si cu ochii iesiti din orbite. Eve era sigura ca ar fi lovit-o daca Rockman nu s-ar fi asezat intre ei.

- Domnule senator, locotenentul doar va momeste. Nu-i dati satisfactie.

- Nu vei pata numele familiei mele. DeBlass respira rapid, iar Eve se intreba daca avea probleme cu inima.

Nepoata mea a platit scump pentru pacatele ei si nu voi astepta sa vad cum cei dragi mie sunt tarati in gura lumii. Si nici nu voi tolera insinuarile tale murdare.

- Incercam sa pun in ordine faptele. Era fascinant sa-l urmaresca cum se lupta sa se calmeze. Ii era destul de greu, observa ea, mainile ii tremurau, pieptul i se zbatea. Incerc sa gasesc barbatul care a ucis-o pe Sharon, domnule senator. Presupun ca asta este o prioritate si pe agenda dumneavoastra.

- Gasirea lui nu o va aduce pe ea inapoi. Se aseza, evident obosit de aceasta iesire. Important acum este sa protejez ce a mai ramas. Pentru asta,



Sharon trebuie separata de celelalte doua femei.

Nu-i placea parerea lui, dar nu-i pasa nici de culoarea fetei lui. Era inca alarmant de congestionat.

- Sa va aduc niste apa, domnule senator DeBlass? El dadu din cap, facu un semn cu mana. Eve iesi pe coridor si lua un pahar de apa imbuteliata. Cand se intoarse, respiratia lui era mai regulata, mainile mai sigure.

- Senatorul este extenuat, spuse Rockman. Proiectul lui de lege asupra Moravurilor va fi dezbatut maine in Camera. Tragedia din familia sa atarna greu asupra sa.

- Inteleg asta. Fac tot ce pot sa

inchid cazul. Ea isi lasa capul pe o parte. Presiunea politica atarna greu asupra unei anchete. Nu-mi place sa fiu monitorizata in timpul meu liber.

Rockman ii zambi moale.

- Imi pare rau. Poti defini mai bine?

- Am fost monitorizata si relatia mea personala cu un civil a fost raportata sefului Simpson. Nu e un secret ca Simpson si senatorul sunt prieteni.

- Senatorul si seful Simpson au o loialitate personala si politica, fu de acord Rockman. Dar nu ar fi etic sau in interesul senatorului, sa monitorizeze un membru al politiei. Te asigur, locotenente, senatorul DeBlass este prea

adancit in propria-i durere si responsabilitate fata de tara ca sa-si faca griji pentru... relatiile tale personale. Dar ne-a fost adus la cunostinta, prin seful Simpson, ca ai avut cateva intalniri cu Roarke.

- Un oportunist amoral. Senatorul puse paharul deoparte cu un pocnet. Un om care nu se opreste de la nimic ca sa-si mareasca puterea.

- Un om, adauga Eve, care a fost scos de sub banuiala ca ar avea vreo legatura cu aceasta ancheta.

- Banii cumpara imunitate, zise DeBlass dezgustat.

- Nu si in biroul asta. Sunt sigura ca veti cere raportul de la comandant. Intre

timp, fie ca va mai alina sau nu durerea, eu intentionez sa-l gasesc pe cel care va ucis nepoata.

- Presupun ca ar trebui sa-ti laud dedicatia. DeBlass se ridica. Ai grija ca dedicatia ta sa nu puna in pericol reputatia familiei mele.

- Ce anume va facut sa va schimbati parerea, domnule senator? intreba Eve. Prima data cand am vorbit, ma amenintati ca ma lasati fara slujba daca nu-l aduceam in fata justitiei pe ucigasul lui Sharon si asta cat mai repede.

- E ingropata, fu tot ce zise el si iesi.

- Locotenente. Rockman isi pastra tonul jos. Va repet ca presiunea asupra senatorului este enorma, ar strivi un

barbat mai slab. Expira incet. Adevarul este ca a distrus-o pe sotia lui. A avut o cadere nervoasa.

- Imi pare rau.

- Doctorii nu stiu daca isi va reveni.

Aceasta tragedie in plus l-a scos din minti de durere pe fiul sau. Fiica lui s-a izolat de familie si a plecat la un azil. Singura speranta a senatorului de a-si recupera familia este sa lase moartea lui Sharon, intreaga oroare, sa uite.

- Atunci ar fi intelept pentru senator sa faca un pas inapoi si sa lase desfasurarea procesului in seama departamentului.

- Locotenente, Eve, zise el cu acea scanteie rara si rapida de sarm. Mi-as

dori sa-l pot convinge de asta. Dar cred ca ar fi o actiune lipsita de rezultat, asa cum ar fi daca as incerca sa te conving pe tine sa o lasi pe Sharon sa se odihneasca in pace.

- Ai dreptate.

- Asta e. Isi puse scurt palma pe bratul ei. Toti trebuie sa facem ceea ce putem ca sa punem lucrurile pe fagasul lor. Mi-a parut bine sa te revad.

Eve inchise usa in spatele lui si se gandi. DeBlass avea cu siguranta genul de temperament care putea duce la violenta. Aproape ca ii parea rau ca nu avea si controlul, calculul necesar planuirii meticuloase a crimelor.

In orice caz, ar fi avut de furca,

incercand sa faca legatura intre un senator de dreapta, turbat, si doua prostituate din New York.

Poate ca el isi proteja familia, gandi Eve. Sau poate ca il proteja pe Simpson, un aliat politic.

Prostii, decise Eve. Poate ca ar fi lucrat de partea lui Simpson daca seful ar fi fost implicat in moartea lui Starr si Castle. Dar un om nu-l protejaza pe ucigasul nepoatei lui.

Pacat ca nu era in cautarea a doi barbati, gandi Eve. Nu conta, avea de gand sa traga cu ochiul la situatia lui Simpson.

Dar cu obiectivitate, se avertiza ea. Si nu trebuia sa uite ca exista mai mult

ca sigur posibilitatea ca DeBlass sa nu stie ca unul dintre colegii sai politici favoriti era santajat de singura lui nepoata.

Va trebui sa afle.

Dar, deocamdata, avea o alta intuitie de verificat. Localiza numarul lui Charles Monroe si il suna.

Vocea lui era somnoroasa, ochii grei.

- Iti petreci tot timpul in pat, Charles?

- Cat pot de mult, locotenente Dulce. Isi freca fata cu palma si ii zambi. Asa ma gandesc la tine.

- N-o mai face. Doua intrebari.

- Ah, nu poti sa vii aici si sa ma



intrebi in persoana? Sunt cald, dezbracat si singur.

- Prietene, nu stii ca exista o lege care pedepseste propunerile indecente adresate unui ofiter de politie?

- Vorbesc despre chestii gratis. Ti-am spus, tinem relatia strict personala.

- O tinem strict impersonala. Ai avut o asociata pe nume Georgie Castle. Ai cunoscut-o?

Zambetul seducator ii disparu de pe fata.

- Da, am cunoscut-o. Nu foarte bine, dar am intalnit-o la o petrecere cam acum un an. Era noua in bransa. Distractiva, atractiva, stii. Ne-am inteles bine.

- In ce sens?

- Prietenesc. Beam ceva impreuna din cand in cand. Odata, cand Sharon avea prea multe programari, am pus-o sa-i trimita doi clienti lui Georgie.

- Se cunosteau. Eve merse mai departe. Sharon si Georgie?

- Nu cred. Din cate imi amintesc, Sharon a sunat-o pe Georgie, a intrebat-o daca ar fi interesata de doi clienti noi. Georgie i-a dat unda verde, si asta a fost tot. Oh, da, Sharon mi-a zis ea Georgie i-a trimis doisprezece trandafiri. Trandafiri adevarati, ca semn de multumire. Lui Sharon i-a placut foarte mult gestul acesta demodat.

- Doar o fata de moda veche, zise

Eve printre dinti.

- Cand am auzit ca Georgie e moarta, m-am cutremurat. Trebuie sa-ti spun. Cu Sharon a fost o lovitura, dar nu o surpriza prea mare. Ea traia periculos. Dar Georgie, era echilibrata, stii?

- S-ar putea sa trebuiasca sa te mai sun in legatura cu asta, Charles. Ramai la dispozitie.

- Pentru tine...

- Las-o balta, ii ordona ea inainte ca el sa devina obraznic. Ce stii despre jurnalele lui Sharon?

- Nu m-a lasat niciodata sa citesc vreunul, zise el imediat. Mi se pare ca zicea ca le tine de cand era copil. Ai vreunul? Hei, sunt si eu in el?

- Unde le tinea?

- La ea in apartament, cred. Unde altundeva? Asta era intrebarea, gandi Eve.

- Daca iti mai amintesti ceva despre Georgie sau despre jurnale, contacteaza-ma.

- Ziua sau noaptea, locotenent Dulce. Conteaza pe mine.

- Bine. Dar radea cand se incheie transmisia.

\* \* \*

Soarele tocmai apunea cand ajunse la Roarke. Nu se considera in afara orelor de serviciu. Favoarea pe care avea de gand sa i-o ceara, ii umblase toata ziua prin cap. Se decisese asupra

ei, apoi, o respinsese si, in general, pendulase pana cand se simti dezgustata cu ea insasi.

Pana la urma, plecase de la sectie exact la sfarsitul programului, pentru prima data in ultimele cateva luni. Cu progresul limitat pe care il facuse, nu prea mai avea ce face acolo.

Feeney nu gasise nimic, in ceea ce priveste a doua cutie de valori. Ii daduse, fara prea multa tragere de inima, lista politistilor ceruta de ea. Eve avea de gand sa-i verifice pe fiecare, asa cum voia ea si cand voia ea.

Cu oarecare regret, realiza ca avea sa-l foloseasca pe Roarke.

Summerset      deschise      usa      cu

dispretul obisnuit.

- Ai sosit mai devreme decat erai asteptata, locotenente.

- Daca nu este acasa, pot sa astept.

- Este in biblioteca.

- Care este unde, exact?

Summerset isi permise un oftat usor. Daca Roarke nu i-ar fi ordonat sa o invite pe femeie imediat, ar fi dus-o intr-o camera mica si prost iluminata.

- Pe aici, va rog.

- Ce anume te deranjeaza la mine, Summerset?

Cu spatele drept ca un vatrai, o conduse la primul etaj si apoi pe un coridor larg.

- Nu am idee despre ce vorbesti,

locotenente. Biblioteca, anunta el pe un ton reverentios, si ii deschise usa.

In viata ei nu mai vazuse atatea carti. Nici nu ar fi crezut ca pot exista atat de multe in afara muzeelor. Peretii erau acoperiti de ele in asa fel, incat camera pe doua nivele era plina pana la refuz de carti.

Pe nivelul de jos, pe o canapea care era in mod sigur din piele naturala, Roarke statea intins cu o carte in mana si cu pisica in poala.

- Eve. Ai ajuns devreme. Puse cartea deoparte, lua pisica si se ridica in picioare.

- Iisuse, Roarke, de unde ai luat toate astea?

- Cartile? Isi lasa privirea sa cuprinda incaperea. Lumina focului dansa si trecea peste cotoarele colorate. Un alt interes de-al meu. Tie nu-ti place sa citesti?

- Sigur, din cand in cand. Dar discurile sunt mult mai convenabile.

- Si mult mai putin estetice. Mangaie pisica pe ceafa si o arunca in extaz. Poti sa imprumuti ce vrei.

- Nu prea cred.

- Ce-ai zice de o bautura?

- Cu asta m-as descurca.

Linkul lui suna.

- Asta este legatura pe care o asteptam. De ce nu torni pentru amandoi din vinul pe care l-am lasat sa respire



pe masa?

- Sigur. Lua pisica de la el si se duse sa faca ce-i ceruse. Pentru ca voia sa traga cu urechea, se forta sa stea departe de locul unde era el si soptea in telefon.

Asta ii dadu ocazia sa priveasca cartile, sa se minuneze de titluri. De unele auzise. Chiar si cu o educatie de la stat, trebuise sa citeasca Steinbeck si Chaucer, Shakespeare si Dickens. Programa o plimbase si prin Grisham, Morrison si Grafton.

Dar acolo erau duzini, poate sute de nume de care ea nu auzise niciodata. Se intreba daca cineva se putea descurca cu atatea carti, cu atat mai mult sa le

citeasca.

- Imi pare rau, zise el cand termina convorbirea. A fost ceva ce nu putea astepta.

- Nicio problema.

El lua paharul de vin pe care i-l turnase ea.

- Pisica devine din ce in ce mai atasata de tine.

- Nu cred ca este loiala in mod special. Dar Eve trebuia sa recunoasca, ii facea placere felul in care se cambra sub mangaierile ei. Nu stiu ce o sa fac cu el. Am sunat-o pe fiica lui Georgie si mi-a spus ca nu poate sa-l ia. Cand am incercat s-o presez, a inceput sa planga.

- Ai putea sa-l tii tu.

- Nu stiu. De animale trebuie sa ai grija.

- Pisicile sunt remarcabil de autosuficiente. Se aseza pe sofa si astepta ca ea sa vina langa el. Vrei sa-mi povestesti despre ziua pe care ai avut-o?

- N-a fost prea productiva. Dar a ta?

- Foarte productiva.

- O multime de carti, zise Eve cu jumatate de gura, constienta fiind ca tragea de timp.

- Am o afectiune pentru ele. Abia daca puteam sa-mi citesc numele cand aveam sase ani. Apoi am dat peste un exemplar zdrentuit din Yeats. Un scriitor irlandez de ceva notorietate, zise el

atunci cand Eve il privi nestiutoare. Voiam foarte mult sa-l inteleg, asa ca am invatat singur sa citesc.

- Nu te-ai dus la scoala?

- Nu, daca era dupa mine. Ai pe cap o multime de probleme, Eve, sopti el.

Ea ofta cu putere. Ce rost avea trasul de timp daca el o putea citi atat de bine?

- Am o problema. Vreau sa fac o cercetare asupra lui Simpson. Evident ca nu pot folosi canalele obisnuite sau compurile de acasa sau de la birou. In momentul cand as incerca sa sap dupa seful politiei, as fi marcata.

- Si te intrebi daca am eu un sistem sigur, neinregistrat. Sigur ca am.

- Sigur, sopti ea. Un sistem neinregistrat incalca legea Cod Cincizeci si trei-B, sectiunea treizeci si cinci.

- Nici nu pot sa-ti spun cat ma excita cand citezi coduri, locotenente.

- Nu e amuzant. Si ceea ce iti cer sa faci este ilegal. Incalcarea electronica a intimitatii unui oficial al statului este un delict serios.

- Poti sa ne arestezi pe amandoi dupa aia.

- Asta-i ceva serios, Roarke. Eu respect legea, iar acum iti cer tie sa ma ajuti sa o incalc.

El se ridica si o trase si pe ea in picioare.

- Draga mea Eve, n-ai idee cate legi am incalcat deja. Lua sticla de vin si o lasa sa-i atarne de doua degete de la mana cu care ii inconjurase talia. Cand aveam zece ani, aranzam jocuri ilegale cu zarurile, incepu el conducand-o afara din camera. O mostenire de la dragul meu tata care si-a castigat un cutit in beregata pe o alee din Dublin.

- Imi pare rau.

- Nu eram apropiati. Era un nenorocit si nimeni nu-l iubea, cu atat mai putin eu. Summerset, luam masa la sapte si jumatate, adauga Roarke intorcandu-se catre scari. Dar m-a invatat, cu ajutorul unui pumn in fata, sa citesc zarurile, cartile, sansele. Era un

hot, nu unul bun, dupa cum dovedeste sfarsitul pe care l-a avut. Eu eram mai bun. Am furat, am inselat, mi-am petrecut ceva timp invatand meseria de contrabandist. Asa ca, vezi tu, nu se poate spune ca ma corupi cu o asemenea cerere.

Ea nu il privi in timp ce el decoda usa incuiata de la etajul al doilea.

- Mai...

- Daca mai fur, insel si fac contrabanda acum? Se intoarse si ii puse o palma pe obraz. Oh, ai uri asa ceva, nu-i asa? Aproape ca doresc sa pot spune da, si apoi sa renunt la toate pentru tine. Am invatat cu mult timp in urma ca exista jocuri mai excitante prin

legitimitatea lor. Iar cand castigi, ai mult mai multa satisfactie daca primesti cartile de deasupra pachetului.

O saruta pe frunte, apoi intra in camera.

- Dar trebuie sa ne tinem la curent.

## Capitolul 16

In comparatie cu restul casei pe care il vazuse, camera asta era spartana, proiectata special pentru lucru. Fara statui interesante sau candelabre de cristal. Consola lata, in forma de U, baza de comunicatii, cercetare si recuperare a informatiilor, erau de un negru monoton, pline de butoane, fante si ecrane.



Eve auzise ca CIRAC avea cel mai performant sistem de baza din tara. Banuia ca al lui Roarke era la fel.

Eve nu era un compu-jockey, dar stiu dintr-o privire ca echipamentul de aici era net superior oricaruia folosit de Departamentul de Politie si Securitate al New Yorkului sau pe care si-l putea permite, chiar si in Divizia, bine utilata, de Detectie Electronica.

Peretele lung din fata consolei era ocupat de sase monitoare mari. O a doua statie auxiliara avea un mic tclelink, un fax cu laser, o unitate de transmis si primit holograme si cateva alte piese de hardware pe care ea nu le recunosc.

Cele trei statii de computer erau

completate de monitoare personale, cu telelinkuri atasate.

Podeaua era din gresie in forma de carouri, in culori discrete care se intrepatrundeau ca un lichid. Singura fereastră a incaperii dădea către oras și pulsa cu ultima lumina a soarelui care apunea.

Se parea ca până și aici Roarke avea nevoie de o ambianță plăcută.

- Ce

- Nu este la fel de confortabilă precum cea de la biroul meu, dar are lucrurile de bază. Se duse la consola principală și își puse palma pe ecranul de identificare. Roarke. Deschide operațiunile.

Dupa un zumzet discret, luminile consolei se aprinsera.

- Amprenta palmara si voce noua, continua el si-i facu semn lui Eve. Acces pentru statutul galben.

La incuviintarea lui, Eve isi puse palma pe ecran, simti usoara caldura in timp ce amprenta ii era citita.

- Dallas.

- Asa. Roarke se aseza. Sistemul iti va accepta vocea si comenzile manuale.

- Ce este statutul galben?

El zambi.

- Destul cat sa-ti dea tot ce ai nevoie sa stii, nu atat de mult ca sa-mi anulezi comenzile.

- Hmmm. Ea scana comenzile, luminile care clipeau in asteptare, multimea de ecrane si repere. L-ar fi dorit acolo pe Feeney si mintea lui calibrata pe computere.

- Cautare pentru Edward T. Simpson, seful Politiei si al Securitatii, New York City. Toate informatiile financiare.

- Te-ai dus direct la miezul problemei, sopti Roarke.

- Nu am timp de pierdut. Chestia asta nu poate fi urmarita?

- Nu numai ca nu poate fi urmarita, dar nu va exista nici macar o urma a cautarii.

- Simpson T. Edward, anunta computerul cu o voce calda, feminina. Informatii financiare. Cautare.

Cand Eve ridica o spranceana, Roarke ranji.

- Prefer sa lucrez cu voci melodioase.

- Voiam sa te intreb, zise ea, cum poti accesa informatiile fara sa alertezi Compuguard-ul.

- Niciun sistem nu este perfect sau complet rezistent la invazii, nici macar atotprezentul Compuguard. Sistemul este excelent pentru detectarea unui hacker

obisnuit sau a unui hot electronic. Dar cu echipamentul adecvat, poate fi compromis. Eu am echipamentul adecvat. Uite ca vine informatia. Listeaza pe ecranul unu, comanda el.

Eve isi ridica privirea si vazu raportul de credit al lui Simpson aparand pe monitorul mare. Erau lucrurile obisnuite: imprumuturi pentru vehicule, ipoteci, bilantul cartilor de credit. Toate tranzactiile electronice.

- Asta-i o factura mare la American Express, zise ea. Si nu cred ca se stie ca detine un teren in Long Island.

- Cu greu pot fi motive de crima. Isi mentine clasificarea A, ceea ce inseamna ca plateste datoriile. Ah, uite

un cont bancar. Ecranul doi.

Eve studie cifrele, nesatisfacuta.

- Nimic neobisnuit, depuneri si retrageri obisnuite, cele mai multe pentru plata automata a facturilor, ceea ce corespunde cu raportul de credit. Ce este Jeremy's?

- Haine barbatesti, ii spuse Roarke cu un usor zambet arogant. Nu de cea mai buna calitate.

Ea isi increti nasul.

- O multime de bani cheltuiti pe haine.

- Draga mea, va trebui sa te corup. Inseamna prea mult doar daca sunt de calitate inferioara.

Ea stramba din nas si isi vari degetele mari in buzunarele din fata ale pantalonilor largi, maro.

- Uite-i contul de brokeraj. Ecranul trei. N-are curaj, adauga Roarke, dupa o scanare rapida.

- Ce vrei sa spui?

- Investitiile lui, cele care sunt toate fara risc. Emise de guvern, cateva fonduri mutuale, o mana de stocuri in



firme mari. Totul numai pe planeta.

- Ce este rau in asta?

- Nimic daca te multumesti sa-ti lasi banii sa se umple de praf. Ii arunca o privire piezisa. Faci investitii, locotenente?

- Cum sa nu. Ea inca mai incerca sa descifreze abrevierile si punctele de procentaj. Urmaresc bursa de doua ori pe zi.

- Fara cont de credit standard!

El aproape se cutremura.

- Si ce daca?

- Da-mi tot ce ai, si-l dublez in sase luni.

Ea doar se incrunta, straduindu-se sa citeasca raportul de brokeraj.

- Nu am venit aici ca sa ma imbogatesc.

- Draga mea, o corecta el cu accentul lui irlandez melodios. Cu totii vrem asta.

- Cum sta cu contributiile, politice, in scopuri de caritate, genul asta de lucruri?

- Acces la planul de reducere a taxelor, comanda Roarke. Listare pe ecranul doi.

Ea astepta, batandu-se nerabdatoare cu palma peste pulpa. Informatia aparu.

- Isi pune banii acolo unde ii sta si inima, sopti ea scanand platile catre Partidul Conservator, fondul de campanie al lui DeBlass.

- Nu prea generos, altfel. Hmm. Roarke ridică sprâncenele. Interesant, un dar substantial către Valori Morale.

- Asta-i un grup extremist, nu-i așa?

- Așa i-as spune eu, credincioșii preferă să se gândească la el ca la o organizație dedicată să ne salveze pe toți pacatoșii de noi înșine. DeBlass este un susținător puternic.

Dar ea își revizua în minte propriile dosare.

- Sunt suspectați de sabotarea principalelor bănci de date de la câteva clinici de control al concepției planificate.

Roarke plescaie din limba.

- Toate femeile alea care decid

singure daca si cand vor sa aiba copii, cati copii sa aiba. Incotro se indreapta lumea? Evident, cineva trebuie sa le scuture putin.

- Exact. Nemultumita, Eve isi vari mainile in buzunare. E o legatura periculoasa pentru o persoana ca Simpson. Ii place sa joace la mijloc. A candidat pe lista Moderatilor.

- Si-a ascuns legaturile si inclinatiile Conservatoare. In ultimii ani, a inceput sa si le dezvaluie cu prudenta. Vrea sa fie guvernator, poate crede ca DeBlass il poate pune acolo. Politica este un joc al trocurilor.

- Politica. Discul de santaj al lui Sharon DeBlass era plin de nume de

politicieni, murmura Eve. Cu cat lucrurile se schimba mai mult...

- Da, cu atat mai mult raman la fel. Cuplurile continua sa se complaca in ritualuri de curtare, oamenii continua sa omoare oameni, iar politicienii continua sa sarute copii si sa minta.

Ceva nu era in ordine, iar ea isi dori din nou ca Feeney sa fie de fata. Crime de secol douazeci, gandi ea, motive de secol douazeci. Mai era un lucru care nu se schimbase in ultimul mileniu. Taxele.

- Putem obtine datele de la Fisc? Ultimii trei ani?

- Asta e ceva mai dificil. Gura lui deja ranjea la gandul provocarii.

- Este si o incalcare a legii federale.

Asculta, Roarke...

- Asteapta un minut. Apasa un buton si o tastatura iese din consola. Surprinsa, Eve privi cum ii zburau degetele peste taste.

- Unde ai invatat sa faci asta? Chiar si cu tutorialul departamentului, ea abia daca se descurca cu tastarea manuala.

- Ici si colo, zise el absent, in tineretea mea prost petrecuta. Trebuie sa ocolesc securitatea. O sa ia niste timp. De ce nu mai torni niste vin?

- Roarke, n-ar fi trebuit sa-ti cer asta. Un atac al constiintei o facu sa se indrepte spre el. Nu pot lasa ca asta sa se intoarca impotriva ta...

- Saaaat. Sprancenele lui se unira de concentrare, in timp ce el isi facea loc prin labirintul securitatii.

-Dar...

El ridica capul, nerabdarea era evidenta in privirea lui.

- Am deschis deja usa, Eve. Acum intram sau ii intoarcem spatele.

Eve se gandi la cele trei femei, moarte pentru ca ea nu reusise sa faca nimic. Nu stiuse destule lucruri ca sa opreasca moartea lor. Cu o inclinare a capului se intoarse din nou cu spatele. Zgomotul tastaturii se auzi din nou.

Ea turna vin, apoi se aseza in fata ecranelor. Date cat se poate de ordonate, gandi ea. Rata de credit dintre

cele mai bune, plata la timp a datoriilor, investitii conservatoare si, presupunea ea, mici. Sigur ca erau mai multi bani decat in medie pe care ii cheltuia pe haine, bauturi si bijuterii. Dar nu era o crima sa ai gusturi scumpe. Nu in cazul in care plateai pentru ele. Chiar si cea de-a doua casa, nu era un delict criminal.

Unele dintre contributi erau cam ciudate pentru un membru al Moderatilor, totusi, nu o incalcare a legii.

Il auzi pe Roarke injurand incet si privi spre el. Dar el statea aplecat peste tastatura ca si cum ea nici nu ar fi fost acolo. Ciudat, n-ar fi crezut ca el avea



abilitatea tehnica de a accesa manual computerul. Dupa cum spunea Feeney, era aproape o arta pierduta, mai putin pentru functionarii tehnici si hackeri.

Si totusi, iata-l pe barbatul bogat, privilegiat, elegant, lovind tastele pentru o problema care, de obicei, era rezolvata de o drona de birou supraincarcata de sarcini si prost platita.

Pentru moment, isi permise sa uite de treburile imediate si ii zambi.

- Stii, Roarke, esti dragalas.

Isi dadu seama ca era prima data cand il surprindea cu adevarat. Cand isi ridica privirea de pe taste, ochii lui erau

uimiti, timp de, probabil, doua batai de inima. Apoi zambetul acela ironic ii inunda fata din nou. Acela care facea ca pulsul ei sa o ia razna.

- Va trebui sa faci ceva mai mult decat atat, locotenente. Am intrat.

- Nu glumesti? Bucuria o coplesi in timp ce se intorcea cu fata la ecrane. Arata-mi.

- Ecranele patru, cinci, sase.

- Uite aici e baza. Ea se incrunta, uitandu-se la venitul brut. Pare a fi corect, nu-i asa, ca salariu.

- Putine dobanzi si dividende din investitii. Roarke dadea paginile. Cateva onorarii pentru aparitii personale si cuvantari. Traieste la

limita, dar nu o incalca, dupa cum ne arata datele.

- La dracu'. Ea dadu vinul peste cap. Ce alte informatii mai sunt acolo?

- Pentru o femeie inteligenta, asta e o intrebare teribil de naiva. Contabilitate dubla, explica el. Doua seturi de acte este o metoda incercata si foarte traditionala pentru a ascunde venitul ilicit.

- Daca ai avea venituri ilicite, de ce ai fi atat de stupid, incat sa le documentezi?

- Intrebarea eterna. Dar oameni o fac. Oh, da, o fac. Da, zise el raspunzand intrebarii nerostite asupra metodelor lui de contabilizare. Sigur ca

o fac.

Ea ii arunca o privire.

- Nu vreau sa stiu.

El doar ridica din umeri.

- Ideea este ca, deoarece o fac, stiu cum se face. Aici totul este perfect legal, nu-i asa? Cu cateva comenzi, facu ca rapoartele fiscului sa se uneasca pe un singur ecran. Acum, hai sa mergem un nivel mai jos. Computer, Simpson, Edward T, conturi externe.

- Nu exista informatii.

- Intotdeauna exista informatii, sopti Roarke fara sa fie dezamagit. Se intoarse la tastatura si ceva incepu sa bazaie.

- Ce-i zgomotul ala?

- Mi se spune ca m-am lovit de un zid. Ca un muncitor, isi descheie mansetele si isi sufleca manecile. Gestul o facu pe Eve sa zambeasca. Si daca exista un zid, inseamna ca se afla ceva in spatele lui.

El continua sa lucreze, cu o singura mana, si sorbi din vin. Cand repeta comanda, raspunsul se schimbase.

- Informatii protejate.

- Ah, acum jucam.

- Cum poti sa...

- Saaat, comanda el din nou, iar Eve trecu intr-o liniste nerabdatoare. Computer, incearca combinatii numerice si alfabetice pentru passkey.

Incantat de progres, isi impinse scaunul in spate.

- Asta o sa ia niste timp. De ce nu vii aici?

- Poti sa-mi arati cum, se opri socata cand Roarke o aseza pe genunchii

lui. Hei, asta-i important.

- La fel e si asta. O saruta in timp ce mana ii aluneca in susul soldului pana sub sanul ei. Ar putea dura o ora, poate mai mult, ca sa gaseasca cheia. Mainile alea rapide si istete se miscau deja pe sub puloverul ei. Stiu ca nu-ti place sa pierzi timpul.

- Nu, nu-mi place. Era prima data in viata cand statea pe genunchii cuiva, iar senzatia nu era neplacuta. Se pierdea usor, dar un zumzet mecanic o facu sa tresara. Fara sa poata vorbi, privi spre patul care aluneca din peretele lateral.

- Barbatul care are totul, reusi ea sa spuna.

- Voi avea. Isi vari bratul sub

picioarele ei si o ridica. Foarte curand.

- Roarke! Trebuia sa recunoasca, macar de data asta, ca ii placea sa fie ridicata si purtata in brate.

- Da.

- Intotdeauna am crezut ca se pune prea mult accentul pe sex in societate, publicitate, distractii.

- Chiar?

- Chiar. Zambind, isi misca corpul, repede si agila, si il dezechilibra. Dar m-am razgandit, zise ea in timp ce se rostogoleau in pat.

Invatase deja ca sexul putea fi intens, coplesitor, chiar periculos de placut. Nu stiuse ca putea fi si distractiv. Era o revelatie sa afle ca putea sa rada



si sa se lupte ca un copil.

Saruturi scurte, ciupitoare, pipaieli gadilitoare, chicoteli pana la pierderea respiratiei. Nu putea sa-si aminteasca daca chicotise vreodata in viata ei, gandii ea in timp ce il imobiliza pe Roarke pe saltea.

- Te-am prins.

- Asa e. Incantat de ea, o lasa sa-l tintuiasca si sa-i umple fata de saruturi. Acum ca m-ai prins, ce ai de gand sa faci?

- Sa te folosesc, desigur. Il musca cu putere de buza de jos. Sa ma bucur de tine. Cu sprancenele arcuite, ii descheie camasa si o deschise larg. Ai un corp extraordinar. Ca sa-si faca o placere, isi

trecu palmele peste pieptul lui. Credeam ca genul asta de lucruri sunt supraestimate. Pentru ca oricine are destui bani poate avea unul.

- Eu nu l-am cumparat pe al meu.

- Nu, ai o sala de forta aici, nu-i asa? Aplecandu-se, isi lasa buzele sa se plimbe pe umarul lui. Va trebui sa mi-o arati. Cred ca mi-ar placea sa te privesc cum transpiri.

El o tranti pe spate schimband pozitia. O simti cum se tensioneaza, apoi cum se relaxeaza sub mainile lui.

- Sunt gata sa exersez impreuna cu tine cand doresti, locotenente, ii trase puloverul peste cap. Oricand.

Ii elibera mainile. Il emotiona

faptul ca ea intinse bratele si il trase spre ea imbratisandu-l.

Atat de puternica, gandi el, in timp ce tonul imbratisarii trecea de la joaca la tandru. Atat de catifelata. Atat de ingrijorata. O duse incet si foarte delicat peste primul val, o urmari in timp ce ajunse in varf, ii asculta geamatul adanc in timp ce trupul ei absorbea fiecare soc de catifea.

Avea nevoie de ea. Il soca faptul ca stia cat de mult avea nevoie de ea. Ingenunche si o ridica. Picioarele ei se infasurara in jurul lui, corpul i se arcui pe spate. Putea sa-si treaca gura peste ea, sa-i guste carnea calda in timp ce se misca in ea adanc, ferm, incet.

De fiecare data cand ea se cutremura, un nou val de placere trecea prin el. Gatul ei era un festin subtire si alb caruia nu-i putea rezista. Il atinse, il musca usor, isi freca nasul de el, in timp ce pulsul dc sub carnea sensibila, se zbatea cu putere.

Iar ea ii striga numele, cuprinzandu-i capul in palme, lipindu-l de ea in timp ce corpul ei se misca, se misca, se misca.

\* \* \*

Descoperi ca dragostea o detensiona si o facea sa se simta calda. Excitarea lenta, orgasmul lung si incet, o energizasera. Nu se simti stanjenita cand se imbraca purtand pe ea mirosul lui. Se

simti aroganta.

- Ma simt bine langa tine. O surprinse faptul ca o spusese cu voce tare, ca ii daduse lui, sau oricui alcuiva, un avantaj chiar si atat de mic.

El intelese ca o asemenea recunoastere din partea ei era egala cu o declaratie de devotament din partea altor femei.

- Ma bucur. Isi trecu un deget peste obrazul ei, il vari in gropita delicata din barbia ei. Imi place ideea de a sta prin preajma ta.

Ea se intoarse cu spatele cand ii auzi afirmatia si se duse sa priveasca secventele de numere care zburau pe ecranul consolei.

- De ce mi-ai povestit despre copilăria ta pe care ai petrecut-o în Dublin, despre tatăl tău, despre lucrurile pe care le-ai făcut?

- N-ai sta cu cineva pe care nu-l cunoști. Îi studie spatele în timp ce își vara cămășă în pantaloni. Tu mi-ai spus puțin, așa că ți-am spus și eu puțin. Și cred că, până la urmă, o să-mi spui cine ți-a făcut rău când erai copil.

- Ți-am spus că nu-mi amintesc. Ura până și umbra de panică din vocea ei. Nu am nevoie să o fac.

- Nu te tensiona, murmură în timp ce veni lângă ea să-i maseze umerii. N-o să te preseze. Știi exact ce înseamnă să te reinventezi, Eve. Să te îndepărtezi de ce

a fost.

Ce rost ar fi avut sa-i spuna ca nu conta cat de departe sau cat de repede alergai, trecutul era intotdeauna la doi pasi in urma ta?

In loc de asta, isi infasura bratele in jurul taliei ei, satisfacut atunci cand ea isi puse palmele peste ale lui. Stia ca studia ecranele de pe pereti. Stiu si momentul cand vazu.

- Nenorocitul, uita-te la numerele astea: intrari, iesiri. Sunt al dracului de apropiate. Sunt practic exact la fel.

- Sunt exact la fel, o corecta el, si-i dadu drumul femeii, stiind ca politista va vrea sa stea singura. Pana la ultimul cent.

- Dar asta-i imposibil. Se chinui sa socoteasca in minte. Nimeni nu cheltuieste exact cat castiga, nu din cate se stie. Toata lumea are niste numerar in buzunar, pentru vanzatorul de pe trotuar, automatul de Pepsi, baiatul care aduce pizza. Sigur ca mare parte din bani sunt pe carduri sau electronici, dar trebuie sa ai si niste numerar la indemana.

Ea se opri si se intoarse.

- Tu ai vazut asta deja. De ce dracu' nu mi-ai spus nimic?

- M-am gandit ca ar fi mult mai interesant sa astept pana ce ii gasim ascunzatoarea. Privi in jos, in timp ce lumina galbena de cautare se transforma



in verde. Si se pare ca am gasit-o. Ah, un barbat traditional, Simpson al nostru. Asa cum banuiam, se bazeaza pe respectatii si discretii elvetieni. Listeaza informatiile pe ecranul cinci.

- Iisuse Hristoase. Eve ramase cu gura cascata la listarile bancare.

- Asta-i in franci elvetieni, explica Roarke. Transforma in dolari, ecran sase. Aproape triplu fata de portofoliul pentru taxe, nu-i asa, locotenente?

I se ridicase sangele la cap.

- Stiam eu ca ia. Fir-ar sa fie, am stiut. Si uita-te la retrageri, Roarke, in ultimul an. Douazeci si cinci de mii pe trimestru, in fiecare trimestru. O suta de mii. Se intoarse spre Roarke si zambetul

ei era subtire. Asta se potriveste cu cifrele din lista lui Sharon. Simpson, o suta de mii. Il storcea.

- Ai putea s-o dovedesti.

- Sigur ca o vom dovedi. Incepu sa se plimbe. Il avea cu ceva la mana. Poate era sex, poate mita. Poate o combinatie de mai multe pacate. Asa ca a platit-o ca sa-si tina gura.

Eve isi vari mainile in buzunare, le scoase din nou.

- Poate ca ea a ridicat miza. Poate ca el se saturase de scos din buzunar o suta de mii pe an ca sa se asigure. Asa ca o omoara. Cineva incearca sa saboteze ancheta. Cineva care are puterea si detine informatiile care sa

complice lucrurile. Asta ni-l indica exact pe el.

- Si celelalte doua victime?

Ea lucra la asta. Fir-ar sa fie, lucra la asta.

- A folosit o prostituata. Ar fi putut sa fi folosit si altele. Sharon si cea de a treia victima se cunosteau sau stiau una de alta. Una dintre ele ar fi putut sa o cunoasca pe Lola, sa fi vorbit de ea, chiar sa sugereze o schimbare. La dracu', ar fi putut fi si o alegere la intamplare. S-a lasat prins de emotia primei crime. L-a speriat, dar a fost si ceva excitant pentru el.

Se opri din mers cat sa-i arunce o

privire lui Roarke. El isi scosese o tigara si o aprinsese in timp ce o urmarea cu privirea.

- DeBlass este unul dintre sustinatorii lui, continua ea. Iar Simpson sustine cu tarie proiectul de lege asupra Moravurilor initiat de DeBlass. Sunt doar niste prostituate. Doar niste curve cu acte, iar una dintre ele il ameninta. Ar fi devenit ea mai periculoasa pentru el din momentul in care si-ar fi depus candidatura pentru guvernator?

Se opri si se intoarse.

- Si asta nu-i decat cacat.

- Mie mi s-a parut destul de rezonabil.

- Nu si daca te uiti la omul asta.

Incet, isi freca fruntea cu degetele. Nu are creierul pentru asa ceva. Da, cred ca ar putea ucide, Dumnezeu stie ca ii place sa controleze, dar sa puna la cale o serie de crime asa de viclene? E un om de birou, un administrator, o imagine, nu un politist. Nici macar nu-si poate aminti un cod penal fara ajutorul asistentului. Mita e ceva usor, e doar o afacere. Si sa omoare din panica, sau pasiune, sau furie, da. Dar sa planuiasca si sa execute un plan pas cu pas? Nu. Nu este nici macar destul de destept sa-si aranjeze actele publice.

- Poate ca a avut un ajutor.

- Posibil. Poate as afla daca as putea sa-l presez.

- In problema asta te pot ajuta eu. Roarke trase ganditor un ultim fum inainte de a stinge tigara. Ce crezi ca ar face presa daca ar primi o transmisie anonima a conturilor ilicite ale lui Simpson?

Ea isi lasa in jos mana pe care o ridicase ca sa si-o treaca prin par.

- L-ar spanzura. Daca stie ceva, chiar si inconjurat de o armata de avocati, am putea sa scoatem ceva de la el.

- Chiar asa. Decizia ta, locotenente.

Ea se gandii la legi, la proces, la sistemul din care facea si ea parte. Si se gandii la cele trei femei moarte, alte trei pe care poate ca va reusi sa le

protejeze.

- Este o reporterita, Nadine Furst.  
Da-i-l ei.

\* \* \*

Nu putea sa stea cu el. Eve stia ca va primi un telefon, si era mai bine sa fie singura, acasa, atunci cand avea sa se intample. Nu credea ca avea sa doarma, dar aluneca in vise.

La inceput, visa despre crima. Sharon, Lola, Georgie, fiecare dintre ele zambind catre camera de luat vederi. Momentul acela de teama, fulgerul dintre ochi inainte de a se prabusi pe spate pe cearceafurile incalzite de sex.

Tati. Lola ii spusese Tati. Iar Eve se rostogoli dureros intr-un vis mai vechi,

infricosator.

Fusese un copil bun. Incercase sa fie buna, sa nu provoace probleme. Daca faceai probleme, veneau politistii si te luau si te puneau intr-o groapa adanca si intunecoasa, plina de gandaci si paianjeni care se tarau spre tine pe picioare tacute si tarsite.

Nu avea prieteni. Daca aveai prieteni, trebuia sa inventezi povesti despre vanataile de pe corp. Cum ai fost neindemanatica atunci cand nu erai neindemanatica. Cum ai cazut, atunci cand nu cazusesi. Pe langa asta, ei nu locuiau mai mult timp intr-un loc. Daca o faceau, nenorociti de asistenti sociali veneau sa-si vare nasul, sa puna



intrebari. Nenorocirii de asistenti sociali chemau politistii care te inchideau in gaura aia neagra, plina de insecte.

Tati o avertizase.

Asa ca era o fata buna, fara prieteni, care se muta dintr- un loc intr-altul atunci cand era luata. Dar se parea ca nu conta.

Il auzea cand venea. Intotdeauna il auzea. Chiar daca dormea bustean, picioarele lui goale care se tarsau pe podea o trezeau la fel de repede ca sunetul tunetului.

Oh, te rog, oh, te rog, oh, te rog. Se tot ruga ea, dar nu plangea. Daca plangea, era batuta si, oricum, ii facea

lucrul acela secret. Lucrul acela dureros si secret despre care stia, chiar la cei cinci ani ai ei, ca era ceva rau.

El ii spusese ca e bine. Tot timpul cat facuse lucrul acela secret, ii spunea ca era bine. Dar ea stia ca era rea si ca va fi pedepsita.

Uneori, o lega. Cand auzea ca se deschide usa, gema usor, rugandu-se ca de data asta sa nu o lege. Nu se lupta, nu o facea, doar sa nu o lege. Daca nu si-ar tine palma peste gura ei, n-ar tipa si n-ar striga.

- Unde este fetita mea? Unde este fetita mea buna? Lacrimile i se adunara in colturile ochilor in timp ce mainile lui alunecau sub cearceafuri impingand,

incercand, ciupind. Putea sa-i miroasa respiratia pe fata, dulce, ca de bomboane.

Degetele lui intrara in ea, cealalta mana ii acoperea gura in timp ce ea isi tragea respiratia ca sa tipe. Nu avea ce face.

- Taci din gura. Respiratia lui venea in gajaituri scurte, intr-o excitare bolnava pe care ea nu o intelegea. Degetele lui i se afundau in obraji si lasau urme care se invineteau pana dimineata.

- Fii fata buna. Esti o fata buna.

Nu ii auzea gajaielile din cauza urletului din capul ei. Urla si urla si urla. Nu, Tati. Nu, Tati.

Nu! tipatul iese din gatul lui Eve, in timp ce ea se zbatea in pat. Pielea i se infiora lipicioasa de transpiratie, iar ea tremura si tremura in timp ce tragea paturile peste ea.

Nu si-a amintit. Nu-si va aminti, se asigura ea si isi trase genunchii la piept, lipindu-si fruntea de ei. Doar un vis, si deja se risipea. Putea sa-l faca sa dispara, mai facuse asta si altadata, pana cand nu mai ramanea nimic decat o usoara greutate.

Inca tremurand, se ridica, se infasura in halat ca sa scape de frig. In baie, isi dadu cu apa pe fata pana cand incepu sa respire din nou normal. Mai stapana pe ea, isi lua un tub de Pepsi, se

cuibari din nou in pat si deschise una dintre statiile care transmiteau stiri de douazeci si patru de ore.

Si se puse pe asteptat.

Era reportajul principal de la ora sase dimineata, cu titlul citit de Nadine, cea cu ochii de pisica. Eve era deja imbracata atunci cand primi telefonul care o chema la Polita Centrala.

## Capitolul 17

Daca Eve simtea vreo satisfactie personala cand afla ca facea parte din echipa care urma sa-l interogheze pe Simpson, reusi sa o ascunda bine. Din cauza pozitiei lui, folosira biroul Administratiei Securitatii si nu o arie de

interogatoriu.

Ferestrele mari si mesele din acrilic lucios nu negau faptul ca Simpson avea mari probleme. Picaturile de sudoare, care i se formasera deasupra buzei, aratau ca stia exact cat de mari erau.

- Presa incearca sa aduca prejudicii departamentului, incepu Simpson, folosind o declaratie meticulos pregatita de asistentul lui principal. Din cauza lipsei de rezultate in ancheta mortii brutale a celor trei femei, presa incearca sa incite o vanatoare de vrajitoare. Ca sef al politiei, eu sunt tinta cea mai evidenta.

- Sef Simpson. Nici macar prin cea

mai mica fluturare de gene comandantul Whitney nu-si arata bucuria interioara. Vocea lui era grava, privirea sumbra. Inima lui sarbatorea. Indiferent de motive, va fi necesar sa explici neconcordantele din actele contabile.

Simpson parea ca inghetat, in timp ce unul dintre avocatii sai se apleca si ii sopti ceva la ureche.

- N-am recunoscut nici o neconcordanta. Daca exista vreuna, eu nu stiu de ea.

- Nu stii, sef Simpson, de mai mult de doua milioane de dolari?

- Am luat deja legatura cu firma mea de contabilitate. Evident, daca exista vreo greseala de orice natura, a

fost facuta de ei.

- Contul cu numarul patru-saptezeci si opt-noua-unu-unu- doi-sapte-patru nouazeci si noua, il confirmi ca fiind al tau sau nu?

Dupa o alta scurta consultare, Simpson dadu din cap.

- Confirm.

Minciuna doar ar fi strans mai mult latul. Whitney privi spre Eve. Cazusera de acord ca acel cont era o problema pentru fisc. Tot ce voiau, era ca Simpson sa-l confirme.

- Vrei sa ne explici, sef Simpson, retragerea sumei de o suta de mii de dolari, in transe de cate douazeci si cinci de mii de dolari, la fiecare trei



luni, in timpul anului trecut?

Simpson isi largi nodul cravatei.

- Nu vad niciun motiv pentru care as explica felul cum imi cheltuiesc banii, locotenente Dallas.

- Atunci poate ca ne explici cum se face ca exact aceleasi sume sunt listate de catre Sharon DeBlass si atribuite tie?

- Nu stiu despre ce vorbesti.

- Avem dovezi ca i-ai platit lui Sharon DeBlass o suta de mii de dolari, in transe de cate douazeci si cinci de mii, pe o perioada de un an, spuse Eve, dupa care astepta un moment. Asta-i o suma destul de mare pentru niste cunostinte intamplatoare.

- N-am nimic de spus in privinta

asta.

- Te santaja?

- N-am nimic de spus.

- Dovezile vorbesc in locul tau, declara Eve. Te santaja, tu o plateai. Sunt sigura ca stii ca exista doar doua moduri de a opri santajul, sef Simpson. Unu, opresti plata. Doi... elimini santajistul.

- Asta-i absurd. N-am omorat-o pe Sharon. O plateam la timp, eu...

- Sef Simpson. Avocatul cel mai in varsta din echipa, puse o mana pe bratul lui Simpson si il stranse. Isi intoarse privirea blanda spre Eve. Clientul meu nu are nimic de declarat in ceea ce o priveste pe Sharon DeBlass. Evident,

vom coopera in intregime cu investigatia  
fiscului in legatura cu actele clientului  
nostru. Dar, in acest moment, nu s-au  
formulat niciun fel de acuzatii. Suntem  
aici doar din curtoazie, si ca sa ne  
dovedim bunavointa.

- Ai cunoscut o femeie cu numele de  
Lola Starr? striga  
Eve.

- Clientul meu nu are nimic de  
declarat.

- Ai cunoscut o insotitoare cu  
licenta pe nume Georgie Castle?

- Acelasi raspuns, zise avocatul  
calm.

- Ai facut tot ce-ai putut ca sa pui  
piedici acestei investigatii chiar de la

inceput. De ce?

- Este o declaratie bazata pe fapte, locotenente Dallas? intreba avocatul. Sau numai o parere?

- Iti dau eu fapte. O cunosteai pe Sharon DeBlass, intim. Te suga de o suta de mii de dolari pe an. E moarta, si cineva transmite informatii confidentiale despre ancheta. Doua alte femei sunt moarte. Toate trei victimele isi castigau existenta ca prostituate legale, un lucru la care tu te opui.

- Opozitia mea fata de prostitutie este politica, morala si o atitudine personala, zise Simpson rapid. Voi sustine din toata inima orice legislatie care o va scoate in afara legii. Dar cu

greu as putea elimina problema asta, omorand prostituate una cate una.

- Detii o colectie de arme vechi, insista Eve.

- Asa e, fu de acord Simpson, ignorandu-si avocatul. O colectie mica, limitata. Toate inregistrate, tinute in siguranta si inventariate. Voi fi mai mult decat fericit sa le pun la dispozitia comandantului Whitney ca sa le testeze.

- Apreciez lucrul asta, zise Whitney socandu-l pe Simpson ca era de acord. Multumesc pentru cooperare.

Simpson se ridica, fata lui fiind strifulgerata de un val de emotii.

- Cand problema asta va fi clarificata, nu voi uita aceasta intalnire.

Ochii lui se oprira o secunda asupra lui Eve. Nu voi uita cine a atacat biroul sefului Politiei si al Securitatii.

Comandantul Whitney astepta pana cand Simpson iese urmat de armata de avocati.

- Cand povestea asta se va termina, nu va mai ajunge nici la o suta de metri de biroul sefului Politiei si al Securitatii.

- Aveam nevoie de mai mult timp sa-l lucrez. De ce l-ai lasat sa plece?

- Numele lui nu este singurul de pe lista lui DeBlass, ii aminti Whitney. Si nu exista o legatura, inca, intre ele si celelalte doua victime. Ia lista la puricat, gaseste-mi o legatura, si-ti dau

tot timpul de care ai nevoie. Se opri si rasfoi copiile documentelor care fusesera transmise la biroul lui. Dallas, pareai foarte pregatita pentru interviul asta. Aproape ca si cum l-ai fi asteptat. Presupun ca nu trebuie sa-ti amintesc ca violarea documentelor private este impotriva legii.

- Nu, domnule.

- Nici nu credeam asta. Poti pleca.

In timp ce se indrepta spre usa, crezu ca-l aude spunand „Buna treaba”, dar ar fi putut sa se insele.

Tocmai lua liftul spre sectia ei, cand comunicatorul ii suna.

- Dallas.

- Telefon pentru tine, Charles Monroe.

- Il sun eu.

In drum spre zona in care se afla sectia de inregistrari lua o ceasca cu namol care se dadea drept cafea si ceva ceea ce pareea a fi o gogoasa,. Ii trebuira aproape douazeci de minute ca sa obtina copiile discurilor cu cele trei crime.

Inchizandu-se la ca in birou, le studie din nou. Isi revazu notitele, facu unele noi.

Victima era de fiecare data asezata pe pat. Patul sifonat de fiecare data. Erau de fiecare data dezbracate. Parul lor era ciufulit.

Uitandu-se cu atentie, comanda ca



imaginea Lolei Starr sa inghete si sa se apropie.

- Pielea e inrosita pe fesa stanga, sopti ea. Nu observasem asta. Plesnita? Bucuria dominarii? Nu par a fi vanatai sau umflaturi. Feeney sa imbunatateasca imaginea si sa determine. Schimba cu inregistrarea DeBlass.

Din nou, Eve derula. Sharon rase la camera, tachina, se atinse, miscandu-se.

- Ingheata imaginea. Sectorul, cacat, trei sase, mareste. Nicio urma, zise ea. Continua. Haide, Sharon, arata-mi partea dreapta. Un pic mai mult. Ingheata. Sectorul doisprezece, mareste. Nici o urma pe tine. Poate ca l-ai plesnit tu pe el, ha? Pune discul Castle. Haide,

Georgie, hai sa vedem.

O privi pe femeie cum zambeste, flirteaza, isi ridica o mana ca sa-si aseze parul ciufulit. Eve deja stia perfect dialogul: A fost minunat. Esti grozav.

Era ingenunchiata, asezata pe pulpe, cu ochii placuti si prietenosi. Tacuta, Eve o indemna sa se miste, doar putin, sa se mute. Apoi Georgie, casca delicat si se intoarse sa aseze pernele.

- Ingheata. Oh, da, te-a plesnit, nu-i asa? Unii indivizi se excita jucandu-se de-a fetita rea si Taticul.

Simti un fulger de lumina, ca o lovitura de cutit prin creier. Amintirile taiau prin ea, plesneala mainii solide pe rundul ei, usturimea, respiratia grea. Trebuie sa fii pedepsita, fetito! Pe urma, Tati o sa te sarute sa-fi treaca. O sa le sarute pe toate ca sa-ti treaca.

- Iisuse. Isi freca fata cu maini tremurande. Stop. Pune-l deoparte. Pune-l deoparte.

Intinse mana dupa cafeaua rece si gasi doar zat. Trecutul era trecut, isi aminti ea, si nu avea nimic de-a face cu ea. N-avea nimic de-a face cu munca pe care trebuia sa o faca.

- Victimele Doi si Trei prezinta

urme de abuz pe fese. Nicio urma pe Victima Unu. Expira profund si inspira lung. Deviere de la tipar. Reactie emotionala aparenta la prima crima, absenta la urmatoarele doua.

Linkul ei suna, dar ea il ignora.

- Teorie posibila: Autorul a capatat incredere si placere in urmatoarele crime. Nota: Niciun fel de securitate la Victima Doi. Timp lipsa pe camerele de securitate, Victima Trei, treizeci si trei de minute mai putin decat Victima Unu. Teorie posibila: mai adept, mai increzator, mai putin inclinat sa se joace cu victima. Vrea sa obtina placerea mai repede.

Posibil, posibil, gandi ea, iar

computerul ii dadu dreptate dupa un bazait sughitat, cu un factor de probabilitate de nouazeci si sase-trei.

Dar altceva se potrivea, in timp ce urmarea cele trei discuri atat de aproape unele de altele, interschimband sectiunile.

- Imparte ecranul, comanda ea. Victima Unu si Doi, de la inceput.

Zambetul de pisica al lui Sharon, botosenia Lolei. Amandoua femeile priveau spre camera, spre barbatul din spatele ei. Ii vorbeau.

- Ingheata imaginile, zise Eve atat de incet, incat doar urechile fine ale computerului reusira sa o auda. Oh, Doamne, ce avem noi aici?

Era un lucru mic, un lucru marunt, si cu privirea concentrata asupra brutalitatii crimelor, usor de trecut cu vederea. Dar il vedea acum, prin ochii lui Sharon. Printr-ai Lolei.

Privirea Lolei era indreptata mai sus.

Asta se putea explica prin inaltimea diferita a paturilor, isi spuse Eve, in timp ce adauga si imaginea lui Georgie pe ecran. Fiecare femeie avea capul lasat pe spate. Normal, din moment ce ele erau asezate, iar el, foarte probabil, in picioare. Dar unghiul ochilor, punctul la care priveau... Doar ai lui Sharon erau diferiti.

Inca privind ecranul, Eve o suna pe dr. Mira.

- Nu ma intereseaza ce face, zise Eve catre drona care lucra la receptie. E urgent.

Se incrunta cand fu pusa pe asteptare, iar urechile ii fura asaltate de o muzica fara sens, dulceaga.

- Intrebare, zise ea in momentul cand Mira aparu.

- Da, locotenente.

- Este posibil sa avem doi ucigasi?

- O imitatie? Greu de crezut, locotenente, avand in vedere ca in cea mai mare parte, metoda si stilul de operare a fost tinute secret.

- Cacatul iese pana la urma la iveala. Am diferente in tipar. Unele mici, dar sunt categoric diferente. Nerabdatoare, le enumera. Teorie, doctore. Prima crima a fost comisa de cineva care o cunostea bine pe Sharon,



care a omorat din impuls, apoi a avut destul sange rece ca sa curete dupa el. Urmatoarele doua sunt reflexii ale primei crime, rafinate, gandite, comise de cineva rece, calculat, care nu avea nicio legatura cu victimele sale. Si, fir-ar sa fie, e mai inalt.

- E o teorie, locotenente. Imi pare rau, dar e mai credibil ca toate trei crimele sa fi fost comise de un singur barbat, care devine mai calculat cu fiecare succes. In opinia mea profesionala, nimeni care nu cunoaste prima crima, etapele ei, nu poate imita perfect evenimentele in urmatoarele doua.

Si computerul ei ii aruncase teoria

la gunoi cu un factor de probabilitate de patruzeci si opt-cinci.

- OK, multumesc. Dezumflata, Eve intrerupse legatura. Era stupid sa se simta dezamagita, isi spuse ea. Cu cat ar fi fost mai rau daca ar fi fost in cautarea a doi barbati in loc de unul?

Linkul ei suna din nou.

Strangand din dinti de enervare, il deschise.

- Dallas. Ce-i?

- Hei, locotenent Dulce, un barbat ar putea crede ca nu-ti pasa.

- N-am timp de joaca, Charles.

- Hei, nu inchide. Am ceva pentru tine.

- Si nici pentru insinuari prostesti...

- Nu, pe bune. Doamne, flirtezi cu o femeie o data sau de doua ori si nu te mai ia niciodata in serios. Pe fata lui cu trasaturi perfecte se citea durerea. Mi-ai zis sa te sun daca-mi amintesc ceva, nu?

- Da. Rabdare, isi spuse ea. Si ti-ai amintit?

- Jurnalele m-au facut sa ma gandesc. Stii ca-ti spuneam ca inregistra totul tot timpul. Din moment ce le cauti, m-am gandit ca nu erau la ea in apartament.

- Ar trebui sa te faci detectiv.

- Imi place meseria pe care o am. Oricum, am inceput sa ma intreb unde le-ar fi putut pune la pastrare. Si mi-am

amintit de cutia de valori personala.

- Am verificat-o deja. Multumesc, oricum.

- Oh. Pai cum ai deschis-o fara mine? Ea e moarta. Eve se opri pe punctul de a inchide.

- Fara tine?

- Da. Acum doi sau trei ani, m-a rugat sa inchiriez una pentru ea. Mi-a spus ca nu vrea sa apara numele ei in acte.

Inima lui Eve incepu sa se zbata.

- Si atunci la ce i-ar fi folosit?

Zambetul lui Charles era timid, dar fermecator.

- Pai, tehnic vorbind, am trecut-o pe ea ca fiind sora mea. Am o sora in

Kansas City. Asa ca am listat-o pe Sharon ca Annie Monroe. Ea platea chiria, iar eu am uitat de asta. Nici nu stiu sigur daca a pastrat-o, dar m-am gandit ca ai vrea sa stii.

- Unde-i banca?

- First Manhattan, pe Madison.

- Asculta-ma, Charles. Esti acasa, da?

- Asa este.

- Stai acolo. Exact acolo. Ajung la tine in cincisprezece minute. Vom merge impreuna la banca.

- Daca asta-i tot ce pot sa fac. Hei, ti-am dat o pista fierbinte, locotenent Dulce?

- Stai unde esti.

Se ridicase si isi tragea jacheta pe ea cand linkul suna din nou.

- Dallas.

- Dispeceratul, Dallas. Avem o transmisie in asteptare pentru tine. Video blocat. Refuza sa se identifice.

- Il depistati?

- Depistam acum.

- Atunci trimite-l. Isi lua geanta in timp ce vocea de la transmisia audio se deschise. Dallas.

- Esti singura? Era o voce tremuratoare de femeie.

- Da. Vrei sa te ajut?

- N-a fost vina mea. Trebuie sa stii ca n-a fost vina mea.

- Nimeni nu te invinovateste pe tine. Antrenamentul ii permise lui Eve sa auda teama si durerea din vocea ei. Spune- mi ce s-a intamplat.

- M-a violat. Nu l-am putut opri. M-a violat. A violat-o si pe ea. Apoi a omorat-o. Ar putea sa ma omoare si pe mine.

- Spune-mi unde esti. Studie ecranul, asteptand sa vina rezultatul. Vreau sa te ajut, dar trebuie sa stiu unde esti.

Respiratie intretaiata, scancet.

- El a zis ca trebuie sa fie secret. N-am voie sa spun. A omorat-o pe ea ca sa nu poata spune. Acum sunt eu. Nimeni no sa ma creada.

- Eu te cred. Te voi ajuta. Spune-mi... injura cand transmisia se intrerupse. Unde? ceru ea cand trecu la dispecerat.

- Front Royal, Virginia. Numar sapte zero trei, cincii cincii cincii, treizeci si noua zero opt. Adresa...

- N-am nevoie. Da-mi-l pe capitanul Ryan Feeney de la EDD. Urgent.

Cele doua minute nu treceau destul de repede. Eve aproape ca isi facu gauri in tample tot frecandu-le si asteptand.

- Feeney, am ceva si este mare.

- Ce?

- Nu pot sa-ti spun inca, dar am nevoie sa te duci si sa-l iei pe Charles



Monroe.

- Hristoase, Eve, l-am prins?

- Nu inca. Monroe o sa te duca la cealalta cutie de valori a lui Sharon. Ai multa grija de el, Feeney. O sa avem nevoie de el. Si sa ai multa grija si de ce gasesti in cutia aia.

- Tu ce vei face?

- Trebuie sa prind un avion.

Intrerupse transmisia, apoi il suna pe Roarke. Trecura inca trei minute dintr-un timp pretios, pana cand el veni la aparat.

- Tocmai voiam sa te sun, Eve. Se pare ca trebuie sa plec la Dublin. Vrei sa vii cu mine?

- Roarke, am nevoie de avionul tau.

Acum. Trebuie sa ajung in Virginia, rapid. Daca merg pe linia obisnuita sau iau transportul public...

- Avionul va fi gata pentru tine.

Terminalul C, Poarta 22. Ea isi inchise ochii.

- Multumesc. Iti raman datoare.

\* \* \*

Gratitudinea ei tinu pana cand ajunse la poarta si il gasi pe Roarke asteptand-o.

- Nu am timp de stat de vorba.

Vocea ei era rapida, picioarele lungi inghiteau distanta dintre poarta si lift.

- Vorbim in avion.

- Nu mergi cu mine. Asta-i o treaba oficiala...

- Asta-i avionul meu, locotenente, o intrerupse el delicat, in timp ce liftul ii inchise inauntru, urcand silentios.

- Nu poti sa faci nimic fara sa pui conditii?

- Ba da. Asta nu se numara printre ele. Usa se deschise. Inotitoarea de bord astepta.

- Bine ati venit la bord, domnule, locotenente. Pot sa va ofer ceva?

- Nu, multumesc. Spune-i pilotului sa decoleze de cum primim unda verde. Roarke se aseza in timp ce Eve fumega. Nu putem decola pana ce nu te asezi si iti pui centura.

- Credeam ca te duci in Irlanda. Putea sa se certe cu el la fel de bine

stand jos.

- Nu este o prioritate. Asta e. Eve, inainte de a-ti expune cazul, ti-l voi spune eu pe al meu. Pleci in Virginia pe fuga. Asta indica cazul DeBlass si niste informatii noi. Beth si

Richard imi sunt prieteni, prieteni apropiati. Nu am prea multi prieteni apropiati si nici tu. Intoarce situatia. Tu ce ai face?

Ea batu cu degetele pe bratul fotoliului, in timp ce avionul se indrepta spre pista de decolare.

- Nu poate fi ceva personal.

- Nu pentru tine. Pentru mine este foarte personal. Beth m-a contactat chiar in timp ce faceam aranjamentele ca

avionul sa fie gata. Mi-a cerut sa vin.

- De ce?

- N-a vrut sa-mi spuna. Nici nu avea nevoie sa o faca, doar trebuia sa ma cheme.

Loialitatea era o trasatura impotriva careia lui Eve ii era foarte greu sa argumenteze.

- Nu pot sa te opresc, dar te avertizez, e vorba de problemele departamentului.

- Iar departamentul este cu susul in jos, in dimineata asta, zise el pe un ton egal, din cauza unei anumite informatii care a fost trimisa presei, de o sursa necunoscuta.

Ea ofta lung. Se bagase singura in

colt.

- Iti sunt recunoscatoare pentru ajutor.

- Destul ca sa-mi spui ce-a iesit?

- Imi inchipui ca buba se va sparge pana la sfarsitul zilei. Isi misca umerii nervoasa, privind pe fereastra, dorind ca distanta sa fie inghitita cat mai repede. Simpson o sa incerce sa arunce toata vina pe firma lui de contabilitate. Nu vad cum o sa reuseasca. Fiscul o sa-l agate pentru fraudă. Presupun ca ancheta interna va descoperi de unde are banii. Avand in vedere imaginatia lui Simpson, as paria pe obisnuita mita.

- Si santajul?

- Oh, o platea. Aproape ca a admis

asta inainte ca avocatii sa-i inchida gura. Si va recunoaste cand va realiza ca plata unui santaj e mai putin riscanta decat acuzatia de complicitate la crima.

Isi lua comunicatorul si ceru acces la Feeney.

- Hei, Dallas.

- Le-ai luat?

Feeney ridica o cutie mica, ca ca s-o poata vedea pe ecranul minuscul.

- Toate etichetate si datate. Sunt aici, stransi laolalta, cam douazeci de ani.

- Incepe cu ultima inregistrare si mergi in urma. Eu ar trebui sa ajung la destinatie in vreo douazeci de minute. Te contactez cat pot de curand pentru un

raport.

- Hei, locotenent Dulce, Charles isi facu loc pe ecran si ii zambi fericit. Cum m-am descurcat?

- Te-ai descurcat bine. Multumesc. Acum, pana nu iti spun eu altceva, uita de caseta de valori, de jurnale, de tot.

- Ce jurnale? Zise el si-i facu cu ochiul. Ii arunca un sarut inainte ca Feeney sa-l dea la o parte.

- Ma intorc chiar acum la sediu. Ramanem in legatura.

- Terminat. Eve inchise si puse comunicatorul la loc in buzunar. Roarke astepta o secunda.

- Locotenent Dulce?

- Taci din gura, Roarke. Inchise



ochii ca sa-l ignore, dar nu-si putu sterge zambetul de pe buze.

\* \* \*

Dupa ce aterizarea, trebui sa recunoasca faptul ca numele de Roarke deschidea drumul mai rapid decat legitimatia ei. In cateva minute, se aflau intr-o masina inchiriata, puternica si inghiteau kilometri pana la Front Royal. Ar fi obiectat faptului ca fusese trimisa pe scaunul pasagerului, dar nu gasea niciun cusur felului in care el conducea.

- Ai participat vreodata la Indy?

- Nu. Ii arunca o privire scurta in timp ce suierau pe Route 95, la o viteza putin sub o suta saizeci. Dar am condus in cateva Grand Prix-uri.

- Trebuia sa-mi inchipui. In acel moment, el ridica masina vertical si sari cu indrazneala, si ilegal, peste un grup de masini. Spui ca Richard ti-e prieten bun. Cum l-ai descrie?

- Inteligent, dedicat, tacut. Vorbeste doar daca are ceva de spus. Pus in umbra de tatal sau, adesea impotriva lui.

- Cum ai descrie relatia cu tatal lui?

El cobori din nou vehiculul, cu rotile abia atingand suprafata drumului.

- Din putinul pe care mi l-a spus si din ce a mai scapat Beth, trebuie sa-ti spun ca relatia lor este una combativa, frustranta.

- Si relatia cu fiica lui?

- Deciziile pe care le-a luat ea erau

in opozitie directa cu felul lui de viata, cu, ei bine, morala lui, daca vrei. Crede cu putere in libertatea de a alege si in cea de exprimare. Totusi, nu-mi pot inchipui niciun tata care sa-si doreasca ca fiica lui sa devina o femeie care se vinde pentru a-si castiga existenta.

- Nu a fost implicat in planificarea securitatii pentru ultima campanie senatoriala a tatalui sau?

El ridica din nou vehiculul, il manevra in afara drumului, murmurand ceva despre o scurtatura. in timpul care ii trebui sa treaca peste un palc de copaci, peste cateva cladiri rezidentiale si apoi sa coboare din nou pe strada linistita a suburbiei, ramase tacut.

Ea renunta sa mai numere incalcarile regulilor de circulatie.

- Loialitatea fata de familie trece dincolo de politica. Un om cu vederile lui DeBlass este fie iubit, fie urat. Richard poate ca nu este de acord cu tatal lui, dar nici nu l-ar vrea asasinat. Iar el este specializat in legea securitatii, de aceea il ajuta pe taica-sau in asta.

Un fiu isi protejeaza tatal, gandi Eve.

- Si cat de departe ar merge DeBlass sa-si protejeze fiul?

- De ce anume? Richard este moderatul moderatilor. Este discret, isi sustine cauzele in liniste. El... Sensul

intrebarii il lovi. Esti pe langa tinta, zise Roarke printre dinti. Mult pe langa ea.

- Vom vedea.

\* \* \*

Casa de pe deal pare linistita. Sub cerul albastru si rece, statea calma, calduroasa, cu cateva branduse care incepusera sa scoata capul prin iarba arsa a iernii.

Aparentele, gandi Eve, sunt adesea inselatoare. Stia ca nu este o casa de bogatie comoda, fericire linistita si vietii ordonate. Acum, era sigura ca stia ce se intamplase in spatele acestor ziduri rozalii si ferestre stralucitoare.

Elizabeth deschise ea insasi usa. Era chiar mai palida si mai trasa la fata

decat ultima data cand o vazuse Eve. Ochii ii erau umflati de plans, iar costumul cu croiala barbateasca, pe care il purta, era larg in talie din cauza recentei pierderi in greutate.

- Oh, Roarke. In timp ce Elizabeth il imbratasa, Eve aproape ca auzi cum oasele ei fragile se ciocneau intre ele. Imi pare rau ca te-am tarat pana aici. N-ar fi trebuit sa te deranjez.

- Nu fi caraghioasa. Ii dadu usor capul pe spate, cu un gest atat de bland, incat impunse inima lui Eve, inima pe care incerca sa o mentina distanta. Beth, nu te ingrijesti.

- Nu pot sa functionez, sa gandesc, sau sa lucrez. Totul se prabuseste la

picioarele mele, iar eu, se opri brusc, amintindu-si ca nu erau singuri. Locotenente Dallas!

Eve prinse dojana rapida din privirea lui Elizabeth atunci cand il privi pe Roarke.

- Nu el m-a adus, domnisoara Barrister. Eu l-am adus pe el. Am primit un apel de dimineata, de la aceasta adresa. Dumneavoastra l-ati facut?

- Nu. Elizabeth facu un pas inapoi. Mainile i se impreunara si incepu sa le framante. Nu, n-am sunat. Probabil a fost Catherine. A venit aici aseara, pe neasteptate. Isterica, foarte tensionata. Mama ei a fost internata in spital, iar prognosticul e prost. Nu pot sa ma

gandesc decat la faptul ca stresul din ultimele saptamani a fost prea mare pentru ea. De aceea te-am chemat, Roarke. Richard e la capatul puterilor. Iar eu nu par sa ajut lucrurile. Aveam nevoie de cineva.

- Ce-ar fi sa intram si sa stam jos?

- Ei sunt in salon. Cu o miscare tremurata, Elizabeth se intoarse sa priveasca in josul holului. Ea nu vrea sa ia un sedativ, nu vrea sa explice. Nu ne-a lasat decat sa-l sunam pe sotul si pe fiul ei, si sa le spunem ca e aici si sa nu vina. E sperziata ca ar putea fi in pericol. Presupun ca ceea ce s-a intamplat cu Sharon, a facut-o sa se ingrijoreze mai mult pentru propriul ei copil. E obsedata



ca trebuie sa-e salveze de Dumnezeu stie ce.

- Daca ea a fost cea care m-a sunat, zise Eve. Poate ca va vorbi cu mine.

- Da. Da, sigur.

Ii conduse de-a lungul holului si intrara in salonul ordonat si scaldat de soare. Catherine DeBlass statea pe sofa, tinuta in brate de fratele ei.

Richard ridica o privire plina de durere catre Roarke.

- Ma bucur ca ai venit. Suntem intr-un hal fara de hal, Roarke. Vocea lui tremura, aproape ca se stinse. Intr-un hal fara de hal.

- Elizabeth. Roarke se aseza pe vine in fata lui Catherine. De ce nu suni sa ne

aduca niste cafea?

- Oh, desigur. Imi cer scuze.

- Catherine. Vocea lui era blanda, ca si mana pe care si-o aseza pe bratul ei. Dar atingerea o facu pe Catherine sa sara cu ochii mariti.

- Nu. Ce... ce cauti aici?

- Am venit sa-i vad pe Beth si Richard. Imi pare rau ca nu te simti bine.

- Pai? Ea scose un sunet care ar fi putut fi un ras, si se inchise in sine. Niciunul dintre noi nu va mai fi vreodata bine. Cum am putea? Suntem toti manjiti. Toti suntem vinovati.

- De ce anume?

Ea scutura din cap si se refugie in

coltul indepartat al sofalei.

- Nu pot vorbi cu tine.

- Congresmena DeBlass, sunt Locotenentul Dallas. M-ati sunat cu putin timp in urma.

- Nu, nu v-am sunat. Panicata, Catherine isi infasura bratele strans in jurul pieptului. N-am sunat. N-am zis nimic.

Cand Richard se apleca sa o atinga, Eve ii arunca o privire de avertizare. Intentionat, se aseza intre ei si lua mana inghetata a lui Catherine.

- Voiai sa te ajut. Si te voi ajuta.

- Nu poti. Nimeni nu poate. Nu trebuia sa sun. Trebuie sa tinem asta in familie. Am un sot, am un baietel.

Lacrimile incepura sa-i inunde ochii. Trebuie sa-i protejez. Trebuie sa plec, sa plec cat mai departe, ca sa-i pot proteja.

- Ii vom proteja noi, zise Eve calma. Te vom proteja pe tine. Era prea tarziu sa o protejeze pe Sharon. Nu te poti invinovati pe tine.

- N-am incercat sa opresc, zise Catherine in soapta. Poate am fost chiar bucuroasa, pentru ca nu mai eram eu. Nu eram eu.

Richard rasufla socat.

- Dumnezeuule, ce vrei sa spui? Ce... Eve se intoarse spre el, cu privirea dura.

- Taci. Nu mai e loc de secrete aici.

- Secrete, zise Catherine printre buzele care ii tremurau. Trebuie sa fie un secret.

- Nu, nu trebuie. Un astfel de secret raneste. Se taraste inaintul tau si te roade. Te face sa-ti fie frica si sa te simti vinovata. Cei care vor sa fie un secret se folosesc de ea, de vinovatie, de teama, de rusine. Singurul fel in care poti lupta, este sa vorbești. Spune-mi cine te-a violat.

Respiratia lui Catherine iese tremurata. Privi spre fratele ei, teroare evidenta in ochii ei. Eve ii intoarse fata si i-o tinu.

- Uita-te la mine. Doar la mine, si spune-mi cine te-a violat. Cine a violat-

o pe Sharon?

- Tata. Cuvintele izbucnira din ea intr-un urlet de durere. Tata. Tata. Tata. Isi ingropa fata in palme si planse.

- O, Doamne. In cealalta parte a camerei, Elizabeth se dadu inapoi si se impiedica de droidul care servea. Portelanul se sparse. Cafeau se scurse neagra pe frumosul covor. Oh, Doamne, copilul meu!

Richard sari de pe sofa si o prinse in timp ce ea lesina. O stranse la piept cu putere.

- O sa-l omor pentru asta. O sa-l omor. Apoi isi lipi fata de parul ei. Beth. Oh, Beth.

- Fa ce poti pentru ei, sopti Eve

catre Roarke in timp ce o lua in brate pe Catherine.

- Ai crezut ca era Richard, zise Roarke incet.

- Da. Ochii ei erau fara expresie si goi atunci cand il privi. Am crezut ca era tatal lui Sharon. Poate ca n-am vrut sa ma gandesc ca un lucru atat de rau poate inflori in doua generatii.

Roarke se apleca inainte. Fata lui era dura ca o piatra.

- In orice caz, DeBlass e un om mort.

- Ajuta-ti prietenii, zise Eve. Am de lucru aici.

## Capitolul 18

O lasa pe Catherine sa planga, desi stia foarte bine ca lacrimile nu ii vor alina rana. Mai stia si ca ea nu ar fi fost in stare sa se descurce singura in situatia asta. Roarke reusi sa-i calmeze pe Elizabeth si Richard, ordona droidului sa adune cioburile, ii tinu de maini si, atunci cand crezu ca a sosit momentul, sugera sa de aduca niste ceai pentru Catherine.

Elizabeth il aduse ea insasi, inchizand cu grija in urma ei usa salonului, inainte de a-i aduce ceasca de ceai cumnatei ei.

- Poftim, draga mea, bea putin.

- Imi pare rau. Catherine lua ceasca cu amandoua mainile ca sa se



incalzeasca. Imi pare rau. Am crezut ca se oprise. Am vrut sa cred ca se oprise. Altfel nu as fi putut trai.

- E-n ordine. Cu fata de necitit, Elizabeth se intoarse la sotul ei.

- Domnisoara DeBlass, trebuie sa-mi spui totul. Congresmena DeBlass? Eve astepta pana cand Catherine se concentra din nou asupra ei. Intelegi ca lucrurile astea sunt inregistrate?

- O sa te opreasca.

- Nu, n-o s-o faca. De-asta m-ai sunat pe mine, pentru ca stii ca-l voi opri.

- Se teme de tine, sopti Catherine. Se teme de tine. Imi dau seama. Se teme de femei. De-asta le face rau. Cred ca i-

a dat ceva mamei. I-a luat mintile. Ea stia.

- Mama ta stia ca tatal tau te abuzeaza?

- Stia. Se prefacea ca nu stie, dar vedeam in ochii ei. Nu voia sa stie, voia doar ca totul sa fie linistit si perfect, ca ea sa- si poata tine petrecerile si sa fie sotia senatorului. Ridica o mana, acoperindu-si ochii. Cand el venea noaptea in camera mea, puteam sa vad pe fata ei ca stie, in dimineata urmatoare. Dar cand am incercat sa vorbesc cu ea, sa-i spun sa-l opreasca, s-a prefacut ca nu intelege ce vreau sa spun. Mi-a spus sa numi mai imaginez lucruri din astea. Sa fiu buna, sa respect

familia.

Isi lasa din nou mana in jos si apuca ceasca de ceai cu amandoua mainile.

- Cand eram mica, sapte sau opt ani, venea noaptea la mine in camera si ma atingea. Imi spunea ca nu-i nicio problema, pentru ca el era Tati, iar eu trebuia sa pretind ca sunt Mami. Era un joc, zicea el, un joc secret. Mi-a spus ca trebuie sa fac niste lucruri... sa-l ating pe el. Aa...

- E-n ordine, o calma Eve cand Catherine incepu sa tremure violent. Nu trebuie sa spui. Spune-mi doar ce poti.

- Trebuia sa i te supui. Trebuia. El era o forta in casa noastra. Richard?

- Da. Richard lua mana sotiei lui si o stranse, o stranse.

Stiu.

- N-am putut sa-ti spun pentru ca mi-era rusine, si mi-era si frica, iar mama ignora totul, asa ca am crezut ca trebuie sa o fac. Inghiti dureros. Cand am implinit douazeci de ani, am avut o petrecere. Multime de prieteni si un tort mare, si ponei. Mai tii minte poneii, Richard?

- Binenteles. Lacrimile curgeau pe obrazii lui. Ii tin minte.

- Si in noaptea aia, noaptea zilei mele de nastere, a venit. Mi-a zis ca acum eram destul de mare. Mi-a spus ca are un cadou pentru mine, un cadou

deosebit pentru ca crescusem. Si m-a violat. Isi ingropa fata in maini si se legana. A zis ca era un cadou. Oh, Doamne. Si l-am implorat sa se opreasca, pentru ca ma durea. Si pentru ca eram destul de mare ca sa stiu ca nu e bine, era o ticalosie. Eu eram ticaloasa. Dar el nu s-a oprit. A continuat sa vina. Totii anii aia pana cand am reusit sa plec. M-am dus la facultate, departe, unde nu ma putea atinge. Si mi-am spus ca nu s-a intamplat niciodata. Nu s-a intamplat niciodata. Am incercat sa fiu puternica, sa-mi fac o viata. M-am casatorit pentru ca am crezut ca voi fi in siguranta. Justin era atat de bun, de bland. Nu m-a ranit niciodata. Iar eu nu

i-am spus niciodata. Am crezut ca, daca ar sti, m-ar dispretui. Asa ca am continuat sa-mi spun ca nu s-a intamplat niciodata.

Isi lasa mainile in jos si privi spre Eve.

- Cateodata credeam. De cele mai multe ori. Puteam sa ma pierd in munca mea, in familia mea. Dar pe urma am putut sa vad, am stiut ca-i facea acelasi lucru lui Sharon. Am vrut sa ajut, dar n-am stiut cum. Asa ca am dat gandul la o parte, asa cum a facut si mama. El a omorat-o. Acum, o sa ma omoare si pe mine.

- De ce crezi ca a omorat-o pe

Sharon?

- Ea nu era slaba ca mine. S-a ridicat impotriva lui, s-a folosit de asta ca sa-l atace. I-am auzit certandu-se in ziua de Craciun. Cand inca ne mai duceam cu toti la el acasa pretinzand ca suntem inca o familie. I-am vazut cand se duceau la el in birou si i-am urmat. Am deschis usa si i-am urmarit si i-am ascultat prin deschizatura. El era foarte furios pe ea, pentru ca ea facea ca toate lucrurile pentru care el lupta sa para o gluma. Iar ca i-a zis: „Tu m-ai facut ceea ce sunt, nenorocitele.” Mi-a incalzit inima. M-a facut sa vreau sa o aplaud. I-a tinut piept. L-a amenintat ca-l da in vileag daca nu o plateste. Avea

totul documentat, a zis ca, fiecare detaliu murdar. Asa ca el trebuia sa joace cum ii canta ea. S-au certat, si-au aruncat cuvinte grele. Apoi...

Catherine privi spre Elizabeth, spre fratele ei, apoi intoarse capul.

- Si-a scos bluza. Geamatul lui Elizabeth o facu pe Catherine sa tremure din nou. Ia spus ca o poate avea, ca orice alt client. Dar el va plati mai mult. Mult mai mult. El o privea. Stiam cum o privea, cu ochii incetosati, cu gura atarnand. A apucat-o de sani. Ea m-a privit. Direct in ochi. Stia ca sunt acolo si m-a privit cu atata dezgust. Poate chiar cu ura, pentru ca stia ca nu voi face nimic. Am inchis usa, am inchis-o



si am fugit. Am vomitat. Oh, Elizabeth.

- Nu e vina ta. Ea poate ca a incercat sa-mi spuna. N-am vazut niciodata, n-am auzit niciodata. Nu m-am gandit niciodata. Am fost mama ei si nu am protejat-o.

- Am incercat sa vorbesc cu ea. Catherine isi stranse mainile cu putere. Cand m-am dus la New York pentru strangerea de fonduri. Mi-a zis ca eu mi-am ales drumul, iar ea si l-a ales pe al ei. Iar al ei era mai bun. Eu faceam politica, imi tineam capul varat in nisip, iar ea se juca cu puterea si isi tinea ochii deschisi. Cand am auzit ca este moarta, am stiut. La inmormantare, l-am urmarit, iar el m-a urmarit pe mine cum

il urmaram pe el. A venit la mine, m-a imbratisat, m-a tinut la pieptul lui ca sa ma consoleze. Si mi-a soptit sa fiu atenta. Sa tin minte, si sa vad ce se intampla cand familiile nu isi tin secretele. Si mi-a zis ce baiat bun e Franklin. Ce planuri mari avea pentru el. A zis ca ar trebui sa fiu mandra si sa am grija. Isi inchise ochii. Ce puteam sa fac? E copilul meu.

- Nimeni n-o sa-i faca vreun rau fiului tau. Eve isi puse mana peste mainile rigide ale lui Catherine. Iti promit.

- N-am sa stiu niciodata daca as fi putut sa o salvez. Copilul tau, Richard.

- Acum trebuie sa stii ca faci tot ce

poti. Abia dandu-si seama ca luase mana lui Catherine, Eve o stranse cu putere ca s-o imbarbateze. O sa fie dificil pentru tine, domnisoara DeBlass, sa treci prin asta din nou, asa cum se va intampla. Sa faci fata publicitatii. Sa depui marturie, daca se ajunge la tribunal.

- El nu va lasa niciodata lucrurile sa ajunga la tribunal, zise Catherine obosita.

- N-am de gand sa-i dau de ales. Poate nu pentru crima, gandi ea. Nu inca. Dar il putea acuza de abuz sexual. Domnisoara Barrister, cred ca ar trebui s-o duceti pe cumnata dumneavoastra sa se culce. Puteti s-o ajutati sa mearga

sus?

- Da, desigur. Elizabeth se ridica si se duse sa o ajute pe Catherine. Hai sa te intinzi putin, draga mea.

- Imi pare rau. Catherine se sprijini de Elizabeth in timp ec era condusa afara din camera. Dumnezeu sa ma ierte, imi pare atat de rau.

- Avem un consilier psihiatric care lucreaza pentru departamentul nostru, domnule DeBlass. Cred ca sora dumneavoastra ar trebui sa o vada.

- Da, o zise absent, privind spre usa inchisa. Va avea nevoie de cineva. De ceva.

Toti veti avea nevoie, gandi Eve.

- Sunteti in stare sa-mi raspundeti la

cateva intrebari?

- Nu stiu. E un tiran, e dificil. Dar asta il face un monstru. Cum voi putea sa accept ca propriul meu tata e un monstru?

- El are alibi pentru noaptea cand a fost ucisa fiica dumneavoastra, sublinie Eve. Nu pot sa-l acuz daca nu am mai multe informatii.

- Un alibi?

- Inregistrarea arata ca Rockman era cu tatal dumneavoastra, au lucrat impreuna in biroul lui din East

Washington pana aproape de doua dimineata, in noaptea mortii fiicei dumneavoastra.

- Rockman spune ce-i cere tatal meu.

- Inklusiv acoperirea unei crime?

- E, pur si simplu, o problema de cum sa scapi mai usor. De ce ar crede cineva ca tatal meu are legatura cu asta? Se cutremura scurt, ca si cum ar fi fost lovit brusc de o raceala. Declaratia lui Rockman il scapa pe patronul lui de orice suspiciune.

- Cum ar calatori tatal dumneavoastra pana la New York si inapoi in East Washington daca nu ar

vrea sa lase urme ale calatoriei sale?

- Nu stiu. Daca naveta lui iese, se consemneaza in registru.

- Registrele pot fi masluite, zise Roarke.

- Da. Richard privi ca si cum tocmai si-ar fi amintit brusc ca prietenul lui era acolo. Tu ar trebui sa stii mai multe decat mine despre asta.

- Se refera la trecutul meu de contrabandist, ii explica Roarke lui Eve. Demult in trecutul meu. Se poate face, dar trebuie platiti niste oameni. Pilotul, poate mecanicul, cu siguranta, inginerul de zbor.

- Deci stiu unde sa caut. Si daca Eve putea dovedi ca naveta lui facuse

calatoria in noaptea aia, ar avea un motiv intemeiat. Destul cat sa-l faca sa vorbeasca. Cat de multe stiti despre colectia de arme a tatalui dumneavoastra?

- Mai mult decat as vrea. Richard se ridica pe picioare tremurande. Se duse la bar si isi turna o bautura in pahar. O bau repede, ca pe o doctorie. Ii plac armele, le arata adeseori. Cand eram mai tanar, a incercat sa-mi trezeasca interesul pentru ele. Roarke poate sa-ti spuna, n-a tinut.

- Richard crede ca armele sunt un simbol periculos al abuzului de putere. Si pot sa-ti spun ca da, DeBlass folosea ocazional piata neagra.



- De ce nu mi-ai spus asta pana acum?

- Nu m-ai intrebat.

Ea abandona subiectul, deocamdata.

- Tatal tau are cunostiinte de securitate, aspectele tehnice?

- Cu siguranta. Se mandreste ca stie sa se protejeze. E unul dintre putinele lucruri despre care putem discuta fara sa ne certam.

- L-ai putea considera un expert?

- Nu, zise Richard rar. Un amator talentat.

- Relatia lui cu seful Simpson? Cum ai evalua-o?

- Egoista. Il considera un prost pe Simpson. Tatalui meu ii place sa se foloseasca de prosti. Brusc, se tranti intr-un fotoliu. Imi pare rau, nu pot sa fac asta. Am nevoie de niste timp. Am nevoie de sotia mea.

- In regula, domnule DeBlass. Voi

ordona supravegherea tatalui dumneavoastra. Nu veti putea sa-l contactati fara sa fiti monitorizat. Va rog sa nu incercati.

- Credeti ca voi incerca sa-l omor?  
Richard rase fara umor si isi privi propriile maini. Vreau s-o fac. Pentru ce i-a facut fiicei mele, surorii mele, vietii mele. Dar n-as avea curajul.

Cand ajunsera din nou afara, Eve se indrepta direct spre masina, fara sa-l priveasca pe Roarke.

- Tu ai suspectat chestia asta?  
intreba ea.

- Ca DeBlass este implicat? Da, am suspectat asta.

- Dar nu mi-ai spus.

- Nu. Roarke o opri inainte ca ea sa poata deschide portiera. Era o idee, Eve. N-am stiut nimic despre Catherine. Absolut nimic. Am suspectat doar ca Sharon si DeBlass erau amanti.

- Asta-i un cuvant prea curat pentru ce s-a intamplat.

- Am suspectat asta, continua el, din cauza felului in care ea mi-a vorbit despre el in timpul singurei noastre cine impreuna. Dar, din nou, era doar o senzatie, nu un fapt. Iar senzatia asta n-ar fi facut nimic ca sa te ajute. Si, adauga el, rasucind-o ca sa-l priveasca, de cand am inceput sa te cunosc, am pastrat senzatia asta pentru mine, pentru ca nu am vrut sa te ranesc. Ea isi trase

capul intr-o parte, dar el i-l aduse rabdator inapoi cu varful degetelor. Tu n-ai avut pe nimeni care sa te ajute?

- Nu e vorba despre mine, dar ofta tremurat. Nu pot sa ma gandesc la asta, Roarke. Nu pot. Pentru ca pot sa gresesc daca ma gandesc, si daca gresesc, el ar putea scapa. Ar putea scapa de acuzatia de viol si omucidere, de abuzarea copiilor pe care ar fi trebuit sa-i protejeze. N-o sa-l las.

- Nu i-ai spus tu lui Catherine ca singurul mod in care poti lupta, este sa vorbesti?

- Am treburi de facut.

El se lupta cu propria-i frustrare.

- Presupun ca vrei sa mergi la

Aeroportul Washington, unde isi tine DeBlass naveta.

- Da. Ea urca in masina cand Roarke se indrepta spre locul soferului. Poti sa ma lasi la cea mai apropiata statie de transport.

- Raman cu tine, Eve.

- Bine, in ordine. Trebuie sa sun la sectie.

In timp ce el conducea in josul aleii serpuite, ea il suna pe Feeney.

- Am ceva fierbinte de tot, zise ea inainte ca el sa poata vorbi. Ma indrept spre East Washington.

- Tu ai ceva fierbinte? Vocea lui Feeney aproape canta. N-a trebuit sa ma uit mai departe de ultima ei insemnare,

Dallas, facuta in dimineata zilei cand a fost ucisa. Dumnezeu stie de ce a dus-o la banca. Noroc chior. Avea o intalnire la miezul noptii. N-o sa ghicesti cu cine.

- Cu bunicul ei.

Feeney se ineca, scuipa.

- Fir-ar sa fie, Dallas, de unde stii?

Eve inchise ochii o secunda.

- Spune-mi ca dovada e documentata, Feeney. Spune-mi ca ii spune pe nume.

- Ii spune senatorul, ii spune batranul basinos de bunica- su. Si scrie destul de vesela despre cei cinci mii de dolari pe care ii ia de la el pentru fiecare ciocaneala. Citez: „Aproape ca merita sa-l las sa saliveze peste mine...

si mai e inca multa energie ramasa in batranul meu Bunic. Nenorocitul. Cinci mii la fiecare doua saptamani, nu e o afacere proasta. Stiu al dracului de bine ca ii dau cat merita de banii astia. Nu ca atunci cand eram copil si el ma folosea. Roata s-a intors. N-o sa ma transform intr-o pruna uscata si batrana ca biata matusa Catherine. Acum, infloresc. Si intr-o zi, dupa ce ma voi plictisi prea mult de el, o sa-mi trimit jurnalele presei. Copii multiple. Nenorocitul innebuneste cand il amenint ca o sa fac asta. Poate ca diseara o sa mai rasucesc putin cutitul in rana. Sa-l sperii zdravan pe senator. Hristoase, e minunat sa am puterea de a-l face sa se umileasca,



dupa tot ce mi-a facut."

Feeney clatina din cap.

- Era o afacere pe termen lung, Dallas. Am trecut prin mai multe insemnari. A castigat destul de bine din santaj, si da nume si fapte. Dar asta il pune pe senator in apartamentul ei in noaptea mortii. Iar asta ii pune lui boasele in masina de tocat.

- Poti sa-mi obtii un mandat?

- Ordinul comandantului a fost sa ti-l trimit in momentul cand suni. Zice sa-l ridici. Crima cu premeditare, trei cazuri. Ea expira prelung.

- Unde il gasesc?

- Se afla in cladirea Senatului, sustinandu-si proiectul de lege privind

Morala.

- Al dracului de bine. Am plecat spre el. Inchise si se intoarse spre Roarke. Cat de repede poate merge chestia asta?

- O sa aflam.

\* \* \*

Daca ordinele lui Whitney, venite impreuna cu mandatul, nu i-ar fi spus sa fie discreta, Eve ar fi intrat pe podiumul Senatului si i-ar fi pus catusele in fata asociatilor sai. Totusi, avu destula satisfactie despre felul cum se desfasura arestarea.

Astepta pana cand el isi termina cuvantarea anosta asupra declinului

moral al tarii, la coruptia insidioasa care rezulta din promiscuitate, din controlul nasterilor si din ingineria genetica. Expuse lipsa de moralitate a tinerilor, de lipsa de religie organizata in case, scoli, la locul de munca. Natiunea noastra intru Dumnezeu a devenit lipsita de Dumnezeu. Dreptul nostru constitutional de a purta arme facut praf de stanga liberala. Prezenta cifre despre crimele violente, despre decaderea urbana, despre traficul de droguri, toate ca rezultat, sustinea senatorul, a decaderii noastre morale, a blandetei fata de criminali sau indulgenta fata de libertatea sexuala iresponsabila.

Toate acestea o faceau pe Eve sa se simta ingretosata de ce auzea.

- In anul 2016, zise ea incet, la sfarsitul Revoltei Urbane, inainte ca armele sa fie interzise, erau peste zece mii de decese si raniri din cauza armelor, doar in Manhattan.

Continua sa-l urmareasca pe DeBlass care incerca sa-si vanda soparla, in timp ce Roarke isi puse palma pe spatele ei.

- Inainte de legalizarea prostitutiei, avea loc un viol sau o incercare de viol, la fiecare trei secunde. Sigur ca inca mai avem violuri, pentru ca este vorba mai putin de sex si mai mult de putere, dar cifrele au scazut. Prostituatele cu

licenta nu au pesti, asa ca nu sunt batute, abuzate, omorate. Si nu mai au voie sa foloseasca droguri. Au fost vremuri cand femeile se duceau la doctori-macelari ca sa scape de o sarcina nedorita. Cand trebuiau sa-si riste viata sau sa si-o ruineze. Copiii erau nascuti orbi, surzi, malformati, pana cand ingineria genetica si cercetarile au facut posibile vindecările in vitro. Nu e o lume perfecta, dar daca il asculti pe el, iti dai seama ca ar putea fi mult mai rea.

- Stii ce ii va face presa cand va afla?

- Il va crucifica, sopti Eve. Sper din tot sufletul ca asta sa nu-l transforme intr-un martir.

- Vocea celui moral, suspectat de incest, frecventare de prostituate, comitere de crima. Nu prea cred. E terminat. Roarke dadu din cap. In mai multe feluri.

Eve auzi aplauzele furtunoase de la galerie. Dupa cum parea, echipa lui DeBlass avusese grija sa isi puna oamenii lor printre spectatori.

La dracu' cu discretia, gandi ea in timp ce ciocanelul lovi si se declara o ora de pauza. Trecu printre ajutoare, asistenti si paji pana ce ajunse la DeBlass. Tocmai era felicitat pentru elocventa, batut pe spate de catre senatorii sustinatori.

Astepta pana cand el o vazu, pana

cand privirea lui trecu peste ea, apoi peste Roarke, pana cand gura i se inclesta.

- Locotenente, daca trebuie sa vorbesti cu mine, ne putem retrage pentru scurt timp in biroul meu. Singuri. Pot sa-ti acord zece minute.

- O sa aveti timp destul, domnule senator. Senator DeBlass, sunteti arestat pentru uciderea lui Sharon DeBlass,

Lola Starr si Georgie Castle. In timp ce el bufni in protest si incepura sa se auda murmure in sala, ea isi ridica vocea. Acuzatiile aditionale includ, violul incestuos al Catherinei DeBlass, fiica dumneavoastra, si a lui Sharon DeBlass, nepoata dumneavaostra.

El statea inca in picioare, inlemnit din cauza socului, atunci cand ea ii puse catusele, il intoarse si ii asigura mainile la spate.

- Nu aveti obligatia sa faceti vreo declaratie.

- E ultragios. Exploda el cand i se citira drepturile. Sunt senator al Statelor Unite. Asta este o proprietate federala.



- Si acesti doi agenti federali va vor escorta, adauga ea. Aveti dreptul la un avocat sau reprezentant. In timp ce ea continua sa-i recite drepturile, o privire scurta a ochilor ei ii facu pe deputatii federali si pe privitori sa sa se dea inapoi. Va intelegeti drepturile?

- O sa-ti iau legitimatia, catea. Incepu sa respire cu greutate, in timp ce ea il impingea prin multime.

- O sa iau asta ca fiind un „da”. Trageti-va respiratia, domnule senator. Nu putem sa va lasam sa dati coltul din cauza unui atac de cord. Se apropie de urechea lui, si n-o sa-mi iei legitimatia, nenorocitul. O sa-ti bag pielea la saramura. Il dadu in primire agentilor

federali. Este asteptat la New York, zise ea scurt.

De abia mai putea fi auzita. DeBlass urla cerand sa fie eliberat imediat. Senatul erupse cu voci si oameni. Printre ei, il zari pe Rockman. Veni catre ea, fata lui era o masca rece a furiei.

- Faci o greseala, locotenente.

- Nu, nu fac. Dar tu ai facut una in declaratia ta. Dupa cum vad eu lucrurile, asta o sa te faca complice la crima, dupa comiterea faptei. O sa incep sa lucrez la asta cand ajung la New York.

- Senatorul DeBlass este un mare om. Tu nu esti decat un pion al

Partidului Liberal si al planurilor lor de a-l distruge pe el.

- Senatorul DeBlass este un molestator de copii incestuos. Un violator si un criminal. Iar eu, prietene, sunt politistul care il da jos. Ai face bine sa-ti chemi un avocat, daca nu vrei sa cazi impreuna cu el.

Roarke avu puterea sa nu o ia in brate in timp ce ea trecea prin holurile goale ale Senatului. Membrii presei deja se indreptau spre ea.

- Imi place stilul tau, locotenente Dallas, zise el in timp ce se luptau sa ajunga la masina. Imi place foarte mult. Si, apropo, nu mai cred ca sunt indragostit de tine. Stiu sigur ca este

asa.

Ea inghiti cu greutate grea care i se ridicase in gat.

- Hai sa iesim de-aici. Sa iesim dracului de aici. Doar puterea vointei o tinu in echilibru pana cand ajunsera la avion. Isi tinu vocea egala si fara expresie in timp ce raporta superiorilor. Apoi se poticni si dadu la o parte bratele protectoare ale lui Roarke, alerga spre toaleta ca sa vomite violent.

De cealalta parte a usii, Roarke statea neajutorat. Daca o intelegea vreun pic, trebuia sa stie ca imbarbatarea doar inrautatea lucrurile. Sopti instructiuni insotitoarei de bord si se aseza. In timp ce astepta, privea pista de decolare prin

hublou.

Isi ridica privirea cand usa se deschise. Era alba ca hartia, ochii ii erau prea mari, prea intunecati. Mersul ei linistit, de obicei, era manzesc si intepenit.

- Imi pare rau. Se pare ca m-a afectat. Cand se aseza, el ii oferi o cana.

- Bea asta. O sa ajute.

- Ce este?

- E ceai, putin whisky.

- Sunt in timpul serviciului, incepu ea, dar izbucnirea lui rapida si dura o facu sa taca.

- Bea, fir-ar sa fie, sau ti-l torn pe gat. Apasa un buton si- i ceru pilotului sa decoleze.

Spunandu-si ca e mai usor decat sa se certe, lua cana, dar mainile ei tremurau. Abia reusi sa ia o inghititura printre dintii care ii clantaneau, apoi o puse jos.

Nu se putea opri din tremurat. Cand Roarke o atinse, se trase inapoi. Greata era inca acolo, alunecand vicleana prin stomacul ei, provocandu-i o durere de cap cumplita.

- Total meu m-a violat, se auzi ea spunand. Socul, auzindu-si propria voce rostind cuvintele, i se citi in ochi. In mod repetat. Si ma batea, in mod repetat. Daca ma luptam sau nu, nu avea nicio importanta. Tot ma viola. Tot ma batea. Si eu nu puteam face nimic. Nu

poti face nimic atunci cand oamenii care ar trebui sa aiba grija de tine, te abuzeaza. Se folosesc de tine. Te ranesc.

- Eve. El ii lua mana si o tinu strans cand ea vru sa si-o retraga. Imi pare rau. Imi pare teribil de rau.

- Ei spun ca aveam opt ani cand m-au gasit intr-o alee dosnica din Dallas. Sangeram si aveam un brat rupt. Probabil, el ma aruncase acolo. Nu stiu. Poate am fugit. Nu-mi amintesc. Dar el n-a venit dupa mine. Nimeni n-a venit dupa mine.

- Mama ta?

- Nu stiu. Nu mi-o amintesc. Poate ca era moarta. Poate ca era la fel ca mama lui Catherine si se prefacea ca nu

stie. Imi amintesc doar imagini scurte, cosmaruri cu partile cele mai rele. Nici macar nu-mi stiu numele. N-au putut sa ma identifice.

- Atunci ai fost in siguranta.

- Tu n-ai fost niciodata trecut prin sistem. Nu exista sentimentul de siguranta. Doar de neputinta. Te despoaie, avand intentii bune. Ofta si isi lasa capul pe spate, cu ochii inchisi. N-am vrut sa-l arestez pe DeBlass, Roarke. Am vrut sa-l omor. Am vrut sa-l omor cu mainile mele din cauza lucrurilor care mi s-au intamplat mie. Am lasat sa devina o problema personala.

- Ti-ai facut treaba.



- Da. Mi-am facut treaba. Si o sa continui sa mi-o fac. Dar nu la munca ei se gandea ea acum. Ci la viata. A ei si a lui. Roarke, trebuie sa stii ca am niste lucruri rele in mine. E ca un virus care imi serpuieste prin corp, isi scoate capul cand rezistenta e minima. Nu sunt o afacere buna.

- Imi plac sansele de lunga durata. Ii ridica mana si i-o saruta. De ce sa nu vedem ce se va intampla. Sa vedem daca putem sa invingem amandoi.

- N-am spus nimanui pana acum.

- Te-a ajutat?

- Nu stiu. Poate. Hristoase, sunt atat de obosita.

- Poti sa te sprijini de mine. Isi

strecura un brat in jurul ei si ii cuibari capul pe umarul lui.

- Pentru scurt timp, sopti ea. Pana ajungem la New York.

- Pentru scurt timp, atunci. O saruta pe par si spera ca ea sa adoarma.

## Capitolul 19

DeBlass refuza sa vorbeasca. Avocatii ii pusesera botnita inca de la inceput, si i-o pusesera strans de tot. Procesul de interogare era lent, si era dificil. Existasera momente cand Eve crezuse ca el va izbucni, cand temperamentul care ii inrosea fata, va apleca balanta in favoarea ei.

Ea nu mai nega faptul ca era o

chestiune personala. Nu voia un proces complicat, comentat de intreaga presa. Voia o marturisire.

- Ai avut o relatie incestuoasa cu nepoata ta, Sharon DeBlass.

- Clientul meu nu a confirmat aceste acuzatii. Eve ii ignora pe avocat, il privi pe DeBlass.

- Am aici o transcriere dintr-un fragment din jurnalul lui Sharon DeBlass, datat cu noaptea uciderii ei.

Ea impinse hartia peste masa. Avocatul lui DeBlass, un om subtire, meticulos, cu o barba de culoare nisipie, bine intretinuta si ochi albastri, o lua si o studie. Oricare ar fi fost reactia lui, o ascunse in spatele unei indifferente reci.

- Asta nu dovedeste nimic, locotenente, dupa cum sunt sigur ca stii. Fanteziile distructive ale unei femei moarte. O femeie cu o reputatie dubioasa care se instrainase de mult timp de familia ei.

- Exista aici un tipar, senator DeBlass. Eve continua cu incapatanare sa se adreseze acuzatului si nu avocatului. Ti-ai abuzat sexual fiica, pe Catherine.

- Ridicol, izbucni DeBlass inainte ca avocatul sa ridice o mana ca sa-l faca sa taca.

- Am o declaratie semnata si verificata in fata martorilor, din partea Catherinei DeBlass. Eve o oferi, iar

avocatul i-o lua dintre degete, inainte ca senatorul sa se poata misca.

Trecu cu privirea peste ea, apoi isi puse peste ea mainile lui ingrijite.

- Poate ca nu stii, locotenente, ca exista aici o nefericita istorie de boli mintale. Sotia senatorului DeBlass se afla chiar in acest moment sub observatie din cauza unei crize de nervi.

- Stim asta. Ii arunca o privire avocatului. Si vom cerceta starea ei, si cauza care a provocat-o.

- Congresmana DeBlass a fost si ea tratata pentru simptome ale depresiei, paranoia si stres, continua avocatul pe acelasi ton neutru.

- Daca este asa, senator DeBlass, vom afla ca aceste boli isi au radacina

in abuzul continuu si sistematic pe care i l-ai aplicat cand era copil. Erai la New York in noaptea cand Sharon DeBlass a fost ucisa, zise ea schimband directia. Nu asa cum ai pretins inainte ca te aflai in East Washington.

Inainte ca avocatul sa o poata bloca, se apleca in fata cu ochii fixati pe fata lui DeBlass.

- Da-mi voie sa-ti spun cum s-a intamplat. Ti-ai luat naveta particulara, platind pilotul si inginerul de zbor ca sa modifice registrele. Te-ai dus la apartamentul lui Sharon, te-ai culcat cu ea, ai inregistrat totul pentru ceea ce voiai sa faci. Ai luat cu tine o arma, un Smith & Wesson veche, de calibrul 38.

Si pentru ca ea te innebunea, te ameninta, pentru ca nu ai mai facut fata presiunii unei posibile demascari, ai impuscat-o. Ai impuscat-o de trei ori, in cap, in inima si in zona genitala.

Continuand sa vorbeasca repede, isi tinu fata aproape de a lui. Ii facea placere sa-i miroasa transpiratia.

- Ultima impuscatura a fost foarte inteligenta. Ne-a desfiintat orice sansa de a verifica activitatea sexuala. Ai rupt-o in doua. Poate ca a fost ceva simbolic, poate a fost vorba de autoconservare. De ce ai luat arma cu tine? Planuisei totul? Decisesei sa termini totul o data pentru totdeauna?

Ochii lui DeBlass alergau de la



stanga la dreapta. Respiratia ii deveni profunda si rapida.

- Clientul meu nu recunoaste ca este proprietarul armei in cauza.

- Clientul tau e un vierme. Avocatul pufni.

- Locotenente Dallas, vorbești despre un Senator al Statelor Unite.

- Asta il face un vierme ales. Te-a socat, nu-i asa, senatorule? Tot sangele ala, zgomotul, felul in care reculul armei ti-a impins mana. Poate ca nu ai crezut cu adevarat ca poti s-o faci. Nu cand lucrurile deveneau prea dure si tu aveai degetul pe tragaci. Dar dupa ce ai facut-o, nu mai exista drum de intors. Trebuia sa acoperi totul. Ea te-ar fi ruinat, nu te-ar fi lasat niciodata in pace. Nu era precum Catherine. Sharon nu sar fi pierdut in decor suferind toata rusinea, frica si vinovatia. Ea le-a folosit impotriva ta, asa ca a trebuit s-o omori. Apoi a trebuit sa-ti ascunzi urmele.

- Locotenente Dallas...

Ea nu isi lua ochii de la DeBlass si ignora avertismentul avocatului, continuind sa-l preseze.

- A fost excitant, nu-i asa? Putea-i scapa. Esti senator al Statelor Unite, bunicul victimei. Cine ar fi crezut ca tu ai facut-o? Asa ca ai aranjat-o pe pat, te-ai delectat, ti-ai delectat egoul.

O puteai face din nou si, de ce nu? Omorul declansase ceva in tine. Ce mod mai bun de a te ascunde, decat sa faci sa para ca un nebun era in libertate?

Astepta, in timp ce DeBlass lua un pahar cu apa si bau cu sete.

- Era un nebun in libertate. Ai printat biletul si l-ai varat sub ea. Si te-

ai imbracat, mai calm acum, dar excitat. Ai setat linkul sa sune la politie la doua si cincizeci si cinci. Aveai nevoie de timp ca sa cobori si sa stergi inregistrarile de securitate. Apoi, te-ai intors la naveta ta, ai zburat la East Washington si ai asteptat sa joci rolul bunicului ultragiut.

In tot acest timp, DeBlass nu spuse nimic. Dar un muschi

l se zbatea in obraz, iar privirea lui nu isi gasea un loc pe care sa se aseze. cea

- Asta-i o poveste fascinanta, locotenente, zise avocatul. Dar asta si ramane, o poveste. O supozitie. O incercare disperata a Departamentului de Politie sa incerce sa iasa din situatia

dificila in care se afla cu presa si cu locuitorii New Yorkului. Si, desigur, o sincronizare perfecta ca aceste acuzatii ridicole si pagubitoare sa fie aduse impotriva senatorului tocmai cand proiectul de lege pentru Moravuri urma sa fie dezbatut.

- Cum le-ai ales pe celelalte doua? Cum le-ai ales pe Lola Starr si Georgie Castle? Ai ales-o deja pe cea de a patra. A cincea, a sasea? Crezi ca te-ai fi putut opri acolo? Te-ai fi putut opri cand asta te facea sa te simti atat de puternic, de invincibil, de indreptatit?

DeBlass nu mai era rosu la fata acum. Devenise gri, iar respiratia ii era aspra si sincopata. Cand intinse mana

din nou dupa pahar, mana ii tresari si lovi paharul trimitandu-l la podea.

- Interviuul s-a incheiat. Avocatul se ridica, il ajuta pe DeBlass sa se tina pe picioare. Sanatatea clientului meu este precara. Are nevoie imediata de ingrijire medicala.

- Clientul tau este un criminal. Va primi destula ingrijire medicala intr-o colonie penala, pentru tot restul vietii. Apasa un buton. Cand usile camerei de interogatoriu se deschisera, un politist in uniforma intra.

- Cheama-i pe paramedici, ordona ea. Senatorul se simte putin stresat. O sa-i fie si mai rau, avertiza ea intorcandu-se

spre DeBlass. Nici macar nu am inceput.

\* \* \*

Doua ore mai tarziu, dupa ce completa rapoartele si se intalni cu procurorul, Eve se lupta cu traficul. Citise o buna parte din jurnalele lui Sharon DeBlass. Era ceva ce trebuia sa puna deoparte, deocamdata, imaginea unui om bolnav care transformase o tanara intr-o femeia aproape la fel de dezechilibrata ca si el.

Pentru ca stia ca ar fi putut fi cu usurinta propria ei poveste. Deciziile existau pentru a fi luate, gandi ea trista. Cele luate de Sharon, o omorasera.

Voia sa se relaxeze putin, sa treaca

in revista evenimentele pas cu pas, cu cineva care o asculta, o aprecia si o sprijinea. Cineva care, pentru scurt timp, putea sa stea intre ea si spectrele a ceea ce fusese. Si a ceea ce ar fi putut fi.

Se indrepta spre casa lui Roarke.

Cand veni apelul prin linkul din masina, se ruga sa nu fie un ordin de intoarcere la munca.

- Dallas.

- Hei, pustoiaico Pe ecran era fata obosita a lui Feeney. Tocmai am vazut discurile de la interogatoriu. Buna treaba.

- N-am ajuns atat de departe pe cat as fi vrut, tot luptandu-ma cu nenorocitul ala de avocat. O sa-l fac sa vorbeasca,



Feeney. Jur.

- Da, pariez pe tine. Dar, ah, trebuie sa-ti spun ceva care n-o sa-ti placa. DeBlass a avut o mica problema cu inima.

- Hristoase, doar n-o sa ne moara in brate?

- Nu. Nu, l-au indopat cu medicamente. Se discuta sa-i dea o inima noua saptamana care vine.

- Buuun. Rasufla usurata. Vreau sa traiasca mult timp, dupa gratii.

- Ai un caz puternic. Procuratura e gata sa te canonizeze, dar, intre timp, el s-a carat.

Ea frana cu putere. Un val de claxoane din spatele ei o facu sa treaca

pe marginea strazii Zece si sa blocheze banda de intors.

- Ce dracu' vrei sa spui cu s-a carat? Feeney tresari din intelegere si ca reactie.

- Eliberat pe propria lui faima. Senator al SUA, o intreaga viata de munca patriotica, cel mai cinstit om, inima slaba si un judecator pe statul lui de plata.

- Sa-l ia dracu'. Se trase de par pana cand durerea ii egala frustrarea. Il avem pentru crima, trei capete de acuzare. Procu- roarea zice ca nu-l va lasa sa iasa pe cautiune.

- I s-a inchis gura. Avocatul lui DeBlass a tinut o cuvantare care ar fi

putut smulge lacrimi dintr-o piatra, iar un cadavru sa salute steagul. DeBlass cred ca a ajuns deja in East Washington, cu recomandare de la doctor sa se odihneasca. Are o pauza de la interogatoriu de treizeci si sase de ore.

- Cacat. Lovi volanul cu podul palmei. N-o sa faca nicio diferenta, zise ea intunecata. Poate sa joace rolul batranului om de stat, poate sa danseze step la Lincon Memorial, il am in mana.

- Comandantul este ingrijorat ca timpul asta ii va permite lui DeBlass sa-si adune resursele. Vrea sa te intorci sa lucrezi cu procurarea, sa treceti in revista tot ce avem pana maine-dimineata la ora opt.

- Am sa vin. Feeney, n-o sa scape din latul asta.

- Asigura-te ca nodul e bine facut, pustoai ce Ne vedem la opt.

- Da. Fumegand, intra din nou in trafic. Se gandii sa se duca acasa si sa se ingroape in multimea de dovezi. Dar era la cinci minute de Roarke. Eve decisiv sa-l foloseasca pe el ca placa de rezonanta.

Putea sa conteze pe el sa joace rolul de avocat al diavolului daca ea ar fi avut nevoie, sa scoata in evidenta punctele slabe. Si, recunoscu ea, sa o calmeze ca sa poata gandi fara ca toate emotiile astea sa-i stea in drum. Nu isi

putea permite aceste emotii, nu-si putea permite sa lase ca fata lui Catherinei sa-i apara in fata ochilor, asa cum i se tot intampla acum. Rusinea, frica si vinovatia.

Ii era aproape imposibil sa le separe. Stia ca ar fi vrut ca DeBlass sa plateasca la fel de mult pentru Catherine, cat si pentru cele trei femei moarte.

Fu admisa pe poarta lui Roarke si intra repede cu masina pe aleea inclinata. Pulsul incepu sa-i creasca in timp ce alerga pe scari in sus. Idioata, isi spuse ea. Ca o adolescenta coplesita de hormoni. Dar zambea cand Summerset deschise usa.

- Trebuie sa-l vad pe Roarke, zise ea trecand pe langa el.

- Imi pare rau, locotenente. Roarke nu este acasa.

- Oh. Senzatiia de dezamagire o facu sa se simta ridicola. Unde este?

Fata lui Summerset deveni impasibila.

- Cred ca este intr-o intalnire. A fost obligat sa anuleze o calatorie importanta in Europa si de aceea a trebuit sa lucreze pana tarziu.

- Bun. Cotoiul cobori scarile si incepu imediat sa se vaze printre picioarele lui Eve. Ea il lua in brate si il scarpina pe burta. Cand il astepti sa se intoarca?

- Timpul lui Roarke este treaba lui, locotenente. Nu presupune sa il astept.

- Uite ce-i, amice, nu l-am fortat pe Roarke sa-si petreaca cu mine pretiosul lui timp. Asa ca de ce nu-ti scoti batul din cur si spune-mi de ce te porti de parca as fi un rozator stanjenitor de cate ori vin aici.

Socul ii facu lui Summerset fata alba ca hartia.

- Nu ma simt confortabil in compania unor maniere necioplite, locotenente Dallas. Evident ca tu te simti bine.

- Mi se potrivesc ca o manusa.

- Intr-adevar. Summerset isi indrepta spatele. Roarke este un barbat cu gust, stilat si cu multa influenta. E sfatuitor de presedinti si regi. A insotit femei care aveau un comportament ireprosabil si cu pedigree.

- Iar eu sunt prost crescuta si fara pedigree. Ar fi ras daca intepatura nu ar fi fost atat de aproape de inima. Se pare ca pana si un barbat ca Roarke poate gasi ca, din cand in cand, ii place o



corcitura. Spune-i ca am luat pisica, adauga ea si cobori.

Era mai bine daca isi spunea ca Summerset era un snob nesuferit. Iar interesul silentios al cotoiului, in timp ce ea spumega in drum spre casa, era curios de alinator. Nu avea nevoie de aprobarea un valet constipat. Ca si cum ar fi fost de acord, pisica i se urca in poala si incepu sa-i framante coapsa.

Ea tresari putin cand ghearele trecura prin stofa pantalonilor, dar nu-l dadu la o parte.

- Cred ca va trebui sa-ti gasim un nume. N-am mai avut niciodata un animal de casa, murmura ea. Nu stiu cum iti spunea Georgie, dar vom face un

nou inceput. Nu-ti face griji, n-o sa alegem ceva rahitic ca Fluffy.

Intra in garaj, parca si vazu lumina galbena care clipea deasupra locului ei de parcare. O avertizare ca plata pentru spatiu intarziase. Daca se facea rosu, se punea bariera si atunci era terminata.

Injura putin, mai mult din obisnuinta decat din cauza nervilor. Nu avusese timp sa-si plateasca facturile, fir-ar sa fie, si realiza ca s-ar putea sa fie nevoita sa jongleze cu contul din banca.

Carand pisica sub brat, se indrepta spre lift.

- Fred, poate. Isi inclina capul si privi in ochii ceacari de necitit. Nu, nu arati a Fred. Iisuse, cred ca ai vreo zece

kile. Mutandu-si geanta in cealalta mana, urca in lift. O sa ne mai gandim la nume, Tubbo.

In momentul in care intra in apartament si il puse jos, alerga direct in bucatarie. Luandu-si in serios responsabilitatea de stapana de animale si gandindu-se ca e un mod de a amana lupta cu cifrele, Eve il urma si reusi sa incropeasca o farfurioara cu lapte si niste mancare chinezeasca ramasa si care mirosea usor a stricat.

Se parea ca pisica nu are mofturi in ceea ce priveste mancarea si ataca totul cu entuziasm.

Il urmari un timp, lasandu-si mintea

sa zboare. Il dorise pe Roarke, avusesese nevoie de el. Asta era un alt lucru la care va trebui sa se gandeasca.

Si nu stia cat de serios sa ia declaratia lui de dragoste. Dragostea insemna lucruri diferite pentru oameni diferiti. Nu facuse niciodata parte din viata ei.

Isi turna un pahar de vin, apoi doar se incrunta la el.

Simtea ceva pentru el, cu siguranta. Ceva nou si stanjenitor de puternic. Totusi, cel mai bine era sa lase lucrurile sa stea asa cum erau. Deciziile luate la repezeala erau aproape intotdeauna repede regretate.

De ce dracu' nu fusese acasa?

Puse vinul deoparte neatins si isi trecu o mana prin par. Asta era cea mai mare problema cand te obisnuiai cu cineva, gandi ea. Te simteai singura cand nu era langa tine.

Avea treaba de facut, isi aminti ea. Un caz de inchis, un pic de ruleta ruseasca cu creditul din banca. Poate isi va oferi o baie lunga si fierbinte, sa lase o parte din stres sa se risipeasca in aburi, inainte sa se pregateasca de intalnirea de dimineata cu procuroarea.

Lasa pisica sa inghita mancarea chinezeasca si se duse in dormitor. Instinctul, slabit dupa o zi lunga si multimea de framantari personale, isi facu aparitia cu o secunda prea tarziu.

Mana ii era pe arma inainte de a inregistra complet miscarea. Dar o lasa pe langa ea incet, in timp ce privea in teava lunga a unui revolver.

Colt, gandi ea. 45. Genul de arma care imblanzise vestul Americii, sase gloante.

- Asta n-o sa-i foloseasca sefului tau, Rockman.

- Nu sunt de aceeasi parere. El iese de dupa usa, tinand arma indreptata spre pieptul ei. Scoate-ti arma incet, locotenente, si da-i drumul pe jos.

Ea isi tinu ochii in ochii lui. Laserul era rapid, dar nu mai rapid decat un 45 indreptat spre ea. La distanta asta, gaura pe care ar pune-o in

ea ar lasa o urma groaznica. Isi arunca arma.

- Impinge-o spre mine cu piciorul. Ah! Zambi placut cand mana ei se indrepta spre buzunar. Si comunicatorul. Prefer sa tinem asta intre noi doi. Bun, zise ea cand comunicatorul ajunse pe podea.

- Unii ar gasi loialitatea ta fata de senator admirabila, Rockman. Eu o gasesc stupida. Ca ai mintit ca sa-i dai un alibi e una. Amenintarea unui ofiter de politie e cu totul altceva.

- Esti o femeie remarcabil de inteligenta, locotenente. Totusi faci greseli prostesti. Loialitatea nu este problema aici. As vrea sa-ti scoti

jacheta.

Ea isi tinu miscarile incet, cu ochii in ochii lui. Cand jacheta era data jos de pe un umar, deschise recorderul din buzunar.

- Daca nu ma tii la respect cu pistolul din loialitate pentru senatorul DeBlass, Rockman, atunci de ce o faci?

- E o problema de autoconservare si o mare placere. Sperasem sa am ocazia sa te omor, locotenente, dar nu vedeam prea clar cum sa introduc asta in plan.

- Care plan?

- De ce nu stai jos? Pe marginea patului. Scoate-ti pantofii si stam de vorba.



- Pantofii?

- Da, te rog. Asta imi da prima ocazie, si sunt sigur ca si ultima, de a discuta ceea ce am reusit sa realizez. Pantofii?

Ea se aseza, alegand latura patului cea mai apropiata de link.

- Ai lucrat la tot timpul cu DeBlass, nu-i asa?

- Tu vrei sa-l distrugi. Ar fi putut fi presedinte si, pana la urma, seful Lumii Federatiilor de Natii. Valul se schimba, iar el ar fi putut sa o faca si sa stea in Biroul Oval. Chiar mai departe.

- Cu tine alaturi.

- Desigur. Si cu mine alaturi, am fi

putut duce intreaga tara, apoi lumea,  
intr-o noua directie. Una cu o morala  
puternica. Si o aparare puternica.

Ea nu se grabi, lasand un pantof sa cada inainte de a desface cureaua celuiilalt.

- Aparare, ca vechii tai prieteni din SafeNet? Zambetul lui era dur, ochii stralucitori.

- Tara asta a fost condusa de diplomati prea mult timp. Generalii nostri mai degraba discuta si negociaza decat sa comande. Cu ajutorul meu, DeBlass ar fi schimbat asta. Dar tu esti decisa sa-l dobori, si pe mine impreuna cu el. Nu mai exista nicio sansa pentru presedintie acum.

- E un criminal, un molestator de copii...

- Un om de stat, o intrerupse Rockman. N-o sa-l aduci niciodata la judecata.

- O sa fie adus la judecata si va fi condamnat. Daca ma omori pe mine n-o sa se opreasca asta.

- Nu, dar iti va distruge cazul impotriva lui, post mortem pentru amandoi. Vezi tu, cand am plecat acum mai putin de doua ore, senatorul DeBlass era in biroul lui din East Washington. Am stat langa el cand si-a ales un Magnum 57, o arma foarte puternica. Si am privit in timp ce si-o vara in gura si murea ca un patriot.

- Hristoase. Imaginea o facu sa tresara. Sinucidere.

- Razboinicul cazand pe spada lui. Admiratia stralucea in vocea lui Rockman. I-am spus ca e singura cale, iar el a fost de acord. N-ar fi putut sa tolereze umilinta. Cand trupul lui va fi gasit, reputatia senatorului va fi din nou intacta. Se va dovedi ca a murit cu cateva ore inaintea ta. Nu te-ar fi putut omori el, si cum metoda va fi exact aceeași ca la celelalte crime, si cum vor mai fi inca doua, așa cum s-a promis, dovezile impotriva lui nu vor mai conta. Va fi plans. Voi conduce asaltul furiei si al insultei, si voi intra in pielea lui.

- Asta nu-i despre politica. Blestemat sa fii. Ea se ridica si se pregati pentru lovitura. Fu

recunoscatoare ca el nu folosi arma ca s-o impinga pe spate, ci dosul palmei. Se rasuci odata cu lovitura, cazu peste noptiera. Paharul pe care il lasase acolo se sparse de podea.

- Ridica-te.

Ea genu putin. Intr-adevar, durerea ii facea obrazul sa pulseze si ii incetosa vederea. Se ridica, se intoarse cu grija ca sa-si tina corpul in fata linkului pe care il deschisese manual.

- La ce o sa-ti foloseasca faptul ca ma omori, Rockman?

- O sa-mi faca foarte mult bine. Ai fost seful anchetei. Esti implicata sexual cu un barbat care mai devreme a fost suspect. Reputatia ta si motivele tale vor fi analizate la sange dupa moartea ta. E intotdeauna o greseala sa-i dai unei femei autoritate. Ea isi sterse sangele de la gura.

- Nu-ti plac femeile, Rockman?

- Sunt si ele folositoare, dar in adancul lor, sunt curve. Poate ca tu nu ti-ai vandut corpul lui Roarke, dar el te-a cumparat. Uciderea ta nu va altera cu adevarat tiparul pe care l- am stabilit.

- Tu l-ai stabilit?

- Chiar ai crezut ca DeBlass era capabil sa planuiasca si sa execute o serie de crime atat de meticuloase? Astepta pana cand vazu ca ea intelege. Da, el a omorat-o pe Sharon. Un impuls. Nici macar nu am stiut ca se gandeste la asta. Dupa aceea a panicat.

- Tu erai acolo. Erai cu el in noaptea cand a omorat-o pe Sharon.

- Il asteptam in masina. Il insoteam intotdeauna la intalnirile cu ea. I il duceam cu masina ca numai eu, cel in care avea incredere, sa fie implicat.

- Propria lui nepoata. Eve nu indrazni sa se intoarca si sa se asigure ca transmitea. Nu te-a dezgustat?



- Ea m-a dezgustat, locotenente. S-a folosit de slabiciunea lui. Fiecare barbat are dreptul la una, dar ea a folosit-o, a exploatat-o, apoi l-a amenintat. Dupa ce a murit, am realizat ca era mai bine asa. Altfel ar fi asteptat pana cand el ajungea presedinte, apoi ar fi rasucit cutitul in rana.

- Asa ca l-ai ajutat sa stearga urmele.

- Sigur ca da. Rockman ridica din umeri. Ma bucur ca avem ocazia asta. Era frustrant pentru mine sa nu pot sa-mi asum creditul pentru asta. Sunt incantat sa-ti povestesc.

Ego, isi aminti ea. Nu doar inteligenta, ci si ego si vanitate.

- A trebuit sa gandesti repede, comenta ca. Si ai facut-o. Repede si stralucitor.

- Da. Zambetul lui se lati. M-a sunat pe linkul din masina, mi-a zis sa vin repede sus. Era pe jumatate innebunit de frica. Daca nu-l calmam, ea ar fi reusit sa-l ruineze.

- Poti s-o invinovatesti?

- Era o curva. O curva moarta. Ridica din umeri, dar tinu arma nemiscata, l-am dat senatorului un sedativ si am curatat mizeria. Asa cum i-am explicat lui, era necesar s-o facem pe Sharon doar o parte din intreg. Sa ne folosim de defectele ei, de patetica alegere a profesiei. Trebuia doar sa modific discurile de securitate. Obiceiul senatorului de a-si inregistra

activitatile sexuale, mi-a dat ideea sa folosesc asta ca parte din tipar.

- Da, zise ea printre buzele amortite. A fost ceva inteligent.

- Am sters intregul apartament, am sters arma. Din moment ce fusese destul de pragmatic ca sa nu foloseasca una inregistrata, am lasat-o la locul faptei. Din nou, am stabilit un tipar.

- Asa ca l-ai folosit, zise Eve incet. Te-ai folosit de el, de Sharon.

- Numai prostii nu profita de oportunitati. El si-a mai revenit dupa ce am plecat, zise Rockman. Am putut sa mi expun restul planului. Folosirea lui Simpson ca sa aplic presiune, scurgerea de informatii catre presa. A fost un

ghinion ca senatorul nu si-a amintit decat tarziu sa-mi spuna despre jurnalele lui Sharon. A trebuit sa risc si sa ma intorc. Dar asa cum stim acum, era destul de desteapta ca sa le ascunda bine.

- Le-ai omorat pe Lola Starr si pe Georgie Castle. Le-ai omorat ca sa acoperi prima crima.

- Da. Dar spre deosebire de senator, mie mi-a placut. De la inceput pana la sfarsit. Era doar o problema de selectare a lor, de ales nume, locatii.

Era putin cam dificil acum sa se bucure de faptul ca ea avusese dreptate, iar computerul gresise. Doi ucigasi, pana la urma.

- Nu le cunosteai? Nici macar nu le cunosteai?

- Crezi ca ar fi trebuit? Rase la ideea asta. Conta foarte putin cine erau ele. Doar ce anume erau. Curvele ma ofenseaza. Femeile care isi desfac picioarele ca sa slabeasca un barbat, ma ofenseaza. Tu ma ofensezi, locotenente.

- De ce discurile? Unde dracu era Feeney? De ce trupele speciale nu spargeau usa chiar in momentul asta? De ce mi-ai trimis discurile?

- Imi placea sa te privesc cum te agitai ca un soarece dupa o bucatica de branza, o femeie care credea ca poate gandi ca un barbat. Te-am indreptat spre Roarke, dar l-ai lasat sa te seduca. Foarte tipic. M-ai dezamagit. Erai emotionala, locotenente: din cauza mortilor, din cauza acelei fetite pe care nu o salvasesi. Dar ai avut noroc. Motiv pentru care a venit timpul sa devii foarte ghinionista.

El facu un pas catre dulap, unde

avea in asteptare o camera de luat vederi. Ii dadu drumul.

- Scoate-ti hainele.

- Poti sa ma omori, zise ea si stomacul incepu sa i se agite. Dar nu o sa ma violezi.

- O sa faci exact ce vreau eu sa faci.

Voi femeile o faceti intotdeauna, isi lasa arma in jos pana cand ajunse in dreptul stomacului ei. Cu celelalte, a fost un glonte in frunte, mai intai. Moarte instantanee, probabil, lipsita de durere. Ai idee ce fel de durere vei avea cu un glonte de 45 in stomac? O sa ma implori sa te omor.

Ochii lui devenira stralucitori.

- Dezbraca-te.



Mainile lui Eve ramasera inerte. Putea face fata durerii, dar nu si cosmarului. Niciunul dintre ei nu vazu cotoiul care se furisa in camera.

- Alegerea e a ta, locotenente, zise Rockman, apoi sari cand cotoiul i se freca de picioare.

Eve sari inainte, cu capul in jos, si isi folosi toata forta corpului ca sa-l tranteasca de perete.

## Capitolul 20

Feeney se opri din drumul lui de la cantina, cu o jumatate de burger de soia in mana. Pierdu niste timp pe langa masina de cafea, barfind cu doi politisti despre o talharie. Facura schimb de

povesti, iar Feeney decise ca ar mai avea nevoie de inca o ceasca de cafea inainte de a-si incheia tura.

Aproape ca trecu de biroul lui, gandindu-se la o seara in fata ecranului cu o bere rece in mana. Poate ca nevasta-sa avea sa fie de acord cu putina dragoste, daca avea noroc.

Dar era o creatura a obisnuitei. Intra in birou ca sa se asigure ca pretiosul lui computer era securizat peste noapte. Si auzi vocea lui Eve.

- Hei, Dallas, ce te aduce - Se opri si scana biroul gol. Lucrez prea mult, murmura el, apoi o auzi din nou.

- Erai cu el. Erai cu el in noaptea cand a omorat-o pe Sharon,

- Oh, Iisuse.

Putea sa vada putin pe ecran: spatele lui Eve, marginea patului. Rockman nu se vedea, dar sunetul era clar. Feeney se ruga deja, atunci cand suna la Dispecerat.

\* \* \*

Eve auzi mieunatul enervat al pisicii cand piciorul ei o calca pe coada, auzi zgomotul facut de arma cazuta pe podea. Rockman avea avantajul ca era mai inalt decat ea si mai greu. Si isi reveni din lovitura ei mult prea repede. Dovedi ca avea antrenament militar.

Ea se lupta in forta, neputand insa

mentine miscarile eficiente ale luptei corp la corp. Isi folosi unghiile si dintii.

Lovitura scurta in coaste o facu sa-si piarda respiratia. Stia ca va cadea si se asigura ca il va tari si pe el cu ea. Se prabusira dur si, desi avu grija sa se rostogoleasca, el ajunse peste ea.

Vazu stele verzi cand se izbi cu capul de podea.

Mana lui o apuca de gat, ranindu-i beregata. Se arunca asupra ochilor lui, nu nimeri si il zgarie pe fata, facandu-l sa urle ca un animal. Daca si-ar fi folosit cealalta mana ca s-o loveasca peste fata, ar fi paralizat-o, dar era prea concentrat sa ajunga la arma. Il lovi in cot, facand ca mana cu care o tinea de

gat sa-i tremure, inghitind dureros aerul, se lupta cu el pentru arma.

El o apuca primul.

& & &

Roarke puse un pachet sub brat in timp ce intra in holul cladirii unde locuia Eve. Ii facuse placere faptul ca ea venise la el. Era un obicei de care va avea grija sa nu si-l schimbe. Se gandea ca acum, dupa ce inchisese cazul, va putea sa o convinga sa-si ia cateva zile libere. Avea o insula in Indiile de Vest despre care credea ca ii va placea lui Eve.

Apasa pe butonul intercomului si zambi imaginii din minte in care ea inota goala, impreuna cu el, in apa albastra,

facand dragoste sub soarele alb si fierbinte, apoi furtuna se dezlantui in spatele lui.

- Da-te dracului la o parte. Feeney intra ca un buldozer, cu doisprezece politisti in spatele lui. Treburi politienesti.

- Eve! Roarke simti cum ii ingheata sangele chiar in timp ce se straduia sa-si faca loc in lift.

Feeney il ignora si zbiera in comunicator.

- Asigurati toate iesirile. Puneti lunetistii in pozitie. Roarke isi stranse pumnii fara folos.

- DeBlass?

- Rockman, il corecta Feeney,

numarandu-si fiecare bataie a inimii. A prins-o. Nu ne sta in drum, Roarke.

- Pe dracu'.

Feeney il privi, il masura. Nu avea de gand sa renunte la doi politisti ca sa opreasca un civil, si avea sentimentul ca civilul asta s-ar duce pana-n panzele albe, asa cum ar fi facut-o si el, pentru Eve.

- Atunci faci ce-ti spun eu.

Auzira impuscatura exact cand se deschisera usile liftului. Roarke era cu doi pasi inaintea lui Feeney si lovi usa lui Eve. Injura si se dadu inapoi. Lovira apoi usa impreuna.

\* \* \*

Durerea se simtea ca si cum ar fi

fost taiata cu gheata. Apoi disparu, amortita de furie. Eve il apuca de incheitura mainii cu care tineea arma, isi infipse unghiile scurte in carnea lui. Fata lui Rockman era aproape de a ei, corpul lui tintuind-o intr-o obscena parodie a sexului. Incheietura lui era alunecoasa din cauza propriului lui sange, acolo unde ea il zgariase.

Injura cand il scapa din mana, iar el incepu sa zambeasca.

- Te lupti ca o femeie. Isi clatina capul ca sa scape de parul care-i venea in ochi, iar sangele din obrazul zgariat se aduna rosu. Te voi viola. Ultimul lucru pe care il vei sti inainte sa te omor, este ca nu esti mai buna decat o



curva.

Ea se molesi, iar el, excitat de victorie, ii rupse bluza.

Zambetul lui se duse cand ea il lovi cu pumnul in gura. Sangele o stropi ca o ploaie calda. Il lovi din nou, auzi cum trosneste cartilagiul nasului in timp ce sangera. Iute ca o cobra, ea se ridica.

Si din nou, il lovi, un cot in maxilar, un pumn in fata, tipand si injurand, ca si cum vorbele ei l-ar fi putut lovi asemeni unor pumni.

Nu auzi loviturile in usa, nici zgomotul pe care usa il facea prabusindu-se. Plina de o furie oarba, il impinse pe Rockman pe spate, il incaleca si continua sa-i loveasca fata

cu pumnii.

- Eve, Dumnezeu.

Roarke impreuna cu Feeney reusira cu greu sa o ridice de pe el. Ea lupta ranjind, pana ce Roarke ii apasa fata de umarul lui.

- Opreste-te. Ai reusit. S-a terminat.

- Voia sa ma omoare. El le-a omorat pe Lola si pe Georgie. Voia sa ma omoare, dar voia mai intai sa ma violeze. Se trase inapoi, isi sterse sangele si transpiratia de pe fata. Aici a gresit.

- Stai jos. Cu maini tremurande si pline de sange, o ajuta sa se aseze pe pat. Ai dureri.

- Nu inca. Or sa inceapa curand. Isi

trase rasuflarea, apoi o lasa sa iasa. Era politista, fir-ar sa fie, isi aminti ea. Era politista si se va purta ca atare. Ai primit transmisiunea, ii zise ea lui Feeney.

- Da. Isi scoase o batista din buzunar ca sa-si stearga fata naclaita de sudoare.

- Atunci de ce dracu' ai intarziat atata? Reusi o umbra de zambet. Pari putin cam suparat, Feeney.

- Cacat. Doar o zi de munca obisnuita. Isi deschise comunicatorul. Situatie sub control. Avem nevoie de o ambulanta.

- Nu merg la nici un spital.

- Nu pentru tine, campioano. Pentru

el. Privi in jos, spre Rockman, care reusi sa scoata un geamat slab.

- Dupa ce il cureti, aresteaza-l pentru uciderea Lolei Starr si a lui Georgie Castle.

- Esti sigura de asta?

Picioarele ii erau cam nesigure, dar se ridica si isi lua jacheta.

- Am totul aici. Ii intinse reportofonul. DeBlass a omorat-o pe Sharon, dar baiatul nostru este complice dupa comiterea faptei. Si vreau sa-l acuzi de incercare de viol a unui ofiter de politie. Pune si intrarea prin efracție.

- Asa am sa fac. Feeney puse reportofonul in buzunar. Hristoase, Dallas, arati groaznic.

- Presupun ca da. Vrei sa-l scoti de aici, Feeney?

- Sigur ca da.

- Da-mi voie sa te ajut. Roarke se apleca si il apuca pe Rockman de guler. Il trase in sus si il puse pe picioare. Uita-te la mine, Rockman. Vedere clara?

Rockman clipi ca sa scape de sangele din ochi.

- Pot sa te vad.

- Bun. Bratul lui Roarke se ridica rapid ca un glont si pumnul lui se conecta cu fata deja terminata a lui Rockman.

- Ups, zise Feeney usor, cand Rockman se prabusi din nou la podea. Cred ca nu se poate tine pe picioare. Se

apleca el insusi si ii puse catusese. Poate ca doi dintre voi, baieti, ar trebui sa-l scoata de aici. Sa ma astepte ambulanta si pe mine. Merg eu cu el.

Scoase o punga speciala pentru colectarea probelor si vari arma in ea.

- Frumoasa piesa - maner de fildes. Pun pariu ca loveste direct la tinta.

- Mie imi spui. Mana i se duse automat spre brat. Feeny se opri din admiratul armei si casca gura spre ea.

- Fir-ar sa fie, Dallas, esti ranita?

- Nu stiu. O zise aproape visatoare, surprinsa in clipa in care Roarke ii sfasie maneca deja zdrentuita. Hei!

- A atins-o putin. Vocea lui era goala. Rupse maneca de tot si o folosi

ca sa acopere rana. Trebuie sa o vada cineva.

- Ma gandesc sa las asta in seamata, remarca Feeney. Poate ai vrea sa stai in alta parte in seara asta, Dallas. Lasa sa vina o echipa si sa faca curat pentru tine.

- Da. Zambii in timp ce pisica sari in pat. Poate.

El fluiera printre dinti.

- O zi plina.

- Vin si pleaca, murmura ea mangaind cotoiul. Galahad, gandi ea, cavalerul ei in armura.

- Ne mai vedem, pustoaicu

- Da. Multumesc, Feeney.

Determinat sa se faca auzit, Roarke

se aseza pe vine in fata ei. Astepta pana ce fluieratul lui Feeney se pierdu.

-Eve, esti in stare de soc.

- Cam asa ceva. Dar incepe deja sa ma doara.

- Ai nevoie de un doctor.

Ea isi misca umerii.

- Mi-ar trebui o pastila impotriva durerilor si trebuie sa ma spal.

Privi in jos, catre ea, facu inventarul cu calm. Bluza ii era rupta, patata de sange, mainile ii erau devastate, plesnite si umflate, nu prea putea sa le stranga in pumn. O suta de vanatai incepeau sa se arate, iar rana de la brat, unde o atinsese glontul, incepea sa devina fierbinte.



- Nu cred ca e atat de rau cum arata, decise ea, dar mai bine verific.

Cand vru sa se ridice, el o lua in brate.

- Imi place cand ma duci in brate. Ma face sa tremur pe dinauntru. Si dupa asta ma simt stupida. Sunt diferite chestii in baie.

Voia sa vada el insusi cum arata rana, asa ca o duse in baie si o aseza pe toaleta. Gasi niste pastile puternice contra durerii, pentru uzul politiei, intr-un dulapior de medicamente aproape gol. Ii oferi una, impreuna cu un pahar cu apa, apoi inmuie o carpa.

Isi impinse parul cu mana valida.

- Am uitat sa-i spun lui Feeney.

DeBlass e mort. Sinucidere. Cum se spunea pe vremuri, si-a mancat pistolul. Teribila fraza.

- Nu-ti face griji de asta acum. Roarke se ocupa intai de rana facuta de glont. Era o taietura urata, dar sangerarea deja se mai domolise. Orice paramedic competent o putea inchide in cateva minute. Asta, insa, nu-i dadu mai mare siguranta in miscari.

- Au fost doi ucigasi. Ea se incrunta la perete. Asta era problema. Mi-am dat seama de asta, dar pe urma am renuntat. Datele indicau o probabilitate scazuta. Stupid.

Roarke clati carpa si incepu sa o stearga pe fata. Era delirant de fericit ca

cea mai mare parte din sange nu era al ei. Gura ii era taiata, ochiul stang incepuse deja sa se umfle. O vineteala se intindea de-a lungul pometilor.

El reusi sa inspire aproape cu usurinta.

- O sa ai o vanataie teribila.

- Am mai avut. Pastila incepea sa-si faca efectul, transformand durerea intr-o ceata. Doar zambi atunci cand el o dezbraca pana in talie ca sa vada daca mai are si alte lovituri.

- Ai maini grozave. Imi place cand ma atingi. Nimeni nu m-a atins vreodata asa. Ti-am spus asta?

- Nu. Si se indoia ca isi va aminti ca-i spusese acum. O sa-i aminteasca el.

- Si esti asa de frumos. Asa de frumos, repeta ea ridicand o mana sangeranda catre fata lui. Ma tot intreb ce cauti aici.

El ii lua mana si i-o infasura cu o carpa.

- Si eu m-am intrebat acelasi lucru.

Ea zambi prosteste, se lasa sa pluteasca. Trebuie sa-mi fac raportul, gandea ea ametita. Curand.

- Doar nu crezi ca o sa reusim sa facem ceva din asta, nu-1 asa? Roarke si politista?

- Cred ca va trebui sa aflam. Erau multe lovituri pe corpul ei, dar vineteala de pe coaste il ingrijora cel mai mult.

- OK. Poate ca acum as putea sa ma

intind? Putem sa mergem la tine, pentru ca Feeney o sa trimita o echipa ca sa inregistreze scena si toate celelalte. As vrea doar sa atipesc putin inainte sa ma duc sa-mi fac raportul.

- Vei merge la cel mai apropiat centru de sanatate.

- Nu, aha. Nu pot sa-i sufar. Spitale, centre de sanatate, doctori. Ea ii zambi cu ochi incetosati si isi ridica bratele. Lasa- ma sa dorm la tine-n pat, Roarke. OK? In cel mare, de pe platforma, sub cer.

In lipsa de altceva, isi scoase jacheta si i-o puse pe umeri. Cand o lua din nou in brate, capul i se balanganea pe umarul lui.

- Nu-l uita pe Galahad. Pisica mi-a salvat viata. Cine s-ar fi gandit?

- O sa manance caviar pentru tot restul celor noua vieti. Roarke pocni din degete, iar cotoiul isi potrivi fericit mersul dupa al lui.

- Usa e sparta. Eve chicoti in timp ce Roarke trecea peste usa ca sa ajunga in hol. Proprietarul o sa fie furios. Dar stiu cum sa ma port cu el. Puse un sarut pe gatul lui Roarke. Ma bucur ca s-a terminat, zise ea oftand. Ma bucur ca esti aici. Ar fi dragut daca ai mai ramane.

- Poti conta pe asta. Mutand-o pe celalalt brat, se apleca si recupera pachetul pe care il aruncase in hol cand

alergase sa ajunga la usa. Inauntru se afla o pungă cu cafea proaspata. Se gandea ca-i va trebui ca mita pentru ea cand se va trezi intr-un pat de spital.

- Nu vreau sa visez in noaptea asta, murmura ea si adormi. El intra in lift cu pisica la picioarele lui.

- Nu. Isi trecu buzele peste parul lui Eve. Fara vise in noaptea asta.

## Sfarsit